

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับของขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการ การอุดหนุนจากรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ขั้นตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในต่างประเทศ

ขั้นตอนที่ 3 ผลการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ขั้นตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการการอุดหนุนจากรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

1. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 2 ร้อยละและจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่ง

ตำแหน่ง	จำนวน (โรงเรียน)	คิดเป็นร้อยละ
1. ผู้รับใบอนุญาต	29	14.1
2. ผู้จัดการ	22	10.7
3. ผู้ช่วยผู้จัดการ	9	4.4
4. ครูใหญ่	64	31.2
5. ผู้ช่วยครูใหญ่	70	34.1
6. ผู้จัดการและครูใหญ่	1	0.5
7. ผู้รับใบอนุญาตและครูใหญ่	6	2.9
8. ผู้รับใบอนุญาต, ผู้จัดการ และครูใหญ่	4	2.0
รวม	205	100.0

จากตาราง 2 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม มีตำแหน่งเป็นผู้ช่วยครูใหญ่มากที่สุด (ร้อยละ 34.1) รองลงมา คือ ตำแหน่งครูใหญ่ (ร้อยละ 31.2) นอกนั้น มีตำแหน่งเป็น ผู้รับใบอนุญาต (ร้อยละ 14.1) ผู้จัดการ (ร้อยละ 10.7) ผู้ช่วยผู้จัดการ (ร้อยละ 4.4) เป็นทั้งผู้รับใบอนุญาตและครูใหญ่ (ร้อยละ 2.9) เป็นทั้งผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการและครูใหญ่ (ร้อยละ 2.0) และเป็นทั้งผู้จัดการและครูใหญ่ (ร้อยละ 0.5)

ตาราง 3 ร้อยละและจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

ที่ตั้งสถานศึกษา	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละของผู้ตอบ
1. เขตกรุงเทพมหานคร	40	19.5
2. เขตภาคเหนือ	24	11.7
3. เขตภาคกลาง	25	12.2
4. เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	64	31.2
5. เขตภาคตะวันออก	22	10.7
6. เขตภาคใต้	30	14.6
รวม	205	100.0

จากตาราง 3 แสดงว่า ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อยู่ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด (ร้อยละ 31.2) รองลงมา อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร (ร้อยละ 19.5) นอกนั้น อยู่ในเขตภาคใต้ (ร้อยละ 14.6) เขตภาคกลาง (ร้อยละ 12.2) เขตภาคเหนือ (ร้อยละ 11.7) และเขตภาคตะวันออก (ร้อยละ 10.7)

2. สภาพปัจจุบันในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ตาราง 4 ร้อยละและจำนวนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จำแนกตามลักษณะ
สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม

(n = 205)

สภาพแวดล้อมทาง	กรุงเทพฯ	เหนือ	กลาง	อีสาน	ตะวันออก	ใต้	รวม
เศรษฐกิจและสังคมของโรงเรียน	19.5 (40)	11.7 (24)	12.2 (25)	31.2 (64)	10.7 (22)	14.6 (30)	100.0 (205)
1. ชุมชนเมืองใกล้แหล่งการค้าและย่านธุรกิจ	75.0 (30)	45.8 (11)	20.0 (5)	43.8 (28)	54.5 (12)	33.3 (10)	40.8 (96)
2. ชุมชนเมือง ใกล้หมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่	2.5 (1)	12.5 (3)	8.0 (2)	6.3 (4)	4.5 (1)	10.0 (3)	6.8 (14)
3. ชุมชนชานเมืองชนบทที่กำลังขยายตัวเป็นเมือง มีแหล่งการค้า / ย่านธุรกิจ	17.5 (7)	25.0 (6)	6.0 (9)	31.3 (20)	18.2 (4)	33.3 (10)	27.3 (56)
4. ชุมชนชนบทแบบเกษตรกรรม	2.5 (1)	16.7 (4)	20.0 (5)	18.8 (12)	13.6 (3)	16.7 (5)	14.6 (30)
5. ชุมชนเมืองใกล้เขตนิคม – อุตสาหกรรม	2.5 (1)	0.0 (0)	8.0 (2)	0.0 (0)	9.1 (2)	6.7 (2)	3.4 (7)
6. ชุมชนอื่น ๆ เช่น ชุมชนเมือง ใกล้แหล่งโบราณสถาน / ชุมชนที่ตั้งขึ้นใหม่	0.0 (0)	0.0 (0)	8.0 (2)	0.0 (0)	0.0 (0)	0.0 (0)	1.0 (2)

จากตาราง 4 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ ตั้งอยู่ในชุมชนเมืองใกล้แหล่งการค้าและย่านธุรกิจมากที่สุด (ร้อยละ 40.8) รองลงมา ตั้งอยู่ในชุมชนชานเมืองชนบทที่กำลังขยายตัวเป็นเมืองมีแหล่งการค้า/ย่านธุรกิจ (ร้อยละ 27.3) ชุมชน ชนบทแบบเกษตรกรรม (ร้อยละ 14.6) ชุมชนเมืองใกล้หมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่ (ร้อยละ 6.8) ชุมชนเมืองใกล้เขตนิคมอุตสาหกรรม (ร้อยละ 3.4) และชุมชนลักษณะอื่น ๆ เช่น ชุมชนเมืองใกล้แหล่งโบราณสถาน/ชุมชนที่ตั้งขึ้นใหม่ (ร้อยละ 1.0)

ตาราง 5 อัตราส่วนนักเรียน : ครู จำแนกตามสภาพแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจของ
ที่ตั้งโรงเรียน

(n = 205)

สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม ของทำเลที่ตั้งโรงเรียน	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด (คน)	จำนวนครู ทั้งหมด (คน)	อัตราส่วน นักเรียน : ครู
1. ตั้งอยู่ในชุมชนเมืองและใกล้แหล่งการค้าหรือ ย่านธุรกิจ	132,423	6,123	22 : 1
2. ตั้งอยู่ในชุมชนเมืองและใกล้หมู่บ้านจัดสรร ขนาดใหญ่	62,185	2,891	22 : 1
3. ตั้งอยู่ในชุมชนชานเมืองชนบทที่กำลัง ขยายตัวเป็นเมืองที่มีแหล่งการค้าหรือย่านธุรกิจ	20,864	942	22 : 1
4. ตั้งอยู่ในชุมชนชนบทแบบเกษตรกรรม	16,542	779	21 : 1
5. ตั้งอยู่ในชุมชนเมืองใกล้เขตโรงงาน และเขต นิคมอุตสาหกรรม	10,878	437	25 : 1
6. ตั้งอยู่ในชุมชนลักษณะอื่น ๆ เช่น ชุมชนเมือง ใกล้แหล่งโบราณสถาน / ชุมชนที่ตั้งขึ้นใหม่	17,154	974	18 : 1
รวม	260,876	12,146	$\bar{X} = 22 : 1$

จากตาราง 5 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีอัตราส่วนนักเรียน : ครู เฉลี่ยที่ 22 : 1 แต่เมื่อจำแนกตามสภาพแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจ พบว่า โรงเรียนที่ตั้งอยู่ใน ชุมชนเมืองใกล้เขตโรงงานและเขตนิคมอุตสาหกรรม มีอัตราส่วนนักเรียน : ครู สูงที่สุดคือ 25 : 1 และโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในชุมชนลักษณะอื่น ๆ เช่น ชุมชนเมืองใกล้แหล่งโบราณสถาน/ชุมชนที่ตั้งขึ้นใหม่ มีอัตราส่วนนักเรียน : ครู ต่ำที่สุด คือ 18 : 1 โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในชุมชนเมืองและใกล้แหล่งการค้าหรือย่านธุรกิจ ชุมชนเมืองและใกล้หมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่ ชุมชนชานเมืองชนบทที่กำลังขยายตัวเป็นเมืองที่มีแหล่งการค้าหรือย่านธุรกิจ มีอัตราส่วน 22 : 1 ส่วนโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชุมชนชนบทแบบเกษตรกรรม มีอัตราส่วนอยู่ที่ 21 : 1

3. สภาพการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

ตาราง 6 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การอุดหนุนโดยกระทรวงศึกษาธิการ					
1.1 การให้วัสดุ อุปกรณ์ในกิจกรรม การเรียนการสอน	7.5	25.0	17.5	17.5	32.5
1.2 การให้สื่อการเรียนการสอน	5.0	30.0	22.5	12.5	30.0
1.3 การให้สิทธิเข้าใช้ทรัพย์สิน ของกระทรวงฯ ในราคาต่ำ	0.0	10.0	25.0	12.5	52.5
1.4 การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่า ทรัพย์สินของกระทรวงฯ	0.0	10.0	27.5	10.0	52.5
1.5 การกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนา - การศึกษาเอกชน	2.5	15.0	27.5	12.5	42.5
1.6 การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน	0.0	0.0	7.5	12.5	80.0
1.7 การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนาคุณภาพทางวิชาการ	5.0	45.0	32.5	17.5	0.0
1.8 ส่งเสริม สนับสนุนความคล่องตัว ในการบริหารจัดการ	12.5	42.5	27.5	10.0	7.5
1.9 การส่งเสริม สนับสนุนพัฒนา มาตรฐานการจัดการศึกษา	17.5	45.0	27.5	10.0	0.0
1.10 การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนา หลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว	10.0	47.5	27.5	10.0	5.0
2. การอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น					
2.1 งบประมาณสนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.0	7.5	12.5	10.0	70.0
2.2 วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.0	5.0	15.0	7.5	72.5

ตาราง 6 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2.3 การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สิน หน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ	0.0	12.5	12.5	10.0	65.0
2.4 การส่งครูมาช่วยสอนในสาขา วิชาที่ขาดแคลน	0.0	2.5	5.0	2.5	90.0
2.5 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินให้ อยู่ในราคาที่ต่ำกว่าธุรกิจอื่น	0.0	5.0	12.5	7.5	75.0
2.6 สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุง ท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ	2.5	12.5	20.0	15.0	50.0
2.7 การยกเว้นการชำระค่าภาษีป้าย ชื่อของโรงเรียน	2.5	15.0	15.0	10.0	57.5
2.8 ให้งบประมาณสนับสนุนการจัด กิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	0.0	15.0	12.5	12.6	60.0
2.9 ให้วัสดุ อุปกรณ์สนับสนุนการจัด กิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	0.0	12.5	12.5	10.0	65.0

จากตาราง 6 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐโดยกระทรวงศึกษาธิการในด้านการอุดหนุนโรงเรียนในระดับ "ปานกลาง" 4 เรื่อง ได้แก่ การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ การส่งเสริมความคล่องตัวในการบริหารจัดการ การส่งเสริมการพัฒนามาตรฐานการศึกษา และการส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ส่วนอีก 6 เรื่อง คือ การให้วัสดุ อุปกรณ์ การให้สิทธิเช่าใช้ทรัพย์สินในราคาต่ำ การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สิน และการจัดส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน อยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน" และเรื่องการให้สื่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับทั้ง "ปานกลาง" และ "ไม่ได้รับ" ทั้งนี้พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ส่วนการอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับที่ "ไม่ได้รับอุดหนุน" ในทุก ๆ เรื่อง ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 7 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคเหนือด้านการอุดหนุนโรงเรียน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การอุดหนุนโดยกระทรวงศึกษาธิการ					
1.1 การให้วัสดุ อุปกรณ์ในกิจกรรม การเรียนการสอน	0.0	4.2	4.2	29.2	62.5
1.2 การให้สื่อการเรียนการสอน	0.0	8.3	8.3	29.2	54.2
1.3 การให้สิทธิเข้าใช้ทรัพย์สิน ของกระทรวงฯ ในราคาต่ำ	0.0	0.0	12.5	4.2	83.3
1.4 การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่า ทรัพย์สินของกระทรวงฯ	0.0	4.2	16.7	4.2	75.0
1.5 การกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนา การศึกษาเอกชน	0.0	20.8	16.7	12.5	50.0
1.6 การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน	0.0	8.3	0.0	0.0	91.7
1.7 การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนาคุณภาพทางวิชาการ	0.0	29.2	45.8	12.5	12.5
1.8 ส่งเสริม สนับสนุนความคล่องตัวใน การบริหารจัดการ	0.0	25.0	37.5	16.7	20.8
1.9 การส่งเสริม สนับสนุนพัฒนา มาตรฐานการจัดการศึกษา	4.2	33.3	41.7	8.3	12.5
1.10 การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนา หลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว	0.0	33.3	41.7	0.0	25.0
2. การอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น					
2.1 งบประมาณสนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.0	0.0	8.3	4.2	87.5
2.2 วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.0	0.0	4.2	4.2	91.7

ตาราง 7 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2.3 การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สิน หน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ	0.0	0.0	29.2	12.5	58.3
2.4 การส่งครูมาช่วยสอนในสาขา วิชาที่ขาดแคลน	0.0	0.0	0.0	0.0	100.0
2.5 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินให้ อยู่ในราคาที่ต่ำกว่าธุรกิจอื่น	0.0	4.2	16.7	8.3	70.8
2.6 สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุง ท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ	0.0	41.7	20.8	8.3	29.2
2.7 การยกเว้นการชำระค่าภาษีป้าย ชื่อของโรงเรียน	25.0	8.3	20.8	8.3	37.5
2.8 ให้งบประมาณสนับสนุนการจัด กิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	0.0	8.3	16.7	12.5	62.5
2.9 ให้อำนาจ อุปกรณ์สนับสนุนการจัด กิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	0.0	4.2	16.7	4.2	75.0

จากตาราง 7 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐโดยกระทรวงศึกษาธิการในด้านการอุดหนุนโรงเรียนในระดับ “น้อย” 4 เรื่อง ได้แก่ การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพวิชาการ การส่งเสริม สนับสนุนความคล่องตัวในการบริหารจัดการ การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษา และการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว ได้รับการอุดหนุนในระดับ ส่วนอีก 6 เรื่อง อยู่ในระดับที่ “ไม่ได้รับอุดหนุน” คือ การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน สิทธิเช่าใช้ทรัพย์สินของกระทรวงฯ สิทธิได้รับการลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ การให้อำนาจ อุปกรณ์ การให้สื่อการเรียนการสอน และการกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน ทั้งนี้ พิจารณาจากค่า ร้อยละสูงสุด

ส่วนการอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ ได้รับการอุดหนุนในระดับ “ปานกลาง” ในเรื่อง สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุงท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ ส่วนอีก 8 เรื่อง อยู่ในระดับที่ “ไม่ได้รับอุดหนุน” คือ การส่งครูมาช่วยสอนในสาขาวิชาที่ขาดแคลน การให้งบประมาณสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอน การให้อำนาจ อุปกรณ์สนับสนุน

กิจกรรมการเรียนการสอน สิทธิลดหย่อนค่าเช่าใช้ทรัพย์สินให้ต่ำกว่าธุรกิจอื่น การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินของหน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรม การยกเว้นการชำระภาษีป้ายชื่อโรงเรียน การให้งบประมาณ การให้วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

ตาราง 8 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคกลางด้านการอุดหนุนโรงเรียน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การอุดหนุนโดยกระทรวงศึกษาธิการ					
1.1 การให้วัสดุ อุปกรณ์ในกิจกรรมการเรียนการสอน	4.0	4.0	16.0	20.0	56.0
1.2 การให้สื่อการเรียนการสอน	4.0	4.0	8.0	28.0	56.0
1.3 การให้สิทธิเช่าใช้ทรัพย์สินกระทรวงฯ ในราคาต่ำ	4.0	0.0	16.0	0.0	80.0
1.4 การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ	4.0	4.0	12.0	0.0	80.0
1.5 การกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน	4.0	32.0	8.0	4.0	52.0
1.6 การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน	4.0	0.0	4.0	0.0	92.0
1.7 การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ	0.0	28.0	48.0	20.0	4.0
1.8 ส่งเสริม สนับสนุนความคล่องตัวในการบริหารจัดการ	4.0	36.0	44.0	4.0	12.0
1.9 การส่งเสริม สนับสนุนพัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษา	12.0	32.0	36.0	12.0	8.0
1.10 การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว	4.0	36.0	28.0	12.0	20.0
2. การอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น					
2.1 งบประมาณสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.0	4.0	16.0	0.0	80.0

ตาราง 8 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2.2 วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.0	4.0	8.0	4.0	84.0
2.3 การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินหน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ	0.0	4.0	32.0	4.0	60.0
2.4 การส่งครูมาช่วยสอนในสาขาวิชาที่ขาดแคลน	0.0	0.0	0.0	0.0	100.0
2.5 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินให้อยู่ในราคาที่ต่ำกว่าธุรกิจอื่น	4.0	0.0	8.0	12.0	76.0
2.6 สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุงท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ	8.0	4.0	16.0	16.0	56.0
2.7 การยกเว้นการชำระค่าภาษีป้ายชื่อของโรงเรียน	20.0	0.0	16.0	16.0	48.0
2.8 ให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชนท้องถิ่น	0.0	8.0	24.0	0.0	68.0
2.9 ให้อุปกรณ์สนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชนท้องถิ่น	0.0	8.0	28.0	0.0	64.0

จากตาราง 8 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐโดยกระทรวงศึกษาธิการในด้านการอุดหนุนโรงเรียนในระดับ “ปานกลาง” 1 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว และได้รับการอุดหนุนในระดับ “น้อย” 3 เรื่อง ได้แก่ การโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ การส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการ และการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษา ส่วนอีก 6 เรื่อง คือ การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน ให้สิทธิการเช่าใช้ทรัพย์สินของกระทรวงฯ ให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ การให้อุปกรณ์ การให้สื่อการเรียนการสอน และการให้กู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

ส่วนการอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง “ไม่ได้รับอุดหนุน” ในทุก ๆ เรื่อง ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

ตาราง 9 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านการอุดหนุนโรงเรียน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การอุดหนุนโดยกระทรวงศึกษาธิการ					
1.1 การให้วัสดุ อุปกรณ์ในกิจกรรม การเรียนการสอน	1.6	17.2	10.9	25.0	45.3
1.2 การให้สื่อการเรียนการสอน	1.6	17.2	20.3	12.5	48.4
1.3 การให้สิทธิเข้าใช้ทรัพย์สิน กระทรวงฯ ในราคาต่ำ	1.6	7.8	18.8	4.7	67.2
1.4 การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่า ทรัพย์สินของกระทรวงฯ	0.0	6.3	21.9	4.7	67.2
1.5 การกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนา การศึกษาเอกชน	3.1	10.9	15.6	28.1	42.2
1.6 การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน	0.0	1.6	9.4	4.7	84.4
1.7 การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนาคุณภาพทางวิชาการ	9.4	17.2	37.5	18.8	17.2
1.8 ส่งเสริม สนับสนุนความ คล่องตัวในการบริหารจัดการ	7.8	26.6	45.3	15.6	4.7
1.9 การส่งเสริม สนับสนุนพัฒนา มาตรฐานการจัดการศึกษา	14.1	29.7	40.6	9.4	6.3
1.10 การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนา หลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว	2.5	25.0	46.9	3.1	12.5
2. การอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น					
2.1 งบประมาณสนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนตามหลักสูตร	3.1	9.4	14.1	3.1	70.3
2.2 วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนตามหลักสูตร	1.6	6.3	9.4	4.7	78.1
2.3 การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สิน หน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ	3.1	4.7	31.3	4.7	56.3
2.4 การส่งครูมาช่วยสอนในสาขา วิชาที่ขาดแคลน	0.0	1.6	9.4	1.6	87.5

ตาราง 9 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2.5 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินให้อยู่ในราคาต่ำกว่าธุรกิจอื่น	1.6	7.5	9.4	12.5	68.8
2.6 สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุงท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ	7.8	10.9	29.7	15.6	35.9
2.7 การยกเว้นการชำระค่าภาษีป้ายชื่อของโรงเรียน	9.4	4.7	31.3	14.4	40.6
2.8 ให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	4.7	12.5	25.0	7.8	50.0
2.9 ให้วัสดุ อุปกรณ์สนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	3.1	9.4	21.9	12.5	53.1

จากตาราง 9 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ โดยกระทรวงศึกษาธิการในด้านการอุดหนุนโรงเรียนในระดับ “น้อย” ใน 4 เรื่อง ได้แก่ การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การส่งเสริม สนับสนุน ให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการ การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษา และการให้โอกาสร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ ส่วนอีก 6 เรื่อง คือ การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ การให้สิทธิเข้าใช้ทรัพย์สินของกระทรวงในราคาต่ำ การให้วัสดุ อุปกรณ์ การให้สื่อการเรียนการสอน และการให้กู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ส่วนการอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ในทุกเรื่อง ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 10 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านการอุดหนุนโรงเรียน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (ก = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การอุดหนุนโดยกระทรวงศึกษาธิการ					
1.1 การให้วัสดุ อุปกรณ์ในกิจกรรม การเรียนการสอน	4.5	27.3	9.1	22.7	36.4
1.2 การให้สื่อการเรียนการสอน	9.1	18.2	27.3	9.1	36.4
1.3 การให้สิทธิเข้าใช้ทรัพย์สิน กระทรวงฯ ในราคาต่ำ	4.5	9.1	31.8	9.1	45.5
1.4 การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่า ทรัพย์สินของกระทรวงฯ	4.5	4.5	36.4	9.1	45.5
1.5 การกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนา การศึกษาเอกชน	9.1	22.7	31.8	0.0	36.4
1.6 การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน	4.5	9.1	18.2	0.0	68.2
1.7 การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนาคุณภาพทางวิชาการ	0.0	54.5	40.9	4.5	0.0
1.8 ส่งเสริม สนับสนุนความ คล่องตัวในการบริหารจัดการ	4.5	45.5	40.9	9.1	0.0
1.9 การส่งเสริม สนับสนุนพัฒนา มาตรฐานการจัดการศึกษา	22.7	36.4	40.9	0.0	0.0
1.10 การส่งเสริม สนับสนุนการ พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา อย่างคล่องตัว	36.4	36.4	22.7	0.0	4.5
2. การอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น					
2.1 งบประมาณสนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนตามหลักสูตร	4.5	9.1	22.7	0.0	63.6
2.2 วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.0	13.6	27.3	0.0	59.1
2.3 การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สิน หน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ	4.5	13.6	27.3	9.1	45.5

ตาราง 10 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2.4 การส่งครูมาช่วยสอนในสาขาวิชาที่ขาดแคลน	0.0	4.5	13.6	9.1	72.7
2.5 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินให้อยู่ในราคาที่ต่ำกว่าธุรกิจอื่น	0.0	18.2	18.2	18.2	45.5
2.6 สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุงท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ	0.0	27.3	45.5	13.6	13.6
2.7 การยกเว้นการชำระค่าภาษีป้ายชื่อของโรงเรียน	13.6	22.7	36.4	13.6	13.6
2.8 ให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	0.0	22.7	9.1	22.7	45.5
2.9 ให้วัสดุ อุปกรณ์สนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	0.0	13.6	18.2	9.1	59.1

จากตาราง 10 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออก ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐโดยกระทรวงศึกษาธิการ ในด้านการอุดหนุนโรงเรียนในระดับ “มาก” และ “ปานกลาง” ใน 1 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว ได้รับอุดหนุนในระดับ “ปานกลาง” ใน 2 เรื่อง คือ การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพวิชาการ และการส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการได้รับอุดหนุนในระดับ “น้อย” ใน 1 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดการพัฒนามาตรฐาน การจัดการศึกษา ส่วนอีก 6 เรื่อง คือ การจัดส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน การให้วัสดุ อุปกรณ์ การให้สื่อการเรียนการสอน การให้สิทธิเช่าใช้ทรัพย์สินกระทรวงฯ ในราคาต่ำ การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ และการให้กู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับ” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ส่วนการอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออก ได้รับการอุดหนุนในระดับ “น้อย” ใน 2 เรื่อง คือ สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุงท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ และการยกเว้นการชำระค่าภาษีป้ายชื่อของโรงเรียน ส่วนอีก 7 เรื่อง ได้แก่

การให้งบประมาณสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอน การให้วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอน การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินหน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ การจัดส่งครู มาช่วยสอน การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สิน การให้วัสดุ อุปกรณ์ การให้งบประมาณในการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 11 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคใต้ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การอุดหนุนโดยกระทรวงศึกษาธิการ					
1.1 ด้านวัสดุ อุปกรณ์ในกิจกรรมการเรียนการสอน	3.3	16.7	10.0	23.3	46.7
1.2 ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.4	17.6	16.6	17.6	44.9
1.3 ด้านสิทธิเช่าใช้ทรัพย์สินกระทรวงฯ ในราคาต่ำ	6.7	6.7	13.3	13.3	60.0
1.4 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ	3.3	3.3	20.0	10.0	63.3
1.5 การกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน	6.7	10.0	23.3	20.0	40.0
1.6 การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน	0.0	16.7	3.3	6.7	73.3
1.7 การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ	3.3	40.0	26.7	26.7	3.3
1.8 การส่งเสริม สนับสนุนความคล่องตัวในการบริหารจัดการ	3.3	43.3	40.0	10.0	3.3
1.9 การส่งเสริม สนับสนุนพัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษา	3.3	53.3	33.3	6.7	3.3
1.10 ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว	6.7	40.0	40.0	6.7	6.7

ตาราง 11 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2. การอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น					
2.1 งบประมาณสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร	3.3	10.0	6.7	6.7	73.3
2.2 วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.0	13.3	6.7	13.3	66.7
2.3 การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินหน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ	3.3	16.7	20.0	13.3	46.7
2.4 การส่งครูมาช่วยสอนในสาขาวิชาที่ขาดแคลน	0.0	6.7	10.0	3.3	80.0
2.5 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินให้อยู่ในราคาต่ำกว่าธุรกิจอื่น	0.0	6.7	23.3	10.0	60.0
2.6 สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุงท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ	3.3	20.0	20.0	20.0	36.7
2.7 การยกเว้นการชำระค่าภาษีป้ายชื่อของโรงเรียน	20.0	20.0	10.0	10.0	40.0
2.8 ใช้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	0.0	6.7	23.3	16.7	53.3
2.9 ใหวัสดุ อุปกรณ์สนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	0.0	6.7	10.0	23.3	60.0

จากตาราง 11 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคใต้ ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ โดยกระทรวงศึกษาธิการในด้านการอุดหนุนโรงเรียน ในระดับ "ปานกลาง" ใน 4 เรื่อง ได้แก่ การส่งเสริม สนับสนุน ให้เกิดพัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษา การส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการ การให้อิทธิพลเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ และการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว ส่วนอีก 6 เรื่อง คือ การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน การให้กู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ การให้สิทธิการเช่าใช้ทรัพย์สินของกระทรวงในราคาต่ำ

การให้สื่อการเรียนการสอน และการให้วัสดุ อุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อยู่ใน
ระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

ส่วนการอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขต
ภาคใต้ ไม่ได้รับอุดหนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในทุกเรื่อง ทั้งนี้ พิจารณาจาก
คำร้อยละสูงสุด

ตาราง 12 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
โดยภาพรวมด้านการอุดหนุนโรงเรียน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การอุดหนุนโดยกระทรวงศึกษาธิการ					
1.1 ด้านวัสดุ อุปกรณ์ในกิจกรรม การเรียนการสอน	3.4	16.6	11.7	22.9	45.4
1.2 ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.4	17.6	16.6	17.6	44.9
1.3 ด้านสิทธิเช่าใช้ทรัพย์สิน ของกระทรวงฯ ในราคาต่ำ	2.4	6.3	19.5	7.3	64.4
1.4 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สิน ของกระทรวงฯ	1.5	5.9	22.4	6.3	63.9
1.5 การกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนา การศึกษาเอกชน	3.9	16.6	20.0	16.1	43.4
1.6 การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน	1.0	4.9	7.3	4.9	82.0
1.7 การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนาคุณภาพทางวิชาการ	4.4	32.7	37.6	17.6	7.8
1.8 การส่งเสริม สนับสนุนความ คล่องตัวในการบริหารจัดการ	6.3	35.1	39.5	11.7	7.3
1.9 การส่งเสริม สนับสนุนพัฒนา มาตรฐานการจัดการศึกษา	12.7	37.6	36.6	8.3	4.9
1.10 ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนา หลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว	11.2	35.1	36.5	5.4	11.7

ตาราง 12 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2. การอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น					
2.1 งบประมาณสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร	2.0	7.3	13.2	4.4	73.2
2.2 วัสดุ อุปกรณ์ สนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร	0.5	6.8	11.2	5.9	75.6
2.3 การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินหน่วยงานเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ	2.0	8.3	25.4	8.3	56.1
2.4 การส่งครูมาช่วยสอนในสาขาวิชาที่ขาดแคลน	0.0	2.4	6.8	2.4	88.3
2.5 สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินให้อยู่ในราคาที่ต่ำกว่าธุรกิจอื่น	1.0	6.8	13.7	11.2	67.3
2.6 สิทธิลดหย่อนค่าภาษีบำรุงท้องที่ให้ชำระในอัตราที่ต่ำ	4.4	17.1	25.4	15.1	38.0
2.7 การยกเว้นการชำระค่าภาษีป้ายชื่อของโรงเรียน	13.2	10.7	22.4	12.2	41.5
2.8 ให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	1.5	12.2	19.5	11.2	55.6
2.9 ให้วัสดุ อุปกรณ์สนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน/ท้องถิ่น	1.0	9.3	18.0	10.7	61.0

จากตาราง 12 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ โดยกระทรวงศึกษาธิการในด้านการอุดหนุนโรงเรียน อยู่ในระดับ “ปานกลาง” ใน 1 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุน ให้เกิดพัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษา ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “น้อย” ใน 3 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการ การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ และการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว ส่วนในอีก 6 เรื่อง คือ การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน การให้กู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ การให้

สิทธิการเช่าใช้ทรัพย์สินของกระทรวงในราคาต่ำ การให้สื่อการเรียนการสอนและการให้วัสดุอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจาก ค่าร้อยละสูงสุด

ส่วนการอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม ไม่ได้รับอุดหนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในทุกเรื่อง ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

4. สภาพการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐ ด้านการอุดหนุนครู

ตาราง 13 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครด้านการอุดหนุนครู

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ	10.0	30.0	22.5	20.0	17.5
2. การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ	5.0	35.0	25.0	17.5	17.5
3. การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ	7.5	50.0	20.0	17.5	5.0
4. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง	7.5	35.0	17.5	37.5	2.5
5. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู	2.5	20.0	15.0	20.0	42.5
6. การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู	5.0	20.0	20.0	35.0	20.0
7. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือน หรือ ค่าครองชีพ	2.5	37.5	30.0	17.5	12.5
8. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู	10.0	35.0	30.0	15.0	10.0
9. การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย	2.5	5.0	2.5	5.0	85.0

จากตาราง 13 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ ในด้านการอุดหนุนครู ในระดับ “ปานกลาง” ใน 5 เรื่อง ได้แก่ การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ การให้เงินสมทบเงินเดือนหรือค่าครองชีพ การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ และการส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างนวัตกรรม/ผลงานวิชาการ ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “ไม่เพียงพอ” มี 1 เรื่องคือ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง ส่วนอีก 2 เรื่อง คือ การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย และการช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล ของบุคคลในครอบครัวครู อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 14 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลางด้านการอุดหนุนครู

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ	0.0	24.0	28.0	20.0	28.0
2. การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ	0.0	12.0	40.0	20.0	28.0
3. การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ	4.0	40.0	28.0	20.0	8.0
4. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง	16.0	24.0	20.0	36.0	4.0
5. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู	0.0	12.0	8.0	20.0	60.0
6. การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู	8.0	24.0	4.0	32.0	32.0
7. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือน หรือ ค่าครองชีพ	12.0	16.0	4.0	44.0	24.0
8. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู	24.0	28.0	8.0	16.0	24.0

ตาราง 14 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
9. การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย	0.0	4.0	4.0	4.0	88.0

จากตาราง 14 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ ในด้านการอุดหนุนครู ในระดับ “ปานกลาง” ใน 2 เรื่อง คือ การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ และการช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่ ส่วนเรื่องที่ได้รับการอุดหนุนในระดับ “น้อย” มี 1 เรื่องคือ การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ แต่อยู่ในระดับ “น้อย และไม่ได้รับอุดหนุน” มี 1 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรมหรือ ผลงานวิชาการ ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “ไม่เพียงพอ” มี 2 เรื่อง คือ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง และการช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือนหรือค่าครองชีพ ส่วนเรื่องที่อยู่ในระดับ “ไม่เพียงพอ และไม่ได้รับอุดหนุน” มี 1 เรื่อง คือ การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู นอกนั้นอยู่ในระดับที่ “ไม่ได้รับอุดหนุน” มี 2 เรื่องคือ การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย และการช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 15 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือด้านการอุดหนุนครู

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ	0.0	29.2	33.3	20.8	16.7
2. การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ	0.0	20.8	45.8	4.2	29.2
3. การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ	8.3	41.7	16.7	25.0	8.3

ตาราง 15 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
4. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง	12.5	33.3	20.8	29.2	4.2
5. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู	4.2	12.5	12.5	16.7	54.2
6. การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู	8.3	29.2	29.2	20.8	12.5
7. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือน หรือ ค่าครองชีพ	12.5	37.5	12.5	33.3	4.2
8. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู	16.7	45.8	12.5	20.8	4.2
9. การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย	0.0	4.2	0.0	0.0	95.8

จากตาราง 15 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ ในด้านการอุดหนุนครู ในระดับ "ปานกลาง" ใน 4 เรื่อง คือ การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือน หรือค่าครองชีพ และการช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู ได้รับอุดหนุนในระดับ "ปานกลาง และน้อย" มี 1 เรื่อง คือ การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู ได้รับอุดหนุนในระดับ "น้อย" มี 2 เรื่องคือ การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือผลงานวิชาการ และการให้สิทธิประโยชน์ เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ ส่วนอีก 2 เรื่อง การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย และการช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู อยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน" ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 16 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านการอุดหนุนครู

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ	3.1	18.8	31.3	15.6	31.3
2. การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ	4.7	18.8	31.3	23.4	21.9
3. การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรม เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ	7.8	29.7	34.4	25.0	3.1
4. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง	14.1	34.4	21.9	29.7	0.0
5. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู	4.7	9.4	17.2	12.5	56.3
6. การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู	7.8	20.3	32.8	17.2	21.9
7. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือน หรือ ค่าครองชีพ	9.4	18.8	43.8	15.6	12.5
8. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู	18.8	28.1	35.9	4.7	12.5
9. การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย	0.0	0.0	0.0	0.0	100.0

จากตาราง 16 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐในด้านการอุดหนุนครู ในระดับ “ปานกลาง” ใน 1 เรื่องคือ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง ได้รับอุดหนุนในระดับ “น้อย” มี 6 เรื่อง ได้แก่ การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือผลงานวิชาการ การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรคผลงานวิชาการ การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือนหรือค่าครองชีพ การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู ส่วนอีก 2 เรื่อง คือ การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัยและ

การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

**ตาราง 17 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านการอุดหนุนครู**

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ	4.5	18.2	54.5	18.2	4.5
2. การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ	4.5	22.7	40.9	22.7	9.1
3. การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรม เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ	9.1	31.8	54.5	4.5	0.0
4. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง	18.2	31.8	22.7	27.3	0.0
5. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู	4.5	22.7	13.6	22.7	36.4
6. การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู	9.1	18.2	9.1	45.5	18.2
7. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือน หรือ ค่าครองชีพ	4.5	22.7	9.1	40.9	22.7
8. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู	22.7	31.8	31.8	13.6	0.0
9. การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย	0.0	0.0	0.0	9.1	90.9

จากตาราง 17 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ ในด้านการอุดหนุนครู ในระดับ “ปานกลาง” ใน 1 เรื่องคือ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง ได้รับอุดหนุนในระดับ “ปานกลาง และน้อย” ใน 1 เรื่อง คือ การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู ได้รับอุดหนุนในระดับ “น้อย” ใน 3 เรื่องได้แก่ การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือผลงานวิชาการ การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรคผลงานวิชาการ การให้โอกาสครูเข้าร่วม

กิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ ได้รับอุดหนุนในระดับ "ไม่เพียงพอ" ใน 2 เรื่องคือ การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือนหรือค่าครองชีพ และการให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู ส่วนอีก 2 เรื่องคือ การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย และการช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู อยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน" ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

ตาราง 18 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคใต้ด้านการอุดหนุนครู

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์ นวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ	6.7	30.0	16.7	13.3	33.3
2. การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ	3.3	26.7	20.0	16.7	33.3
3. การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรม เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ	10.0	33.3	23.3	20.0	13.3
4. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษา พยาบาลของครูตามสภาพจริง	3.3	26.7	33.3	23.3	13.3
5. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษา พยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู	0.0	3.3	23.3	16.7	56.7
6. การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู	0.0	20.0	36.7	30.0	13.3
7. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบ เงินเดือน หรือ ค่าครองชีพ	3.3	13.3	26.7	20.0	36.7
8. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้า กองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู	13.3	30.0	36.7	16.7	3.3
9. การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษ แก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย	0.0	0.0	3.3	3.3	93.3

จากตาราง 18 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคใต้ ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ ในด้านการอุดหนุนครู ในระดับ "ปานกลาง" ใน 1 เรื่อง คือ การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ ได้รับอุดหนุนในระดับ "น้อย" ใน 3 เรื่อง คือ การช่วยเหลือ

ด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู ส่วนอีก 5 เรื่อง คือ การส่งเสริมสนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือผลงานวิชาการ การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือนหรือค่าครองชีพ และการช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย อยู่ในระดับ "ไม่ได้รับการอุดหนุน" ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 19 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในภาพรวม ด้านการอุดหนุนครู

สภาพการอุดหนุนครู	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ	4.4	24.4	29.8	17.6	23.9
2. การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้ครูสร้างผลงานวิชาการ	3.4	22.9	32.2	18.5	22.9
3. การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ	7.8	37.1	29.3	20.0	5.9
4. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง	11.7	31.7	22.4	30.7	3.4
5. การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู	2.9	12.7	15.6	17.1	51.7
6. การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู	6.3	21.5	24.4	27.8	20.0
7. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือน หรือ ค่าครองชีพ	7.3	23.9	26.3	24.9	17.6
8. การช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู	17.1	32.2	28.3	12.7	9.8
9. การช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย	0.5	2.0	1.5	2.9	93.2

จากตาราง 19 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐ ในด้านการอุดหนุนครู ในระดับ “ปานกลาง” ใน 3 เรื่อง ได้แก่ การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง และการช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู แต่ใน 3 เรื่อง ได้แก่ การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรมหรือผลงานวิชาการ การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และการช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือนหรือค่าครองชีพ ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “น้อย” ส่วนในเรื่อง การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “ไม่เพียงพอ” และในส่วนที่เหลืออีก 2 เรื่อง คือ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู และการช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับการอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจาก คำร้อยละสูงสุด

5. สภาพการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐ ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

ตาราง 20 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครด้านการอุดหนุนผู้เรียน

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา	20.0	32.5	15.0	30.0	2.5
2. การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา	5.0	25.0	22.5	22.5	25.0
3. การสิทธิในการกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา	17.5	32.5	30.0	17.5	2.5
4. การอุดหนุนในรูปแบบบัตรประกันสุขภาพ (บัตร 30 บาท)	5.0	17.5	17.5	12.5	47.5
5. การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน	0.0	12.5	25.0	15.0	47.5
6. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา	5.0	20.0	27.5	22.5	25.0

ตาราง 20 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
7. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน	5.0	22.5	30.0	22.5	20.0
8. การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน	2.5	15.0	22.5	22.5	37.5

จากตาราง 20 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้รับการอุดหนุน ด้านการอุดหนุนผู้เรียน อยู่ในระดับ “ปานกลาง” ใน 2 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา และสิทธิกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ส่วนการให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพระหว่างศึกษา อยู่ในระดับ “ปานกลาง และ “ไม่ได้รับ” นอกจากนี้ ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “น้อย” ใน 2 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา และการส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน ส่วนอีก 3 เรื่อง คือ การอุดหนุนในรูปบัตรประกันสุขภาพ การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธุมชน และการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับ การอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 21 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคเหนือด้านการอุดหนุนผู้เรียน

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา	20.8	41.7	16.7	16.7	4.2
2. การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา	8.3	20.8	16.7	12.5	41.7
3. สิทธิการกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา	25.0	41.7	12.5	16.7	4.2

ตาราง 21 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
4. การอุดหนุนในรูปของบัตรประกันสุขภาพ (บัตร 30 บาท)	8.3	8.3	12.5	16.7	54.2
5. การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน	8.3	4.2	4.2	25.0	58.3
6. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา	12.5	12.5	20.8	12.5	41.7
7. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน	8.3	8.3	29.2	16.7	37.5
8. การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน	8.3	0.0	20.8	16.7	54.2

จากตาราง 21 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ ได้รับการอุดหนุนด้านการอุดหนุนผู้เรียน ในระดับ "ปานกลาง" ใน 2 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา และสิทธิกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ส่วนอีก 6 เรื่องคือ การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพระหว่างศึกษา การอุดหนุนในรูปบัตรประกันสุขภาพ การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา และการส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน อยู่ในระดับ "ไม่ได้รับการอุดหนุน" ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 22 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคกลางด้านการอุดหนุนผู้เรียน

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุง การศึกษา	12.0	32.0	32.0	20.0	4.0
2. การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพใน ระหว่างศึกษา	4.0	20.0	20.0	12.0	44.0
3. สิทธิการกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืม เพื่อการศึกษา	8.0	52.0	12.0	20.0	8.0
4. การอุดหนุนในรูปของบัตรประกัน สุขภาพ (บัตร 30 บาท)	8.0	8.0	20.0	4.0	60.0
5. การให้งบประมาณสนับสนุนการจัด กิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน	4.0	4.0	20.0	4.0	68.0
6. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรม ทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา	4.0	20.0	24.0	8.0	44.0
7. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรม พัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน	4.0	16.0	28.0	24.0	28.0
8. การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบ อาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน	0.0	4.0	28.0	16.0	52.0

จากตาราง 22 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง ได้รับการอุดหนุนด้านการอุดหนุนผู้เรียน อยู่ในระดับ "ปานกลาง" ใน 1 เรื่อง คือ สิทธิกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา และได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ "ปานกลางและน้อย" ใน 1 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา และเรื่อง การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ "น้อย และไม่ได้รับอุดหนุน" ส่วนอีก 5 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพระหว่างศึกษา การอุดหนุนในรูปบัตรประกันสุขภาพการให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน และการส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา อยู่ในระดับ "ไม่ได้รับการอุดหนุน" ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 23 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านการอุดหนุนผู้เรียน

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา	31.8	36.4	27.3	4.5	0.0
2. การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา	4.5	22.7	18.2	4.5	50.0
3. สิทธิการกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา	31.8	45.5	13.6	9.1	0.0
4. การอุดหนุนในรูปของบัตรประกันสุขภาพ (บัตร 30 บาท)	0.0	27.3	9.1	22.7	40.9
5. การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน	0.0	13.6	13.6	22.8	50.0
6. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา	0.0	31.9	13.6	36.4	18.1
7. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน	0.0	27.3	27.3	31.8	13.6
8. การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน	0.0	18.2	13.6	9.1	59.1

จากตาราง 23 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้รับการอุดหนุน ด้านการอุดหนุนผู้เรียนในระดับ “ปานกลาง” ใน 2 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา และสิทธิกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา แต่ในเรื่องการส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “ปานกลางและน้อย” และเรื่อง การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “ไม่เพียงพอ” ส่วนในอีก 4 เรื่อง คือ การอุดหนุนในรูปบัตรประกันสุขภาพ การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพระหว่างศึกษา อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับการอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 24 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านการอุดหนุนผู้เรียน

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา	12.5	50.0	17.2	1.6	4.7
2. การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา	1.6	35.9	23.4	15.6	23.4
3. สิทธิการกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา	17.2	34.4	21.9	25.0	1.6
4. การอุดหนุนในรูปแบบของบัตรประกันสุขภาพ (บัตร 30 บาท)	6.3	35.9	20.3	7.8	29.7
5. การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธชุมชน	1.6	14.1	12.5	23.4	48.4
6. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา	3.1	18.8	18.8	29.7	29.7
7. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน	4.7	14.1	37.5	21.9	21.9
8. การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน	4.7	10.9	25.0	18.8	40.6

จากตาราง 24 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้รับการอุดหนุน ด้านการอุดหนุนผู้เรียนอยู่ในระดับ "ปานกลาง" ใน 3 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพระหว่างศึกษา และสิทธิกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา แต่ในเรื่อง การอุดหนุนในรูปแบบบัตรประกันสุขภาพ ได้รับการอุดหนุนอยู่ในระดับทั้ง "ปานกลาง และไม่ได้รับอุดหนุน" ส่วนในเรื่อง การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ "น้อย" และในเรื่องการส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขาได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับทั้ง "ไม่เพียงพอ และไม่ได้รับ" ส่วนในอีก 2 เรื่อง คือ การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธชุมชน การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน อยู่ในระดับ "ไม่ได้รับการอุดหนุน" ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 25 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคใต้ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุง การศึกษา	6.7	33.3	20.0	30.0	10.0
2. การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพใน ระหว่างศึกษา	3.3	16.7	16.7	23.3	40.0
3. สิทธิการกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืม เพื่อการศึกษา	13.3	36.7	23.3	20.0	6.7
4. การอุดหนุนในรูปของบัตรประกัน สุขภาพ (บัตร 30 บาท)	13.3	20.0	13.3	13.3	40.0
5. การให้งบประมาณสนับสนุนการจัด กิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน	0.0	10.0	3.3	20.0	66.7
6. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรม ทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา	0.0	26.7	16.7	10.0	46.7
7. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรม พัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน	0.0	30.0	10.0	16.7	43.3
8. การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบ อาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน	0.0	10.2	24.9	17.6	44.4

จากตาราง 25 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคใต้ ได้รับการอุดหนุน ด้านการอุดหนุนผู้เรียน อยู่ในระดับ “ปานกลาง” ใน 2 เรื่องคือ การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา และสิทธิกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ส่วนในอีก 5 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพระหว่างศึกษา การอุดหนุนในรูปบัตรประกันสุขภาพ การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียน ทุกสาขา ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “ไม่เพียงพอ” และมี 1 เรื่อง คือ การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับการอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 26 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในภาพรวมด้านการอุดหนุนผู้เรียน

สภาพการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา	16.1	39.5	20.0	20.0	4.4
2. การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา	3.9	25.9	20.5	16.1	33.7
3. สิทธิการกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา	18.0	38.5	20.5	19.5	3.4
4. การอุดหนุนในรูปของบัตรประกันสุขภาพ (บัตร 30 บาท)	6.8	22.4	16.6	11.7	42.4
5. การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน	2.3	9.7	13.1	18.4	56.4
6. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา	3.9	21.0	20.5	21.5	33.2
7. การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน	3.9	19.0	28.8	22.0	26.3
8. การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน	2.9	10.2	24.9	17.6	44.4

จากตาราง 26 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม ได้รับการอุดหนุน ด้านการอุดหนุนผู้เรียน อยู่ในระดับ "ปานกลาง" ใน 2 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา และสิทธิกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา แต่ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ "น้อย" ใน 1 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน ส่วนในอีก 5 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพระหว่างศึกษา การอุดหนุนในรูป บัตรประกันสุขภาพ การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพผู้เรียนทุกสาขา และการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน อยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน" ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

6. สภาพปัญหาการอุดหนุนการจัดการศึกษา ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

ตาราง 27 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุน จากรัฐมีความล่าช้า	20.0	40.0	30.0	5.0	5.0
2. การควบคุมอัตราค่าเรียนเก็บ ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียน ทำให้ เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ	17.5	55.0	22.5	5.0	0.0
3. ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้อง กับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา	45.0	40.0	12.5	2.5	0.0
4. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว	30.0	42.5	17.5	10.0	0.0
5. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุน ไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการ บริหารกิจการโรงเรียน	30.0	40.0	25.0	5.0	0.0
6. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุน ไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนา คุณภาพการจัดการศึกษา	32.5	35.0	27.5	5.0	0.0
7. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียน เอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการ แข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ	42.5	35.0	15.0	7.5	0.0
8. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐ ได้เปรียบเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า	47.5	32.5	17.5	2.5	0.0
9. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียน ขนาดใหญ่ได้เปรียบเรื่องจิตใจผู้เรียน ได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก	42.5	30.0	20.0	7.5	0.0
10. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐ ขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชน มีนักเรียนลดลง	62.5	25.0	10.0	2.5	0.0

ตาราง 27 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน	47.5	27.5	22.5	2.5	0.0
12. นโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา	35.0	27.5	35.0	2.5	0.0
13. นโยบายอุดหนุน เป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้	7.5	15.0	22.5	47.5	7.5

จากตาราง 27 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 6 เรื่อง ได้แก่ ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบในเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้เปรียบเรื่องครูใจผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน เกิดปัญหาในระดับ “ปานกลางและมากที่สุด” มี 1 เรื่อง คือนโยบายอุดหนุน ไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา ส่วนในอีก 5 เรื่อง เกิดปัญหา ในระดับ “มาก” คือ ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า การควบคุมอัตรา การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ เงื่อนไข การใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อ ต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา และเกิดปัญหาในระดับ “น้อย” มี 1 เรื่อง คือนโยบายการอุดหนุนเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้ ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 28 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตภาคกลาง

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า	12.0	44.0	40.0	0.0	4.0
2. การควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียน ทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ	12.0	56.0	28.0	4.0	0.0
3. ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา	52.0	24.0	20.0	4.0	0.0
4. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว	44.0	32.0	12.0	12.0	0.0
5. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน	44.0	32.0	16.0	8.0	0.0
6. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา	36.0	36.0	20.0	8.0	0.0
7. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ	56.0	24.0	16.0	4.0	0.0
8. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า	76.0	12.0	8.0	4.0	0.0
9. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก	64.0	28.0	4.0	4.0	0.0
10. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง	84.0	4.0	8.0	4.0	0.0

ตาราง 28 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน	64.0	28.0	4.0	4.0	0.0
12. นโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา	48.0	28.0	20.0	4.0	0.0
13. นโยบายอุดหนุน เป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้	4.0	24.0	8.0	40.0	24.0

จากตาราง 28 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 9 เรื่อง ได้แก่ ยอดเงินที่รัฐอุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบในเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน และนโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา ส่วนในอีก 2 เรื่อง เกิดปัญหาในระดับ “มาก” คือ ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า และการควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ ส่วนปัญหาอีก 1 เรื่อง คือ เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา เกิดขึ้นอยู่ในระดับ “มาก ถึง มากที่สุด” ส่วนเรื่องที่เกิดปัญหาในระดับ “น้อย” มี 1 เรื่องคือ นโยบายการอุดหนุนเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้ ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

ตาราง 29 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตภาคเหนือ

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า	8.3	29.2	50.0	12.5	0.0
2. การควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียน ทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ	29.2	37.5	20.8	12.5	0.0
3. ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา	50.0	29.2	16.7	4.2	0.0
4. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว	25.0	54.2	12.5	8.3	0.0
5. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน	58.3	20.8	12.5	8.3	0.0
6. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา	33.3	45.8	16.7	4.2	0.0
7. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ	50.0	25.0	20.8	0.0	4.2
8. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า	50.0	33.3	8.3	8.3	0.0
9. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ได้เปรียบเรื่องจิตใจผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก	58.3	29.2	12.5	0.0	0.0
10. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง	75.0	16.7	8.3	0.0	0.0

ตาราง 29 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน	58.3	33.3	4.2	4.2	0.0
12. นโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา	45.8	29.2	16.7	8.3	0.0
13. นโยบายอุดหนุน เป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้	0.0	12.5	25.0	37.5	25.0

จากตาราง 29 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 8 เรื่อง ได้แก่ ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบในเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียน ได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน และนโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษาส่วนในอีก 3 เรื่อง เกิดปัญหาในระดับ “มาก” คือ เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว การควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ และเงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ส่วนปัญหาอีก 1 เรื่องคือ ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐ มีความล่าช้า เกิดปัญหาอยู่ระดับ “ปานกลาง” ส่วนเรื่องที่เกิดปัญหาในระดับ “น้อย” มี 1 เรื่องคือ นโยบายการอุดหนุนเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้ ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

**ตาราง 30 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า	20.3	26.6	40.6	12.5	0.0
2. การควบคุมอัตราค่าเล่าเรียนเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียน ทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ	15.6	40.6	32.8	6.3	4.7
3. ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา	31.3	39.1	20.3	6.3	3.1
4. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว	21.9	45.3	20.3	9.4	3.1
5. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารจัดการโรงเรียน	35.9	39.1	15.6	9.4	0.0
6. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา	21.9	43.8	23.4	10.9	0.0
7. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ	31.3	40.6	21.9	6.3	0.0
8. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า	42.2	34.4	17.2	4.7	1.6
9. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก	40.6	31.3	17.2	4.7	6.3
10. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง	57.8	23.4	15.6	3.1	0.0

ตาราง 30 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน	43.8	35.9	15.6	4.7	0.0
12. นโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา	25.0	39.1	23.4	7.8	4.7
13. นโยบายอุดหนุน เป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้	9.4	25.0	39.1	12.5	14.1

จากตาราง 30 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือเกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 4 เรื่อง ได้แก่ นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบในเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง และรัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน ส่วนในอีก 7 เรื่อง เกิดปัญหาในระดับ “มาก” ได้แก่ การควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ และนโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา และในอีก 2 เรื่องที่เกิดปัญหาในระดับ “ปานกลาง” คือ ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า และนโยบายการอุดหนุนเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้ ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 31 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตภาคตะวันออก

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า	13.6	31.8	40.9	13.6	0.0
2. การควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียน ทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ	4.5	40.9	40.9	9.1	4.5
3. ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา	13.6	59.1	27.3	0.0	0.0
4. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว	9.1	31.8	45.5	9.1	4.5
5. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารจัดการโรงเรียน	9.1	31.8	50.0	4.5	4.5
6. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา	4.5	36.4	45.5	9.1	4.5
7. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ	18.2	40.9	27.3	9.1	4.5
8. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า	50.0	27.3	18.2	0.0	4.5
9. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ได้เปรียบเรื่องจิตใจผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก	50.0	31.8	13.6	0.0	4.5
10. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง	68.2	13.6	13.6	0.0	4.5

ตาราง 31 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน	27.3	40.9	27.3	0.0	4.5
12. นโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา	4.5	54.5	31.8	4.5	4.5
13. นโยบายอุดหนุน เป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้	0.0	18.2	40.9	22.7	18.2

จากตาราง 31 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออก เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 3 เรื่อง ได้แก่ นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบในเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก และนโยบายการอุดหนุน ทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง ส่วนเรื่องที่เกิดปัญหาในระดับ “มาก” มี 4 เรื่องคือ คุณภาพ ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน และนโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา ส่วนในอีก 5 เรื่อง เกิดปัญหาในระดับ “ปานกลาง” ได้แก่ ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า การควบคุมอัตราการศึกษาเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาเงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุน ไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา และนโยบายการอุดหนุนเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้ และอีก 1 เรื่องที่เกิดปัญหาในระดับ “ปานกลาง ถึง มาก” คือ การควบคุมอัตราการศึกษาเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนา ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

**ตาราง 32 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตภาคใต้**

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า	23.3	16.7	50.0	10.0	0.0
2. การควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียน ทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ	10.0	46.7	40.0	3.3	0.0
3. ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา	50.0	30.0	16.7	3.3	0.0
4. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว	40.0	43.3	16.7	0.0	0.0
5. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน	43.3	33.3	16.7	3.3	3.3
6. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา	30.0	40.0	23.3	6.7	0.0
7. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ	53.3	26.7	13.3	6.7	0.0
8. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า	36.7	23.3	23.3	10.0	6.7
9. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก	43.3	33.3	10.0	6.7	6.7
10. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง	63.3	20.0	10.0	3.3	3.3

ตาราง 32 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12. นโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา	30.0	33.3	23.3	3.3	10.0
13. นโยบายอุดหนุน เป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้	6.7	23.3	30.0	23.3	16.7

จากตาราง 32 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคใต้ เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 7 เรื่อง ได้แก่ ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารจัดการโรงเรียน นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบในเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง และรัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน ส่วนเรื่องที่เกิดปัญหาในระดับ “มาก” มี 4 เรื่องคือ การควบคุมอัตราค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา และนโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุน ด้านการศึกษา ส่วนในอีก 2 เรื่อง เกิดปัญหาในระดับ “ปานกลาง” ได้แก่ ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า และนโยบายการอุดหนุนเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้ ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 33 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในภาพรวม

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า	17.6	30.7	41.0	9.3	1.5
2. การควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียน ทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนาคุณภาพ	15.1	45.9	30.7	6.3	2.0
3. ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา	39.5	37.1	18.5	3.9	1.0
4. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว	27.8	42.4	20.0	8.3	1.5
5. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารจัดการโรงเรียน	36.6	34.6	21.0	6.8	1.0
6. เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา	26.3	40.0	25.4	7.8	0.5
7. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ	40.5	33.7	19.0	5.9	1.0
8. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า	48.3	28.8	16.1	4.9	2.0
9. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ได้เปรียบเรื่องจิตใจผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก	47.3	30.7	14.1	4.4	3.4
10. นโยบายอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้น ทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง	65.9	19.0	11.7	2.4	1.0

ตาราง 33 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. รัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน	48.3	30.7	15.6	4.4	1.0
12. นโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา	30.7	35.1	25.4	5.4	3.4
13. นโยบายอุดหนุน เป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้	5.9	20.5	29.3	28.3	16.1

จากตาราง 33 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน อยู่ในระดับ "มากที่สุด" ใน 7 เรื่อง ได้แก่ ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบในเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้นทำให้เอกชน มีนักเรียนลดลง และรัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน ส่วนเรื่องที่เกิดปัญหาในระดับ "มาก" มี 4 เรื่อง คือ การควบคุมอัตราการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้างและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา และนโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา ส่วนในอีก 2 เรื่อง เกิดปัญหาในระดับ "ปานกลาง" ได้แก่ ขั้นตอนดำเนินการจ่ายเงินอุดหนุน จากรัฐมีความล่าช้า และนโยบายการอุดหนุนเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้ ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

7. สภาพปัญหาการอุดหนุนการจัดการศึกษา ด้านการอุดหนุนครู

ตาราง 34 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปัญหาการอุดหนุนครู	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือชัดเจน เรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน	35.0	40.0	17.5	7.5	0.0
2. นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชน ขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง	40.0	40.0	17.5	2.5	0.0
3. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันใน สิทธิค่าตอบแทนการทำงาน วิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน	52.5	32.5	10.0	5.0	0.0
4. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันใน สิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ	50.0	22.5	22.5	5.0	0.0
5. การจัดอบรมทางวิชาการ ไม่เอื้อ ประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน	17.5	35.0	30.0	17.5	0.0
6. รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้าง เงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน	42.5	20.0	25.0	12.5	0.0
7. เงื่อนไขเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมี ภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่ เพิ่มขึ้น	40.0	35.0	15.0	10.0	0.0

จากตาราง 34 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เกิดปัญหา
เรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนครู อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 4 เรื่อง ได้แก่ รัฐไม่ส่งเสริม
ความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน รัฐไม่
ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครู
เอกชนให้ชัดเจน และเงื่อนไขเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น
เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก ถึง มากที่สุด” มี 1 เรื่อง คือ นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชน ขาด
ความแน่นอนและต่อเนื่อง ส่วนในอีก 2 เรื่อง คือ รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือชัดเจน

เรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน และการจัดอบรมทางวิชาการไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 35 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคกลาง

ปัญหาการอุดหนุนครู	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือชัดเจนเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน	40.0	36.0	16.0	8.0	0.0
2. นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง	52.0	32.0	12.0	4.0	0.0
3. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน	68.0	28.0	4.0	0.0	0.0
4. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ	52.0	24.0	12.0	8.0	4.0
5. การจัดอบรมทางวิชาการ ไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน	28.0	36.0	24.0	12.0	0.0
6. รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน	28.0	32.0	32.0	8.0	0.0
7. เงื่อนไขเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น	36.0	40.0	4.0	16.0	4.0

จากตาราง 35 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนครู อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 4 เรื่อง ได้แก่ รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือชัดเจนเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน และรัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ แต่มี 1 เรื่องที่เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “ปานกลาง ถึง มาก” คือ รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน ส่วนในอีก 2 เรื่อง คือ การจัดอบรมทางวิชาการไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน

และเงื่อนไขเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น เกิดปัญหาอยู่ในระดับ "มาก" ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 36 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคเหนือ

ปัญหาการอุดหนุนครู	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือจัดเจน เรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน	41.7	33.3	12.5	4.2	8.3
2. นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชน ขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง	54.2	29.2	12.5	4.2	0.0
3. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันใน สิทธิค่าตอบแทนการทำผลงาน วิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน	75.0	16.7	4.2	4.2	0.0
4. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันใน สิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ	70.8	20.8	4.2	4.2	0.0
5. การจัดอบรมทางวิชาการ ไม่เอื้อ ประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน	12.5	33.3	37.5	16.7	0.0
6. รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้าง เงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน	50.0	25.0	16.7	8.3	0.0
7. เงื่อนไขเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมี ภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่ เพิ่มขึ้น	50.0	20.8	16.7	4.2	8.3

จากตาราง 36 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนครู อยู่ในระดับ "มากที่สุด" ใน 6 เรื่อง ได้แก่ รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือจัดเจนเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำผลงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน และเงื่อนไขเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของ

ครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น ส่วนในอีก 1 เรื่อง คือ การจัดอบรมทางวิชาการ ไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 37 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ปัญหาการอุดหนุนครู	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือขาดเงินเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน	37.5	32.8	25.0	3.1	1.6
2. นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง	28.1	42.2	23.4	4.7	1.6
3. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำผลงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน	54.7	23.4	18.8	1.6	1.6
4. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ	48.4	29.7	20.3	1.6	0.0
5. การจัดอบรมทางวิชาการ ไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน	25.0	34.4	25.9	4.7	0.0
6. รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน	40.6	31.3	20.3	4.7	3.1
7. เงื่อนไขเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น	40.6	32.8	20.3	4.7	1.6

จากตาราง 37 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือเกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนครู อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 5 เรื่อง ได้แก่ รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือขาดเงินเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำผลงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน และเงื่อนไขเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น ส่วนในอีก 2 เรื่อง คือ นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง และการจัด

อบรมทางวิชาการไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 38 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตภาคตะวันออก

ปัญหาการอุดหนุนครู	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือจัดเงิน เรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน	36.4	40.9	18.2	0.0	4.5
2. นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชน ขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง	40.9	31.8	22.7	0.0	4.5
3. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันใน สิทธิค่าตอบแทนการทำผลงาน วิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน	45.5	36.4	13.6	0.0	4.5
4. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันใน สิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ	45.5	27.3	22.7	0.0	4.5
5. การจัดอบรมทางวิชาการ ไม่เอื้อ ประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน	9.1	50.0	27.3	9.1	4.5
6. รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้าง เงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน	22.7	40.9	22.7	9.1	4.5
7. เงินโบนัสอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมี ภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่ เพิ่มขึ้น	13.6	22.7	54.5	4.5	4.5

จากตาราง 38 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออก เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนครู อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 3 เรื่อง ได้แก่ นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำผลงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน และรัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ ส่วนในอีก 3 เรื่อง คือ รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือจัดเงินเรื่อง ค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน การจัดอบรมทางวิชาการไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน และรัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” แต่ในเรื่อง เงินโบนัส

เงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “ปานกลาง” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 39 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตภาคใต้

ปัญหาการอุดหนุนครู	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือชัดเจน เรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน	43.3	23.3	20.0	6.7	6.7
2. นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชน ขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง	50.0	26.7	13.3	6.7	3.3
3. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันใน สิทธิค่าตอบแทนการทำผลงาน วิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน	66.7	16.7	10.0	6.7	0.0
4. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันใน สิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ	66.7	16.7	6.7	6.7	3.3
5. การจัดอบรมทางวิชาการ ไม่เอื้อ ประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน	20.0	36.7	23.3	20.0	0.0
6. รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้าง เงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน	60.0	20.0	20.0	0.0	0.0
7. เงื่อนไขเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมี ภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่ เพิ่มขึ้น	53.3	30.0	16.7	0.0	0.0

จากตาราง 39 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคใต้ เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนครู อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 6 เรื่อง ได้แก่ รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือชัดเจนเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำผลงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน และเงื่อนไขเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของ

ครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น ส่วนในอีก 1 เรื่อง คือ และการจัดอบรมทางวิชาการไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 40 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในภาพรวม

ปัญหาการอุดหนุนครู	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือจัดเงินเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน	38.5	34.1	19.5	4.9	2.9
2. นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง	41.0	35.6	18.0	3.9	1.5
3. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน	59.0	25.4	11.7	2.9	1.0
4. รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ	54.1	24.4	16.1	3.9	1.5
5. การจัดอบรมทางวิชาการ ไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน	20.0	36.6	30.7	12.2	0.5
6. รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน	41.5	27.8	22.4	6.8	1.5
7. เงื่อนไขเงินอุดหนุน ทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น	40.0	31.2	20.0	6.3	2.4

จากตาราง 40 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนครู อยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 6 เรื่อง ได้แก่ รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือจัดเงินเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน นโยบายรัฐที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิค่าตอบแทนการทำงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน และเงื่อนไขเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของ

ครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น ส่วนในอีก 1 เรื่อง คือ และการจัดอบรมทางวิชาการไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากร้อยละสูงสุด

8. สภาพปัญหาการอุดหนุนการจัดการศึกษา ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

ตาราง 41 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนผู้เรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ซับซ้อนมากเกินไป	25.0	42.5	30.0	2.5	0.0
2. กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย	35.0	45.0	17.5	2.5	0.0
3. นโยบายด้านการส่งเสริม ช่วยเหลือผู้เรียน ไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ	32.5	42.5	20.0	5.0	0.0
4. วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ	30.0	50.0	17.5	2.5	0.0
5. การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่	37.5	45.0	17.5	0.0	0.0
6. รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน	30.0	42.5	25.0	0.0	2.5
7. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน	30.0	42.5	25.0	2.5	0.0
8. รัฐขาดความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหา พัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน	25.0	55.0	20.0	0.0	0.0
9. รัฐขาดความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน	27.5	47.5	22.5	2.5	0.0

จากตาราง 41 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนผู้เรียนอยู่ในระดับ “มาก” ใน 9 เรื่อง ได้แก่ การกู้ยืมเงินจากกองทุน

ต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนมากเกินไป กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียนไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่ รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหาและพัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย/มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน ทั้งนี้พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 42 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนผู้เรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การกั๊ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ซับซ้อนมากเกินไป	33.3	25.0	41.7	0.0	0.0
2. กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย	41.7	37.5	12.5	4.2	4.2
3. นโยบายด้านการส่งเสริม ช่วยเหลือผู้เรียน ไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ	45.8	45.8	4.2	0.0	4.2
4. วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ	54.2	29.2	16.7	0.0	0.0
5. การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่	54.2	25.0	16.7	4.2	0.0
6. รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน	50.0	33.3	12.5	0.0	4.2
7. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน	37.5	37.5	16.7	8.3	0.0
8. รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหา พัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน	58.3	33.3	4.2	4.2	0.0
9. รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน	58.3	33.3	8.3	0.0	0.0

จากตาราง 42 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนผู้เรียนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 6 เรื่อง ได้แก่ กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย วงเงินที่อุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่ รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหาและพัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย/มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน ส่วนในอีก 2 เรื่องคือ นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียนไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน เกิดปัญหาในระดับ “มาก ถึงมากที่สุด” และมีอีก 1 เรื่องคือ การกักเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนมากเกินไป เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “ปานกลาง” ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

ตาราง 43 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนผู้เรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การกักเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ซับซ้อนมากเกินไป	20.0	44.0	20.0	12.0	4.0
2. กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย	36.0	28.0	20.0	12.0	4.0
3. นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียน ไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ	32.0	36.0	24.0	4.0	4.0
4. วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ	44.0	28.0	20.0	4.0	4.0
5. การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่	44.0	24.0	24.0	4.0	4.0
6. รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน	32.0	36.0	28.0	0.0	4.0
7. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน	48.0	32.0	12.0	8.0	0.0

ตาราง 43 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8. รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและ มาตรการจัดหา พัฒนาอาชีพให้ผู้จบ การศึกษาจากโรงเรียนเอกชน	36.0	40.0	16.0	8.0	0.0
9. รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องใน นโยบาย มาตรการเสริมสร้างทักษะ อาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน	32.0	40.0	20.0	8.0	0.0

จากตาราง 43 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนผู้เรียนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 4 เรื่อง ได้แก่ กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน ส่วนในอีก 5 เรื่อง คือ การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ซับซ้อนมากเกินไป นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียนไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหาและพัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน และรัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย/มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน เกิดปัญหาในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 44 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนผู้เรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของ รัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ซับซ้อนมากเกินไป	21.9	50.0	25.0	1.6	1.6
2. กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย	34.4	42.2	12.5	4.7	4.7
3. นโยบายด้านการส่งเสริม ช่วยเหลือ ผู้เรียน ไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ	43.8	31.3	17.2	4.7	3.1

ตาราง 44 (ต่อ)

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับ ค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ	34.4	45.3	10.9	4.7	4.7
5. การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับ สภาพจำเป็นในพื้นที่	37.5	42.2	15.6	3.1	1.6
6. รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อ หาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน	43.8	42.2	14.1	0.0	0.0
7. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย อุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน	34.4	48.4	14.1	3.1	0.0
8. รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและ มาตรการจัดหา พัฒนาอาชีพให้ผู้จบ การศึกษาจากโรงเรียนเอกชน	45.3	45.3	7.8	1.6	0.0
9. รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องใน นโยบาย มาตรการเสริมสร้างทักษะ อาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน	48.4	37.5	12.5	1.6	0.0

จากตาราง 44 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนผู้เรียนอยู่ในระดับ "มากที่สุด" ใน 3 เรื่อง ได้แก่ นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียนไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน และรัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย/มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน แต่มี 1 เรื่อง คือ รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหาและพัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน ที่เกิดปัญหาอยู่ในระดับ "มาก ถึง มากที่สุด" ส่วนในอีก 5 เรื่อง คือ การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนมากเกินไป กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ "มาก" ทั้งนี้ พิจารณาจากคำร้อยละสูงสุด

ตาราง 45 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนผู้เรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตภาคตะวันออก

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การกั๊ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของ รัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ซับซ้อนมากเกินไป	22.7	45.5	31.8	0.0	0.0
2. กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย	45.5	31.8	18.2	0.0	4.5
3. นโยบายด้านการส่งเสริม ช่วยเหลือ ผู้เรียน ไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ	54.5	22.7	18.2	0.0	4.5
4. วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับ ค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ	45.5	27.3	22.7	0.0	4.5
5. การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับ สภาพจำเป็นในพื้นที่	36.4	31.8	27.3	0.0	4.5
6. รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อ หาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน	36.4	31.8	27.3	0.0	4.5
7. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย อุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน	36.4	36.4	18.2	4.5	4.5
8. รัฐขาดความชัดเจนในนโยบายและ มาตรการจัดหา พัฒนาอาชีพให้ผู้จบ การศึกษาจากโรงเรียนเอกชน	45.5	27.3	22.7	0.0	4.5
9. รัฐขาดความชัดเจนและต่อเนื่องใน นโยบาย มาตรการเสริมสร้างทักษะ อาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน	50.0	27.3	18.2	0.0	4.5

จากตาราง 45 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออก เกิดปัญหา
เรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนผู้เรียนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 7 เรื่อง ได้แก่ กองทุนที่ให้ความ
ช่วยเหลือมีน้อย นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียนไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ วงเงิน
ที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับ
สภาพจำเป็นในพื้นที่ รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน
รัฐขาดความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหาและพัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียน
เอกชน รัฐขาดความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย/มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียน

ในโรงเรียนเอกชน แต่ในเรื่อง กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก ถึง มากที่สุด” ส่วนในอีก 1 เรื่อง คือ การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนมากเกินไป เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจาก ค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 46 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนผู้เรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา เอกชนในเขตภาคใต้

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ซับซ้อนมากเกินไป	36.7	40.0	20.0	3.3	0.0
2. กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย	46.7	36.7	13.3	3.3	0.0
3. นโยบายด้านการส่งเสริม ช่วยเหลือผู้เรียน ไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ	43.3	36.7	20.0	0.0	0.0
4. วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ	53.3	36.7	0.0	10.0	0.0
5. การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่	43.3	30.0	26.7	0.0	0.0
6. รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน	53.3	33.3	10.0	3.3	0.0
7. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน	43.3	36.7	20.0	0.0	0.0
8. รัฐขาดความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหา พัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน	73.3	13.3	10.0	3.3	0.0
9. รัฐขาดความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน	63.3	16.7	16.7	3.3	0.0

จากตาราง 46 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคใต้ เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนผู้เรียนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 8 เรื่อง ได้แก่ กองทุนที่ให้ความ

ช่วยเหลือมีน้อย นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียนไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ วงเงินที่อุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่ รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหาและพัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย/มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน ส่วนในอีก 1 เรื่อง คือ การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนมากเกินไป เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ตาราง 47 ร้อยละและระดับปัญหาด้านการอุดหนุนผู้เรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม

ปัญหาการอุดหนุนผู้เรียน	ระดับปัญหา (n = 205)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ซับซ้อนมากเกินไป	25.9	42.9	27.3	2.9	1.0
2. กองทุนที่ให้ความช่วยเหลือมีน้อย	38.5	38.5	15.6	4.4	2.9
3. นโยบายด้านการส่งเสริม ช่วยเหลือผู้เรียน ไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ	41.5	35.6	17.6	2.9	2.4
4. วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ	41.0	39.0	13.7	3.9	2.4
5. การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่	41.0	35.6	20.0	2.0	1.5
6. รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน	41.0	38.0	18.5	0.5	2.0
7. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน	37.1	41.0	17.6	3.9	0.5
8. รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหา พัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน	45.9	38.5	12.7	2.4	0.5
9. รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน	45.9	35.1	16.1	2.4	0.5

จากตาราง 47 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม เกิดปัญหาเรื่องต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนผู้เรียนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” ใน 6 เรื่อง ได้แก่ นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียนไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ วงเงินที่อุดหนุน ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระการให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจำเป็นในพื้นที่ รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหาและพัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย/มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน แต่ในเรื่องกองทุนที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนมีน้อย เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก ถึง มากที่สุด” ส่วนในอีก 2 เรื่อง คือ การกู้ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนมากเกินไป และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

9. สภาพการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

ตาราง 48 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐด้านการอุดหนุนโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. บิดา มารดา / ผู้ปกครองผู้เรียน					
1.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	5.0	17.5	15.0	5.0	57.5
1.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	5.0	25.0	2.5	67.5
1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	12.5	27.5	10.0	50.0
1.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	2.5	10.0	22.5	12.5	52.5
1.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	12.5	32.5	10.0	45.0
1.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	10.0	15.0	40.0	15.0	20.0
2. สถาบัน / องค์กรทางศาสนา					
2.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	5.0	12.5	10.0	17.5	55.0
2.2 ด้านครูช่วยสอน	5.0	15.0	15.0	7.5	57.5
2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.5	15.0	12.5	10.0	60.0
2.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	7.5	15.0	15.0	5.0	57.5
2.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	5.0	15.0	20.0	10.0	50.0
2.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	5.0	15.0	17.5	10.0	52.5

ตาราง 48 (ต่อ)

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
3. สถาบัน / องค์การธุรกิจ / องค์การวิชาชีพ					
3.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	10.0	12.5	15.0	62.5
3.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	12.5	10.0	10.0	67.5
3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	15.0	17.5	10.0	57.5
3.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	2.5	17.5	20.0	12.5	47.5
3.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	17.5	15.0	12.5	55.0
3.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	15.0	25.0	25.0	7.5	27.5
4. องค์การสาธารณกุศล/ องค์การที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร					
4.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	10.0	7.5	10.0	72.5
4.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	.0	10.0	10.0	75.0
4.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	12.5	5.0	15.0	67.5
4.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	2.0	10.0	10.0	10.0	67.5
4.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	7.5	7.5	10.0	10.0	65.0
4.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	5.0	12.5	15.0	5.0	62.5
5. สมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน					
5.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	2.5	10.0	17.5	5.0	65.0
5.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	7.5	15.0	5.0	72.5
5.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	10.0	12.5	10.0	67.5
5.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	2.5	7.5	15.0	7.5	67.5
5.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	2.5	7.5	20.0	5.0	65.0
5.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	7.5	10.0	27.5	0.0	55.0

จากตาราง 48 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร มีสภาพการได้รับอุดหนุนในระดับต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน จากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนี้ การอุดหนุนจากบิดา/มารดา ผู้ปกครองผู้เรียน เกือบทุกด้านอยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ยกเว้น ในด้านการฝึกอาชีพหรือการฝึกงาน ที่ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “น้อย” ส่วนการอุดหนุนจากหน่วยงานอื่น เช่น สถาบัน/องค์กรทางศาสนา สถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ องค์กรสาธารณกุศล/องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร และสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียนอยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ในทุก ๆ ด้าน

ตาราง 49 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐด้านการ
อุดหนุนโรงเรียนในเขตภาคกลาง

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. บิดา มารดา / ผู้ปกครองผู้เรียน					
1.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	8.0	16.0	0.0	8.0	68.0
1.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	12.0	4.0	4.0	80.0
1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	0.0	16.0	12.0	72.0
1.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	4.0	20.0	4.0	72.0
1.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	4.0	12.0	16.0	8.0	60.0
1.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	8.0	36.0	20.0	8.0	28.0
2. สถาบัน / องค์กรทางศาสนา					
2.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	4.0	16.0	4.0	0.0	76.0
2.2 ด้านครูช่วยสอน	4.0	24.0	8.0	0.0	64.0
2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	16.0	12.0	8.0	64.0
2.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	12.0	12.0	16.0	0.0	60.0
2.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	4.0	20.0	24.0	8.0	44.0
2.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	16.0	20.0	8.0	0.0	56.0
3. สถาบัน / องค์กรธุรกิจ / องค์กรวิชาชีพ					
3.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	20.0	20.0	4.0	56.0
3.2 ด้านครูช่วยสอน	4.0	16.0	20.0	4.0	56.0
3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	12.0	24.0	12.0	52.0
3.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	8.0	4.0	32.0	4.0	52.0
3.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	16.0	44.0	8.0	32.0
3.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	48.0	20.0	8.0	0.0	24.0
4. องค์กรสาธารณกุศล/ องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร					
4.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	0.0	24.0	8.0	68.0
4.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	0.0	12.0	4.0	84.0
4.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	0.0	20.0	8.0	72.0
4.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	4.0	16.0	4.0	76.0
4.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	4.0	24.0	4.0	68.0
4.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	0.0	16.0	8.0	4.0	72.0

ตาราง 49 (ต่อ)

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
5. สมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน					
5.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	4.0	8.0	20.0	12.0	56.0
5.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	4.0	12.0	8.0	76.0
5.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	12.0	16.0	12.0	60.0
5.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	4.0	0.0	16.0	8.0	72.0
5.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	8.0	24.0	12.0	56.0
5.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	8.0	24.0	20.0	4.0	44.0

จากตาราง 49 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคกลาง มีสภาพการได้รับอุดหนุนในระดับต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนี้ การอุดหนุนจากบิดา/มารดา ผู้ปกครองผู้เรียน เกือบทุกด้านอยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน" ยกเว้นด้านการฝึกอาชีพหรือการฝึกงาน ที่ได้รับอุดหนุนในระดับ "ปานกลาง" และการอุดหนุนจากสถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ เกือบทุกด้านอยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน" ยกเว้นด้านการฝึกอาชีพหรือการฝึกงาน ที่ได้รับอุดหนุนในระดับ "มาก" ส่วนการอุดหนุนจากหน่วยงานอื่น เช่น สถาบัน/องค์กรทางศาสนา องค์กรสาธารณกุศล/องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร และสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียนในทุกด้านอยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน"

ตาราง 50 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐด้านการอุดหนุนโรงเรียนในเขตภาคเหนือ

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. บิดา มารดา / ผู้ปกครองผู้เรียน					
1.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	4.2	16.7	4.2	4.2	70.8
1.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	0.0	4.2	12.5	83.3
1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	4.2	8.3	8.3	79.2
1.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	8.3	8.3	8.3	75.0
1.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	4.2	12.5	20.8	62.5
1.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	4.2	8.3	16.7	29.2	41.7

ตาราง 50 (ต่อ)

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2. สถาบัน / องค์การทางศาสนา					
2.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	8.3	4.2	12.5	75.0
2.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	16.7	4.2	4.2	75.0
2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	0.0	12.5	8.3	79.2
2.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	1.6	10.9	20.3	4.7	62.5
2.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	4.2	16.7	16.7	8.3	54.2
2.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	8.3	8.3	12.5	4.2	66.7
3. สถาบัน / องค์การธุรกิจ / องค์การวิชาชีพ					
3.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	4.2	8.3	8.3	79.2
3.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	8.3	12.5	0.0	79.2
3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	8.3	8.3	12.5	70.8
3.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	12.5	12.5	4.2	70.8
3.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	12.5	16.7	8.3	62.5
3.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	25.0	8.3	20.8	0.0	45.8
4. องค์การสาธารณกุศล/ องค์การที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร					
4.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	4.2	4.2	8.3	8.3	75.0
4.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	0.0	12.5	4.2	83.3
4.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	8.3	4.2	8.3	79.2
4.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	4.2	4.2	8.3	4.2	79.2
4.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	8.3	12.5	4.2	75.0
4.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	4.2	16.7	12.5	0.0	66.7
5. สมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน					
5.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	0.0	12.5	20.8	66.7
5.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	0.0	8.3	4.2	87.5
5.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	0.0	8.3	8.3	83.3
5.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	0.0	4.2	8.3	87.5
5.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	4.2	16.7	4.2	75.0
5.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	16.7	8.3	8.3	8.3	58.3

จากตาราง 50 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคเหนือ มีสภาพการ ได้รับ อุดหนุนในระดับต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนี้ การอุดหนุนจาก บิดา/มารดา ผู้ปกครองผู้เรียน การอุดหนุนจากสถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ สถาบัน/องค์กร ทางศาสนา องค์กรสาธารณกุศล/องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไรและสมาคมศิษย์เก่าของ โรงเรียนในทุกด้านอยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน”

ตาราง 51 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐด้านการ อุดหนุนโรงเรียนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. บิดา มารดา / ผู้ปกครองผู้เรียน					
1.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	15.6	12.5	12.5	59.4
1.2 ด้านครูช่วยสอน	1.6	4.7	10.9	7.8	75.0
1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	1.6	12.5	9.4	12.5	64.1
1.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	1.6	12.5	12.5	15.6	57.8
1.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	3.1	10.9	12.5	21.9	51.6
1.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	15.6	28.1	15.6	12.5	28.1
2. สถาบัน / องค์กรทางศาสนา					
2.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	3.1	7.8	10.9	9.4	68.8
2.2 ด้านครูช่วยสอน	1.6	6.3	9.4	6.3	76.6
2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	10.9	6.3	9.4	73.4
2.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	1.6	10.9	20.3	4.7	62.5
2.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	17.2	18.8	14.1	50.0
2.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	7.8	15.6	21.9	7.8	46.9
3. สถาบัน / องค์กรธุรกิจ / องค์กรวิชาชีพ					
3.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	3.1	15.6	15.6	65.6
3.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	6.3	3.1	14.1	76.6
3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	1.6	6.3	14.1	9.4	68.8
3.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	1.6	9.4	17.2	15.6	56.3
3.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	1.6	9.4	23.4	20.3	45.3
3.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	15.6	20.3	15.6	20.3	28.1

ตาราง 51 (ต่อ)

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
4. องค์การสาธารณกุศล/ องค์การที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร					
4.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	6.3	4.7	9.4	14.1	65.6
4.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	1.6	6.3	4.7	87.5
4.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	1.6	4.7	6.3	6.3	81.3
4.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	6.3	15.6	7.8	70.3
4.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	7.8	12.5	10.9	68.8
4.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	6.3	10.9	14.1	9.4	59.4
5. สมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน					
5.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	3.1	3.1	10.9	9.4	73.4
5.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	6.3	1.6	9.4	82.8
5.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	1.6	7.8	9.4	15.6	65.6
5.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	9.4	7.8	15.6	67.2
5.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	1.6	7.8	15.6	9.4	65.6
5.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	6.3	18.8	15.6	7.8	51.6

จากตาราง 51 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีสภาพการได้รับอุดหนุนในระดับต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนี้ การอุดหนุนจากบิดา/มารดา ผู้ปกครองผู้เรียน การอุดหนุนจากสถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ สถาบัน/องค์กรทางศาสนา องค์การสาธารณกุศล/องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร และสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน ในทุกด้านอยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน"

ตาราง 52 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐด้านการ
อุดหนุนโรงเรียนในเขตภาคตะวันออก

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. บิดา มารดา / ผู้ปกครองผู้เรียน					
1.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	4.5	4.5	13.6	13.6	63.6
1.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	9.1	9.1	9.1	72.7
1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	0.0	18.2	13.6	68.2
1.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	4.5	18.2	9.1	68.2
1.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	9.1	9.1	13.6	22.7	45.5
1.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	0.0	22.7	13.6	13.6	50.0
2. สถาบัน / องค์กรทางศาสนา					
2.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	18.2	0.0	9.1	72.7
2.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	4.5	22.7	9.1	63.6
2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	13.6	4.5	22.7	59.1
2.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	22.7	9.1	18.2	50.0
2.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	4.5	9.1	13.6	22.7	55.0
2.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	4.5	13.6	18.2	9.1	54.5
3. สถาบัน / องค์กรธุรกิจ / องค์กรวิชาชีพ					
3.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	13.6	4.5	4.5	77.3
3.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	18.2	4.5	4.5	72.7
3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	18.2	0.0	9.1	72.7
3.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	18.2	0.0	9.1	72.7
3.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	4.5	9.1	9.1	4.5	72.7
3.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	13.6	36.4	4.5	4.5	40.9
4. องค์กรสาธารณกุศล/ องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร					
4.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	4.5	9.1	13.6	4.5	68.2
4.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	9.1	0.0	9.1	81.8
4.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	9.1	0.0	27.3	63.6
4.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	4.5	4.5	31.8	59.1
4.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	9.1	4.5	22.7	63.6
4.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	4.5	18.2	27.3	9.1	40.9

ตาราง 52 (ต่อ)

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
5. สมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน					
5.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	4.5	13.6	4.5	77.3
5.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	4.5	9.1	9.1	77.3
5.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	9.1	22.7	9.1	59.1
5.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	13.6	9.1	13.6	63.6
5.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	0.0	9.1	13.6	13.6	63.6
5.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	4.5	18.2	18.2	13.6	45.5

จากตาราง 52 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคตะวันออก มีสภาพการได้รับอุดหนุนในระดับต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนี้ การอุดหนุนจากบิดา/มารดา ผู้ปกครองผู้เรียน การอุดหนุนจากสถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ สถาบัน/องค์กรทางศาสนา องค์กรสาธารณกุศล/องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร และ สมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน ในทุกด้านอยู่ในระดับ "ไม่ได้รับอุดหนุน"

ตาราง 53 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนในเขตภาคใต้

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. บิดา มารดา / ผู้ปกครองผู้เรียน					
1.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	3.3	6.7	10.0	16.7	63.3
1.2 ด้านครูช่วยสอน	3.3	6.7	6.7	10.0	73.3
1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	10.0	6.7	16.7	66.7
1.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	13.3	10.0	13.3	63.3
1.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	10.0	16.7	13.3	26.7	33.3
1.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	16.7	20.0	10.0	20.0	33.3
2. สถาบัน / องค์กรทางศาสนา					
2.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	3.3	6.7	10.0	3.3	76.7

ตาราง 53 (ต่อ)

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
2.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	10.0	13.3	10.0	66.7
2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.3	10.0	20.0	10.0	56.7
2.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	10.0	6.7	26.7	13.3	43.3
2.5ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	10.0	26.7	16.7	16.7	30.0
2.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	6.7	20.0	16.7	13.3	43.3
3. สถาบัน / องค์การธุรกิจ / องค์การวิชาชีพ					
3.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	3.3	13.3	10.0	20.0	53.3
3.2 ด้านครูช่วยสอน	3.3	3.3	6.7	6.7	80.0
3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.3	10.0	16.7	13.3	56.7
3.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	10.0	3.3	13.3	36.7	36.7
3.5ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	10.0	10.0	16.7	40.0	23.3
3.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	23.3	33.3	16.7	16.7	10.0
4. องค์การสาธารณกุศล/ องค์การที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร					
4.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	3.3	0.0	16.7	10.0	70.0
4.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	0.0	13.3	3.3	83.3
4.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	3.3	13.3	3.3	80.0
4.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	3.3	20.0	16.7	60.0
4.5ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	3.3	3.3	26.7	13.3	53.3
4.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	6.7	10.0	16.7	23.3	43.3
5. สมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน					
5.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.0	3.3	13.3	13.3	70.0
5.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	6.7	16.7	3.3	73.3
5.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.0	0.0	23.3	10.0	66.7
5.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	0.0	0.0	10.0	16.7	73.3
5.5ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	3.3	0.0	10.0	23.3	63.3
5.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	6.6	20.0	13.3	13.3	46.7

จากตาราง 53 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตภาคใต้ มีสภาพการได้รับอุดหนุนในระดับต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนี้ การอุดหนุนจาก

บิดา/มารดา ผู้ปกครองผู้เรียน การอุดหนุนจากสถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ สถาบัน/องค์กรทางศาสนา องค์กรสาธารณกุศล/องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไรและสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน ในทุกด้านอยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน”

ตาราง 54 ร้อยละและระดับการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ด้านการอุดหนุนโรงเรียนของโรงเรียนในภาพรวม

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
1. บิดา มารดา / ผู้ปกครองผู้เรียน					
1.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	3.4	13.7	10.2	10.2	62.4
1.2 ด้านครูช่วยสอน	1.0	5.9	11.2	7.3	74.6
1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.5	8.3	14.1	12.2	64.9
1.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	1.0	9.8	14.6	11.7	62.9
1.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	3.9	11.2	17.1	18.5	49.3
1.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	10.7	22.4	20.0	15.6	31.2
2. สถาบัน / องค์กรทางศาสนา					
2.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	2.9	10.7	7.8	9.3	69.3
2.2 ด้านครูช่วยสอน	2.0	11.7	11.7	6.3	68.3
2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	1.0	11.2	10.7	10.7	66.3
2.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	4.9	12.2	17.1	7.3	58.5
2.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	3.9	17.6	18.5	13.2	46.8
2.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	7.8	15.6	17.1	7.8	51.7
3. สถาบัน / องค์กรธุรกิจ / องค์กรวิชาชีพ					
3.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	0.5	9.3	12.7	12.7	64.9
3.2 ด้านครูช่วยสอน	1.0	9.8	8.3	8.3	72.7
3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	1.0	10.7	14.1	10.7	63.4
3.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	3.4	10.7	16.6	14.6	54.6
3.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	2.4	12.2	21.0	17.1	47.3
3.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	21.5	23.4	16.1	10.7	28.3
4. องค์กรสาธารณกุศล/ องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร					
4.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	3.4	4.9	12.2	10.2	69.3

ตาราง 54 (ต่อ)

แหล่ง / สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ระดับการได้รับอุดหนุน (n = 205)				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เพียงพอ	ไม่ได้รับ
4.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	2.4	8.8	5.9	82.9
4.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.5	6.3	7.8	10.2	75.1
4.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	1.0	5.9	13.2	11.2	68.8
4.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	2.0	6.8	14.6	10.7	65.9
4.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	4.9	13.2	15.1	8.8	58.0
5. สมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน					
5.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน	2.0	4.9	14.1	10.2	68.8
5.2 ด้านครูช่วยสอน	0.0	5.4	9.3	6.8	78.5
5.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน	0.5	6.8	14.1	11.7	66.8
5.4 ด้านอาคาร สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์	1.0	5.9	10.2	12.2	70.7
5.5 ด้านการจัดกิจกรรมประกอบการเรียน	1.5	6.3	16.6	10.7	64.9
5.6 ด้านการฝึกอาชีพ หรือการฝึกงาน	7.8	16.6	17.6	7.3	50.7

จากตาราง 54 แสดงว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาพรวม มีสภาพการ ได้รับอุดหนุนในระดับต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนี้ การอุดหนุนจากบิดา/มารดา ผู้ปกครองผู้เรียน การอุดหนุนจากสถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ สถาบัน/องค์กรทางศาสนา องค์กรสาธารณกุศล/องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร และสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน ในทุกด้านอยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน”

การนำเสนอผลการสำรวจแนวทางการแก้ไขปัญหาการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จะจำแนกตามตัวแปร 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านการอุดหนุนการจัดการของโรงเรียน
2. ด้านการอุดหนุนครู
3. ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

ทั้งนี้ จะใช้ค่าสถิติเป็นค่าร้อยละและใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ของ Zikmund, W.G.(1991 อ้างอิงใน พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ, 2550, หน้า 6 -7) ดังที่ได้อ้างไว้แล้ว

10. ความต้องการด้านการอุดหนุนโรงเรียน

ตาราง 55 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้แก้ปัญหาความล่าช้าในการได้รับเงินอุดหนุน โดยใช้ระบบโอนตรงจากหน่วยงานต้นสังกัดเข้าสู่บัญชีสถานศึกษาจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

(n = 205)

เขตภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	95.0	5.0	- โรงเรียนได้รับเงินอุดหนุนตรงเวลามากขึ้น	- อาจทำให้เกิดความล่าช้ามากกว่าเดิมเพราะข้อมูลไปรวม ณ.จุดเดียว ซึ่งไม่มีกำลังเจ้าหน้าที่มากพอ
เหนือ	91.7	8.3	- โรงเรียนทราบนโยบายบริหารใหม่ ๆ เร็วขึ้น	- เกิดความลำบากในการติดต่อประสานงานสำหรับโรงเรียนในต่างจังหวัดในกรณีที่เกิดการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูลนักศึกษา
กลาง	80.0	20.0	- ช่วยลดปัญหาการลาออกของผู้เรียนลงได้	- การกระจายอำนาจให้ สพท.เป็นผู้ตรวจสอบข้อมูลจะคล่องตัวมากกว่า
อีสาน	87.5	12.5		
ตะวันออก	77.3	22.7		
ใต้	93.3 (28)	6.7 (2)	- ลดปัญหาความขัดแย้งระหว่าง สพท.กับโรงเรียน	
รวมร้อยละ	88.3(181)	11.7(23)	ลงได้	

จากตาราง 55 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวทางแก้ปัญหาความล่าช้าในการได้รับเงินอุดหนุน โดยใช้ระบบโอนตรงจากหน่วยงานต้นสังกัดเข้าสู่บัญชีสถานศึกษา โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 88.3

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “ เห็นด้วย ” กับแนวทางแก้ไขปัญหานี้ โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ทำให้โรงเรียนได้รับเงินอุดหนุนตรงเวลามากขึ้น โรงเรียนได้ทราบนโยบายบริหารใหม่ ๆ เร็วขึ้น ช่วยลดปัญหาการลาออกกลางคันของผู้เรียนลงได้ และลดปัญหาความขัดแย้งระหว่าง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กับ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนลงได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะ อาจทำให้เกิดความล่าช้ามากกว่าเดิมเพราะจำนวนเจ้าหน้าที่

ในส่วนกลางมีไม่เพียงพอ เกิดความยากลำบากในการติดต่อประสานงาน หากเกิดกรณีเปลี่ยนแปลงข้อมูลครู หรือ จำนวนนักเรียนโดยเฉพาะโรงเรียนที่อยู่ในต่างจังหวัด การกระจายอำนาจให้ สพท. ดูแลอาจจะคล่องตัวมากกว่าเพราะอัตราส่วนของจำนวนเจ้าหน้าที่ กับ จำนวนโรงเรียนที่รับผิดชอบในแต่ละพื้นที่มีอย่างเพียงพอ

ตาราง 56 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้เปิดเสรีให้โรงเรียนสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนแบบลอยตัว ตามสภาพการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

(n = 205)

เขตภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	97.5	2.5	- เงินอุดหนุนที่รัฐให้ไม่เพียงพอที่จะจัดการศึกษาให้มีระดับมาตรฐานได้	- โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ชนบทเกษตรกรรมไม่สามารถเรียกเก็บเพิ่มได้
เหนือ	91.7	8.3	- เมื่อรัฐอุดหนุนไม่เต็มตามเพดานค่าเล่าเรียน ผู้ปกครองจึงต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบด้วย	- อาจส่งผลกระทบต่อโรงเรียนขนาดกลาง ขนาดเล็กที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เศรษฐกิจต้องปิดกิจการลง
อีสาน	82.8	17.2	- ผู้ปกครองมีโอกาสเลือกบริการกิจกรรมด้านการศึกษาที่มีคุณภาพให้กับผู้เรียนได้	- อาจส่งผลให้ผู้เรียนที่ยากจนต้องลาออกเพิ่มขึ้น
ตะวันออก	77.3 (17)	22.7 (5)	- แต่ละสาขาวิชาชีพ มีสภาพการลงทุนและการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือที่ต่างกัน	- เกิดช่องว่างในเรื่องโอกาสทางการศึกษามากขึ้น
ใต้	66.7 (20)	33.3 (10)	- เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกับสถานศึกษาของรัฐที่สามารถขอรับบริจาคจากผู้ปกครองได้โดยไม่จำกัดวงเงิน	- ไม่ควรปล่อยแบบลอยตัว แต่ควรกำหนดเพดานค่าเล่าเรียนให้มีความยืดหยุ่นโดยกำหนดกรอบอัตราขั้นต่ำสุด – ขั้นสูงสุด
รวมร้อยละ	82.9(170)	17.1(35)		

จากตาราง 56 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวทางการเปิดเสรีให้โรงเรียนสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนแบบลอยตัว ตามสภาพการจัดการเรียนการสอน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 82.9

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับแนวทางแก้ไขปัญหานี้ โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะเงินอุดหนุนที่รัฐให้ไม่เพียงพอที่จะจัดการศึกษาให้มีระดับมาตรฐานได้ เมื่อรัฐอุดหนุนไม่เต็มตามเพดานค่าเล่าเรียน ผู้ปกครอง จึงต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบด้วย ผู้ปกครองมีโอกาสเลือกบริการกิจกรรมด้านการศึกษาที่มีคุณภาพให้กับผู้เรียนได้ แต่ละสาขาวิชาชีพ มีสภาพการลงทุนและการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือที่ต่างกัน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกับสถานศึกษาของรัฐที่สามารถขอรับบริจาคจากผู้ปกครองได้โดยไม่จำกัดวงเงินส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ชนบทเกษตรกรรม ผู้ปกครองส่วนใหญ่ มีฐานะยากจนจึงไม่สามารถเรียกเก็บเงินเพิ่มได้ อาจส่งผลกระทบต่อโรงเรียนขนาดกลาง ขนาดเล็กที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เศรษฐกิจต้องปิดกิจการลง อาจส่งผลให้ผู้เรียนที่ยากจนต้องลาออกเพิ่มขึ้น เกิดช่องว่างในเรื่องโอกาสทางการศึกษามากขึ้น ไม่ควรปล่อยแบบลอยตัว แต่ควรกำหนดเพดานค่าเล่าเรียนให้มีความยืดหยุ่นโดยกำหนดกรอบอัตราขั้นต่ำสุด-ขั้นสูงสุดไว้

ตาราง 57 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้ยกเลิกเงื่อนไขที่กำกับการใช้จ่ายเงินอุดหนุนจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	65.0	35.0	- ทำให้โรงเรียนเกิดความ คล่องตัวในการบริหาร จัดการมากขึ้น	- เงื่อนไข ทำให้เกิดความเสมอ ภาคและเป็นบรรทัดฐานกลางใน การปฏิบัติ แต่ควรมีลักษณะที่ ยืดหยุ่นในตัวเอง
เหนือ	75.0	25.0		
กลาง	76.0	24.0	- เป็นการส่งเสริม สนับสนุน ให้โรงเรียนมีคุณภาพในการ บริหารจัดการมากขึ้น	
อีสาน	60.9	39.1		
ตะวันออก	50.0	50.0		

ตาราง 57 (ต่อ)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
ใต้	66.7	33.3	- เงินอุดหนุนรายหัวที่ได้รับ ไม่สามารถจัดการศึกษาให้ มีคุณภาพได้	- เพื่อป้องกันมิให้ผู้บริหารนำเงิน อุดหนุนไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ - หากไม่กำหนดเงื่อนไขจะทำให้ไม่ มีระเบียบแบบแผนการใช้จ่ายเงิน และอาจเกิดปัญหาขึ้นในภายหลัง ได้
รวม ร้อยละ	64.9	35.1		

จากตาราง 57 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการยกเลิก
เงื่อนไขที่กำหนดการใช้จ่ายเงินอุดหนุน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 64.9

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับแนวทางแก้ไขปัญหานี้ โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ทำให้โรงเรียนเกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการมากขึ้น เป็นการส่งเสริม สนับสนุนให้โรงเรียนมีคุณภาพในการบริหารจัดการมากขึ้น เงินอุดหนุนรายหัวที่ได้รับไม่สามารถจัดการศึกษาให้มีคุณภาพได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะ เงื่อนไขที่กำหนดไว้ ทำให้เกิดความสับสนและเป็นบรรทัดฐานกลางในการปฏิบัติ แต่ควรมีลักษณะที่ยืดหยุ่นในตัวเอง เพื่อป้องกันมิให้ผู้บริหารนำเงินอุดหนุนไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ หากไม่กำหนดเงื่อนไข จะทำให้ไม่มีระเบียบแบบแผนการใช้จ่ายเงินและอาจเกิดปัญหาขึ้นในภายหลังได้

ตาราง 58 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้มีผู้แทนอาชีวศึกษาเอกชนเข้าร่วมอยู่
ในคณะกรรมการบริหารเขตพื้นที่การศึกษาจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

(n = 205)

เขตภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	97.5	2.5	- โรงเรียนได้ทราบนโยบายการบริหารใหม่ ๆ	- ปัจจุบัน สพท. ไม่ให้ความสำคัญกับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มากเท่ากับ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
เหนือ	95.8	4.2	- มีผู้รู้จริงทำหน้าที่สะท้อนให้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง	
กลาง	100.0	0	- ทำให้การกำหนดสัดส่วนการรับนักเรียน / แผนงาน / นโยบายการศึกษาในเขตพื้นที่สามารถสอดคล้องกัน	
อีสาน	95.3	4.7		
ตะวันออก	95.5	4.5	ระหว่างสถานศึกษารัฐและเอกชนได้	
ใต้	96.7	3.3		
รวมร้อยละ	96.6	3.4		

จากตาราง 58 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีผู้แทนอาชีวศึกษาเอกชนเข้าร่วมอยู่ในคณะกรรมการบริหารเขตพื้นที่การศึกษา โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 96.6

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับการมีผู้แทนอาชีวศึกษาเอกชนเข้าร่วมอยู่ในคณะกรรมการบริหารเขตพื้นที่การศึกษา โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ โรงเรียนได้ทราบนโยบายการบริหารใหม่ ๆ มีผู้รู้จริงทำหน้าที่สะท้อนให้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ทำให้การกำหนดสัดส่วนการรับนักเรียน / แผนงาน / นโยบายการศึกษาในเขตพื้นที่สามารถสอดคล้องกันระหว่างสถานศึกษารัฐและเอกชนได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะปัจจุบัน สพท. ไม่ให้ความสำคัญกับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มากเท่ากับ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ตาราง 59 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้ยกเว้นการชำระค่าภาษีบำรุงท้องที่เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างโรงเรียนรัฐและเอกชนจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

(n = 205)

เขตภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	100.0	0.0	- ในเมื่อภาคเอกชน ใช้เงินลงทุนของตัวเองจัดการศึกษาให้รัฐ	- เรื่องนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นได้จริง เพราะกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย ได้เคยทำหนังสือขอความร่วมมือกันแล้ว แต่ในสภาพจริงกลับไม่มีการดำเนินการอย่างจริงจังแต่อย่างใด
เหนือ	100.0	0.0	รัฐจึงควรต้องสนับสนุนในสิทธิเรื่องนี้ด้วย	
กลาง	92.0	92.0	- โรงเรียนรัฐ จัดการศึกษาโดยเงินภาษีของประชาชน และได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ แต่โรงเรียนเอกชนใช้เงินส่วนตัว จัดการศึกษาให้รัฐ แต่ต้องถูกรัฐบังคับให้เสียภาษี	
อีสาน	100.0	0.0	แสดงให้เห็นว่า ความเสมอภาคตามรัฐธรรมนูญไม่เกิดขึ้นจริงในทางปฏิบัติ	
ตะวันออก	95.5	4.5		
ใต้	100.0	0.0	- ภาระค่าใช้จ่ายทางภาษี ไม่ได้ทำให้เกิดคุณภาพและมาตรฐานในการจัดการศึกษาของโรงเรียน	
รวมร้อยละ	98.5	1.5		

จากตาราง 59 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการขอยกเว้นการชำระค่าภาษีบำรุงท้องที่เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างโรงเรียนรัฐและเอกชน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 98.5

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค "เห็นด้วย" กับแนวทางการขอยกเว้นการชำระค่าภาษีบำรุงท้องที่เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างโรงเรียนรัฐและเอกชน โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ในเมื่อภาคเอกชน ใช้เงินลงทุนของตัวเองจัดการศึกษาให้รัฐ รัฐจึงควรต้องสนับสนุนในสิทธิเรื่องนี้ด้วย โรงเรียนรัฐ จัดการศึกษาโดยเงินภาษีของประชาชน และได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ แต่โรงเรียนเอกชนใช้เงินส่วนตัวมาจัดการศึกษาให้รัฐ แต่ต้องถูกรัฐบังคับให้เสียภาษี แสดงให้เห็นว่า ความเสมอภาคตามรัฐธรรมนูญไม่เกิดขึ้นจริงในทางปฏิบัติ

ภาระค่าใช้จ่ายทางภาษี ไม่ได้ทำให้เกิดคุณภาพและมาตรฐานในการจัดการศึกษาของโรงเรียน ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะ เรื่องนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นได้จริง เพราะ กระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย ได้เคยทำหนังสือขอความร่วมมือกันแล้ว แต่ในสภาพจริง กลับไม่มีการดำเนินการอย่างจริงจังแต่อย่างใด

ตาราง 60 ร้อยละเหตุผลของความต้องการให้ใช้ระบบคูปองการศึกษา
จำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

(n = 205)

เขตภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	60.0	40.0	- ทำให้โรงเรียนเกิดการตื่นตัว ในการพัฒนาคุณภาพ มาตรฐาน	- จะทำให้โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก ที่ไม่มีชื่อเสียงโด่งดัง และไม่มีสถานะ การเงินที่เข้มแข็งมากพอ ได้รับผลกระทบ ในเรื่องจำนวนนักเรียนลดลงและจนถึงขั้น เลิกกิจการได้
เหนือ	58.3	41.7	- สร้างโอกาสทางการศึกษา ให้กับผู้เรียน	- ขั้นตอนการดำเนินการค่อนข้างยุ่งยาก ทั้งในระดับสถานศึกษา ผู้ปกครอง และ ผู้เรียน
กลาง	58.0	42.0	- ช่วยลดระยะเวลา ขั้นตอนที่ ยุ่งยาก ข้ำซ้อนในการเบิก จ่ายเงิน	- จะเกิดสงครามแย่งชิงจำนวนนักเรียน ระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เพราะ จำนวนนักเรียนจะถูกนำมาใช้เป็นเครื่อง ต่อรองเพื่อให้ได้เงินจากคูปองการศึกษา ทำให้โรงเรียนภาครัฐจะขยายจำนวนการ รับนักเรียนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้โรงเรียน เอกชนมีจำนวนนักเรียนลดลง
อีสาน	43.8	56.3	- ลดปัญหาข้อมูลผู้เรียน ซ้ำซ้อนกัน และสามารถ ตรวจสอบข้อมูลผู้เรียนได้ ง่ายขึ้น	
ตะวันออก	40.9	59.1		
ใต้	46.7	53.3		
รวม ร้อยละ	51.3	48.7		

จากตาราง 60 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการใช้ระบบคูปองการศึกษา โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 51.3

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า เกือบทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับการใช้ระบบคูปองการศึกษา ยกเว้น เขตภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ที่ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย โดยในส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ทำให้โรงเรียนเกิดการตื่นตัวในการ

พัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน ช่วยสร้างโอกาสทางการศึกษาให้กับผู้เรียน ช่วยลดระยะเวลา ขั้นตอนที่ยุ่งยาก ข้ำซ้อนในการเบิก - จ่ายเงินอุดหนุน ลดปัญหาข้อมูลผู้เรียนซ้ำซ้อนกัน และสามารถตรวจสอบข้อมูลผู้เรียนได้ง่ายขึ้น ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะ จะทำให้ โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก ที่ไม่มีชื่อเสียงโด่งดัง และไม่มีสถานะการเงินที่เข้มแข็งมากพอ ได้รับผลกระทบในเรื่องจำนวนนักเรียนลดลงและจนถึงขั้นเลิกกิจการได้ ขั้นตอนการดำเนินการค่อนข้างยุ่งยาก ทั้งในระดับสถานศึกษา ผู้ปกครองและผู้เรียน จะเกิดสงครามแย่งชิงจำนวนนักเรียนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เพราะจำนวนนักเรียนจะถูกนำมาใช้เป็นเครื่องต่อรอง เพื่อให้ได้เงินจากคู่มือการศึกษา ทำให้โรงเรียนภาครัฐจะขยายจำนวนการรับนักเรียนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้โรงเรียนเอกชนมีจำนวนนักเรียนลดลง

ตาราง 61 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการบทบาทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

(n = 205)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	95.0	5.0	- การบริหารโรงเรียนของรัฐและของเอกชนมีสภาพที่แตกต่างกัน ดังนั้น สพท.ควรจะมีบทบาทในการให้คำแนะนำ เรื่องระเบียบ วิธีปฏิบัติและช่วยเหลือ มากกว่าจะเข้ามาควบคุม กำกับ ตรวจสอบ หรือตัดสินถูก/ผิดการดำเนินการ	- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา(สพท.)อยู่คนละแห่งของการบริหารจัดการด้านอาชีวศึกษา ดังนั้น "สพท." จึงควรทำหน้าที่ด้านส่งเสริม สนับสนุนให้เอกชนสามารถจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ
เหนือ	91.7	8.3		
กลาง	100.0	0.0		

ตาราง 61 (ต่อ)

(n = 205)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
อีสาน	90.6	9.4	- สพท. ส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในบริบททางการลงทุนในเชิงธุรกิจของการจัดอาชีวศึกษา	- "สพท." ไม่มีนักวิชาการที่เกี่ยวข้องทางด้านอาชีวศึกษาเอกชนเป็นการเฉพาะ ดังนั้นจึงมีสภาพเป็นเสมือน "งานฝาก" ให้สำนักงานเขตพื้นที่ดูแลเท่านั้น
ตะวันออก	81.8	18.2	- การบริหารจัดการภายในของกิจการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีความเป็นอิสระ เพื่อให้เกิดความคล่องตัว ตามสภาพทรัพยากรที่แต่ละโรงเรียนมีอยู่	
ใต้	96.7	3.3	- ปัจจุบัน เจ้าหน้าที่รัฐ มักใช้อำนาจหน้าที่ในการเป็นผู้กำหนดและแทรกแซงนโยบายการบริหารกิจการทั้ง ๆ ที่ไม่มีส่วนร่วมรับผิดชอบในปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาและการจัดหางบประมาณมารองรับในส่วนของค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น	
รวม ร้อยละ	92.7	7.3		

จากตาราง 61 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับบทบาทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาและแนะนำ มากกว่า การเข้ามาแทรกแซงการบริหารจัดการภายในโรงเรียน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 92.7

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค "เห็นด้วย" กับบทบาทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาและแนะนำ มากกว่า การเข้ามาแทรกแซงการบริหารจัดการภายในโรงเรียน โดยในส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ การบริหารโรงเรียนของรัฐและของเอกชนมีสภาพที่แตกต่างกัน ดังนั้น "สพท." ควรจะมีบทบาทในการให้คำแนะนำ เรื่องระเบียบ วิธีปฏิบัติและช่วยเหลือ มากกว่าที่จะเข้ามาควบคุม กำกับ ตรวจสอบ หรือตัดสินถูก/ผิด การดำเนินการ เจ้าหน้าที่ "สพท." ส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในบริบททางการลงทุน เชิงธุรกิจของการจัดอาชีวศึกษาการบริหารจัดการภายในของกิจการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีความเป็นอิสระ เพื่อให้เกิดความคล่องตัว ตามสภาพทรัพยากรที่แต่ละโรงเรียนมีอยู่ ปัจจุบัน

เจ้าหน้าที่รัฐ มักใช้อำนาจหน้าที่ในการเป็นผู้กำหนดและแทรกแซงนโยบายการบริหารกิจการ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีส่วนร่วมรับผิดชอบในปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาและการจัดหางบประมาณมารองรับในส่วนของการค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (สพท.) อยู่คนละแห่งของการบริหารจัดการด้านอาชีวศึกษา ดังนั้น "สพท." จึงควรทำหน้าที่ด้านส่งเสริม สนับสนุนให้เอกชนสามารถจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ "สพท." ไม่มีนักวิชาการที่เชี่ยวชาญทางด้านอาชีวศึกษาเอกชนเป็นการเฉพาะ ดังนั้น งานอาชีวศึกษาเอกชนจึงมีสภาพ เป็นเสมือน "งานฝาก" ให้สำนักงานเขตพื้นที่ดูแลเท่านั้น

11. ความต้องการด้านการอุดหนุนครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ตาราง 62 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้ครูเอกชนควรได้รับสวัสดิการ
ค่ารักษาพยาบาลที่เท่าเทียมกับครูในภาครัฐจําแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

(n = 205)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	100.0	0.0	- ครูเอกชนถูกจำกัดสิทธิให้เบิกค่ารักษาพยาบาลให้กับตนเองได้เท่านั้น และไม่คุ้มครองถึงบุคคลในครอบครัวของครู เหมือนกับข้าราชการครูภาครัฐ	- เป็นสิ่งที่เงินไปไม่ได้ เพราะเงินที่จะนำมาใช้เป็นสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล ยังต้องอ้างอิงอยู่กับดอกผลของเงินกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็นกองทุนที่ไม่มีตัวแทนของโรงเรียนเอกชน เข้าไปมีส่วนร่วมในคณะกรรมการบริหารกองทุนฯ จึงทำให้ไม่สามารถบริหารให้เกิดดอกผลเพิ่มขึ้นในระดับสูงสุด เท่าที่ควรและบ่อยครั้งก็เกิดภาวะเสี่ยงต่อการขาดทุน
เหนือ	91.7	8.3	- จุดอ่อนของการบริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน คือ ไม่ได้จ้างสถาบันการเงินที่มีประสบการณ์ในการบริหารงานกองทุน แต่ใช้ข้าราชการบริหาร จึงไม่เกิดผลประโยชน์เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร	
กลาง	92.0	8.0		
อีสาน	96.9	3.1		
ตะวันออก	100.0	18.2		

ตาราง 62 (ต่อ)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย		
ใต้	96.7	3.3	- ครูโรงเรียนเอกชนส่งเงินสมทบเข้ากองทุนฯ เท่ากับครุภาครัฐ และได้รับการจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนในอัตราเท่ากับครุภาครัฐ ดังนั้น จึงควรจะได้รับสิทธิในค่ารักษาพยาบาลอย่างเท่าเทียมกัน - จะสร้างขวัญ กำลังใจให้กับผู้ประกอบการวิชาชีพครูในภาคเอกชนมากขึ้น และทำให้เกิดความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของอาชีพครู เช่นเดียวกับครุภาครัฐ	- เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะรัฐคงจะไม่จัดสรรงบประมาณมาสนับสนุนแน่นอน เพราะมีมุมมองว่าการลงทุนทางการศึกษาของภาคเอกชนเป็นการลงทุนทางธุรกิจอย่างหนึ่ง - ครูโรงเรียนเอกชนสามารถใช้สิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลจากบัตรประกันสุขภาพ(30 บาท) หรือ กรมธรรม์ประกันชีวิตได้ ซึ่งข้าราชการครุภาครัฐไม่อาจใช้สิทธินี้ได้
รวม (ร้อยละ)	96.6	3.4		

จากตาราง 62 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่ เห็นด้วย ที่ครูเอกชนควรได้รับสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลที่เท่าเทียมกับครูในภาครัฐ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 96.6

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “ เห็นด้วย ” กับที่ครูเอกชนควรได้รับสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลที่เท่าเทียมกับครูในภาครัฐ โดยในส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ปัจจุบันครูเอกชนถูกจำกัดสิทธิให้เบิกค่ารักษาพยาบาลให้กับตนเองได้เท่านั้น ไม่คุ้มครองถึงบุคคลในครอบครัวของครูเหมือนกับข้าราชการครุภาครัฐ การบริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่ และครูโรงเรียนเอกชน ไม่ได้ว่าจ้างที่งานที่เป็นสถาบันการเงินที่มีประสบการณ์ในการบริหารงานกองทุน แต่ใช้ข้าราชการระดับสูงมาบริหาร ซึ่งไม่ทำให้เกิดผลประโยชน์เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร ครูโรงเรียนเอกชนส่งเงินสมทบเข้ากองทุนฯ เท่ากับครุภาครัฐ และได้รับการจ่ายเงินสมทบ

เข้ากองทุนในอัตราเท่ากับครุภาครัฐ ดังนั้น จึงควรจะได้รับสิทธิในค่ารักษาพยาบาลอย่าง เท่าเทียมกัน และเพื่อเป็นการสร้างขวัญ กำลังใจให้กับผู้ประกอบวิชาชีพครูในภาคเอกชนมากขึ้น และทำให้เกิดความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของอาชีพครู เช่นเดียวกับครุภาครัฐ

ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เพราะเงินที่จะนำมาใช้เป็นสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล ยังต้องอ้างอิงอยู่กับดอกผลของเงินกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็นกองทุนที่ไม่มีตัวแทนของโรงเรียนเอกชนเข้าไปมีส่วนร่วมในคณะกรรมการบริหารกองทุนฯ จึงทำให้ไม่สามารถบริหารให้เกิดดอกผลเพิ่มขึ้นในระดับสูงสุดเท่าที่ควรและบ่อยครั้งก็เกิดภาวะเสี่ยงต่อการขาดทุน และเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะรัฐคงจะไม่จัดสรรงบประมาณมาสนับสนุนแน่นอน เพราะมีมุมมองว่าการลงทุนทางการศึกษาของภาคเอกชนเป็นการลงทุนทางธุรกิจอย่างหนึ่ง และครูโรงเรียนเอกชนสามารถใช้สิทธิ์เบิกค่ารักษาพยาบาลจากบัตรประกันสุขภาพ (30 บาท) หรือ กรมธรรม์ประกันชีวิตได้ ซึ่งข้าราชการครูภาครัฐไม่อาจใช้สิทธิ์นี้ได้

ตาราง 63 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้ครูเอกชนได้รับค่าตอบแทนในการผลิตนวัตกรรมและสร้างสรรค์ผลงานวิชาการเหมือนกับครุภาครัฐ จำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขตภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	97.5	2.5	- ครูในภาคเอกชน มีความสามารถ เหมือนกับครุภาครัฐ ซึ่งหากได้รับโอกาส ให้ครูได้ส่งผลงานที่เป็นนวัตกรรมและ ผลงาน โดยได้รับค่าตอบแทน เช่นเดียวกับครุภาครัฐ จะทำให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ ต่อคุณภาพการจัดการศึกษาของประเทศ	- รัฐจะใช้ประเด็นเรื่องการขาดแคลนงบประมาณและขาดแคลนผู้ทรงคุณวุฒิที่จะมาทำหน้าที่พิจารณาตัดสินคุณภาพและมาตรฐานของผลงาน มาเป็นข้ออ้างที่ไม่สามารถดำเนินการให้การส่งเสริม สนับสนุนแก่ครูโรงเรียนเอกชนในเรื่องนี้ได้
เหนือ	100.0	0.0		
กลาง	96.0	4.0		
อีสาน	98.4	1.6		

ตาราง 63 (ต่อ)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย		
ตะวันออก	100.0	0.0	- เป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับครูในโรงเรียนเอกชน และเป็นการกระตุ้นให้ครูภาครัฐ ได้พัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้สามารถแข่งขันด้านการพัฒนาความสามารถเชิงวิชาการได้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้พัฒนาเยาวชนในชาติได้อย่างเต็มตามศักยภาพ	- แม้ว่าจะอยู่ในเป็นหลักการพื้นฐานของความเท่าเทียมกันในสิทธิแห่งการเป็นพลเมืองของชาติและศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพครู แต่ก็ไม่มีทางเกิดขึ้นได้เพราะรัฐบาลอาจจะไม่ส่งเสริม
ใต้	100.0	0.0	- ภาครัฐควรจัดตั้งโครงการส่งเสริม สนับสนุนการแข่งขันในด้านการผลิตนวัตกรรม ความรู้ทางวิชาการใหม่ ๆ ระหว่างครูภาครัฐและครูเอกชน โดยใช้เกณฑ์ตัดสินเดียวกันและให้ได้รับผลตอบแทนที่เหมือนกัน โดยมีกำหนดระยะเวลาในการสร้างผลงานวิชาการออกมาอย่างต่อเนื่อง (ไม่ใช่ทำครั้งเดียว หรือขึ้นเดียว แต่ได้รับค่าตอบแทนตลอดไป) เพื่อทำให้เกิดความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของวิชาชีพครู และกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาแนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนให้กับเยาวชนในชาติได้อย่างต่อเนื่อง	- สนับสนุนได้เพียงพอ และหากครูเอกชนมีส่วนของการได้รับรางวัลคุณภาพมาตรฐานของนวัตกรรมและผลงานวิชาการมากกว่า จะเป็นสิ่งที่สะท้อนให้ให้ความรู้ประสิทธิภาพในการลงทุนจัดการศึกษาของภาครัฐได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
รวม (ร้อยละ)	98.5	1.5	- การผลิตนวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ เป็นสิ่งที่ต้องลงทุนด้วยความอดทนที่ต่อเนื่อง ด้วยเวลางบประมาณ ความคิดสร้างสรรค์ สุขภาพทางร่างกายและจิตใจ ดังนั้น หากไม่ได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่ามากพอ ก็จะไม่สามารถจูงใจให้เกิดการสร้างสรรคขึ้นมาได้	

จากตาราง 63 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่ เห็นด้วย เรื่องให้ครูเอกชนได้รับค่าตอบแทนในการผลิตนวัตกรรมและสร้างสรรค์ผลงานวิชาการเหมือนกับครูภาครัฐ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 98.5

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “ เห็นด้วย ” กับเรื่องให้ครูเอกชนได้รับค่าตอบแทนในการผลิตนวัตกรรมและสร้างสรรค์ผลงานวิชาการเหมือนกับครูภาครัฐ โดยในส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ครูในภาคเอกชน มีความสามารถเหมือนกับครูภาครัฐ ซึ่งหากได้รับโอกาสให้ครูได้ส่งผลงานที่เป็นนวัตกรรมและผลงานวิชาการ โดยได้รับค่าตอบแทนเช่นเดียวกับครูภาครัฐ จะทำให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อคุณภาพการจัดการศึกษาของประเทศ เป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับครูในโรงเรียนเอกชน เป็นการกระตุ้นให้ครูภาครัฐ ได้พัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้สามารถแข่งขันด้านการพัฒนาความสามารถเชิงวิชาการได้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้พัฒนาเยาวชนในชาติได้อย่างเต็มตามศักยภาพ รัฐควรจัดตั้งโครงการส่งเสริม สนับสนุนการแข่งขันในด้านการผลิตนวัตกรรม ความรู้ทางวิชาการใหม่ ๆ ระหว่างครูภาครัฐและครูเอกชน โดยใช้เกณฑ์ตัดสินเดียวกันและให้ได้รับผลตอบแทนที่เหมือนกัน โดยมีกำหนดระยะเวลาในการสร้างผลงานวิชาการออกมาอย่างต่อเนื่อง (ไม่ใช่ทำครั้งเดียว หรือขึ้นเดียวแต่ได้รับค่าตอบแทนตลอดไป) เพื่อทำให้เกิดความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของวิชาชีพครู และกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาแนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนให้กับเยาวชนในชาติได้อย่างต่อเนื่อง การผลิตนวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ เป็นสิ่งที่ต้องลงทุนด้วยความอดทนที่ต้องทุ่มเทด้วยเวลา งบประมาณ ความคิดสร้างสรรค์ สุขภาพทางร่างกายและจิตใจ ดังนั้น หากไม่ได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่ามากพอ ก็จะไม่สามารถจูงใจให้เกิดการสร้างสรรคขึ้นมาได้

ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะ รัฐจะใช้ประเด็นเรื่องการขาดแคลนงบประมาณและขาดแคลนผู้ทรงคุณวุฒิที่จะมาทำหน้าที่พิจารณาตัดสินคุณภาพและมาตรฐานของผลงาน มาเป็นข้ออ้างที่ไม่สามารถดำเนินการให้การส่งเสริม สนับสนุนแก่ครูโรงเรียนเอกชนในเรื่องนี้ได้ แม้ว่าจะอยู่ในเป็นหลักการพื้นฐานของความเท่าเทียมกันในสิทธิแห่งการเป็นพลเมืองของชาติและศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพครู แต่ก็ไม่มีทางเกิดขึ้นได้จริงเพราะรัฐบาล อาจจะไม่ส่งเสริม สนับสนุนได้เพียงพอ และหากครูเอกชนมีสัดส่วนของการได้รับรางวัลคุณภาพมาตรฐานของนวัตกรรมและผลงานวิชาการมากกว่า จะเป็นสิ่งที่สะท้อนให้ให้ความรู้ประสิทธิภาพในการลงทุนจัดการศึกษาของภาครัฐได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ตาราง 64 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้รัฐกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการ
เปรียบเทียบระดับวิทยฐานะของครูภาคเอกชนกับครูภาครัฐจำแนกตามที่ตั้ง
สถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย		
กรุงเทพฯ	97.5	2.5	- จะเป็นการสร้างขวัญ และกำลังใจ ให้กับครูเอกชนมากขึ้น และช่วยกระตุ้น ให้ครูเกิดแรงจูงใจที่จะปรับปรุงและ พัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานมาก ยิ่งขึ้น	- งบประมาณค่าวิทยฐานะ ของครู ถ้ารัฐไม่ให้การ สนับสนุนจะกลายเป็นภาระ ค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
เหนือ	95.8	4.2	- รัฐควรวางระเบียบ หรือ กำหนด กฎเกณฑ์ที่ชัดเจนให้มีมาตรฐานใน ระดับเดียวกับ ครูในภาครัฐ	- โรงเรียนอาชีวศึกษา เอกชนได้พยายาม เคลื่อนไหวและผลักดัน แนวคิดนี้อย่างต่อเนื่อง ยาวนาน แต่ไม่มีความ คืบหน้าใด ๆ เพราะรัฐบาล มักอ้างว่าไม่มีงบประมาณ สนับสนุน และอาจจะทำให้ สภาพการแข่งขันในการ จัดหาบริการด้านการศึกษา มีความรุนแรงมากขึ้น จน เกิดเกิดปัญหา " สมองไหล "
กลาง	92.0	8.0	- เมื่อกำหนดให้ครูโรงเรียนเอกชนมี ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู เช่นเดียวกับครูภาครัฐ จึงควรให้ ความสำคัญเรื่องการยกระดับหรือการ เทียบเท่าระดับวิทยฐานะของครูใน ภาคเอกชนด้วยเพราะปฏิบัติหน้าที่ใน ลักษณะเดียวกันและมีความรู้ ความสามารถที่ไม่แตกต่างกัน	- เป็นเรื่องที่ไม่มีความเกิดขึ้น จริงได้ เพราะรัฐไม่เคยมี นโยบายในเรื่องนี้ และ ปัจจุบันยังไม่มีข้อบัญญัติ ของกฎหมายมารองรับ แนวคิดนี้แต่อย่างใด
อีสาน	98.4	1.6		
ตะวันออก	100.0	0.0		
ใต้	96.7	3.3		
รวม (ร้อยละ)	97.1	2.9		

จากตาราง 64 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่ เห็นด้วย เรื่องรัฐควรกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการปรับเทียบระดับวิทยฐานะของครูภาคเอกชนกับครูภาครัฐ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 97.1

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับเรื่องรัฐควรกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการปรับเทียบระดับวิทยฐานะของครูภาคเอกชนกับครูภาครัฐ โดยในส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ จะเป็นการสร้างขวัญ และกำลังใจให้กับครูเอกชนมากขึ้น และช่วยกระตุ้นให้ครูเกิดแรงจูงใจที่จะปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานมากยิ่งขึ้น โดยรัฐควรวางระเบียบ หรือกำหนดกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนให้มีมาตรฐานในระดับเดียวกับ ครูในภาครัฐ เมื่อรัฐกำหนดให้ครูโรงเรียนเอกชนมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูเช่นเดียวกับครูภาครัฐ จึงควรให้ความสำคัญเรื่องการยกระดับหรือการเทียบเท่าระดับวิทยฐานะของครูในภาคเอกชนด้วยเพราะปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะเดียวกันและมีความรู้ความสามารถที่ไม่แตกต่างกัน

ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะงบประมาณค่าวิทยฐานะของครู ถ้ารัฐไม่ให้การสนับสนุนจะกลายเป็นภาระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนได้พยายามเคลื่อนไหวและผลักดันแนวคิดนี้อย่างต่อเนื่องยาวนาน แต่ไม่มีความคืบหน้าใด ๆ เพราะรัฐบาลมักอ้างว่าไม่มีงบประมาณสนับสนุน และอาจจะทำให้สภาพการแข่งขันในการจัดหาบริการด้านการศึกษา มีความรุนแรงมากขึ้น จนเกิดเกิดปัญหา “สมองไหล” ของครูจากภาครัฐเข้าสู่อะภาคเอกชน และเป็นเรื่องที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะรัฐไม่เคยมีนโยบายในเรื่องนี้ และปัจจุบันยังไม่มีข้อบัญญัติของกฎหมายมารองรับแนวคิดนี้แต่อย่างใด

ตาราง 65 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้การอบรมทางวิชาการของ
กระทรวงศึกษาธิการพัฒนาคุณภาพทางวิชาการของครูเอกชนด้วย
จำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย		
กรุงเทพฯ	100.0	0.0	- กระทรวงศึกษาธิการ ควรจัดอบรมทางวิชาการให้กับบุคลากรครูในระดับอาชีวศึกษาเอกชนให้มากขึ้นอย่างจริงจังและต่อเนื่อง - หลักสูตรการจัดอบรมทางวิชาการส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่สถานศึกษาภาครัฐและระดับมัธยมศึกษา โดยมุ่งเน้นในเรื่องการทำผลงานเพื่อเงินวิทยฐานะของครูภาครัฐบ่อยครั้งมาก ซึ่งไม่เกิดประโยชน์ต่อคุณภาพการศึกษาของเยาวชนในชาติมากเท่ากับประโยชน์ส่วนบุคคลตัวที่เกิดขึ้นกับตัวครูในรูปของเงินค่าตอบแทนที่เพิ่มขึ้น และโครงการในลักษณะนี้กลับได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐอย่างต่อเนื่องในทุกปีการศึกษา - เพื่อยกระดับการพัฒนามาตรฐานคุณภาพทางวิชาการแก่การจัดการศึกษาของประเทศ เพราะหากครูได้รับโอกาสในการเข้ารับการอบรมทางวิชาการ ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนได้ตรงตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละรายได้อย่างเหมาะสม	
เหนือ	100.0	0.0		
กลาง	100.0	0.0		
อีสาน	100.0	0.0		
ตะวันออก	100.0	0.0		
ใต้	100.0	0.0		
รวม (ร้อยละ)	100.0	0.0		

จากตาราง 65 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่ เห็นด้วยเรื่อง เนื้อหา การจัดหลักสูตรอบรมทางวิชาการของกระทรวงศึกษาธิการควรจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพทาง วิชาการของครูเอกชนด้วย โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 100.0

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับเรื่องเนื้อหาการจัด หลักสูตรอบรมทางวิชาการของกระทรวงศึกษาธิการควรจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพทาง วิชาการของครูเอกชนด้วย โดยในส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะกระทรวงศึกษาธิการ ควรจัดอบรมทางวิชาการให้กับบุคลากรครูในระดับอาชีวศึกษาเอกชนให้มากขึ้นอย่างจริงจังและ ต่อเนื่อง หลักสูตรการจัดอบรมทางวิชาการส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่สถานศึกษามัธยมศึกษาและระดับ มัธยมศึกษา โดยมุ่งเน้นในเรื่องการทำผลงานเพื่อเงินวิทยฐานะของครูภาครัฐบ่อยครั้งมาก ซึ่งไม่ เกิดประโยชน์ต่อคุณภาพการศึกษาของเยาวชนในชาติมากเท่ากับประโยชน์ส่วนบุคคลตัวที่เกิด ขึ้นกับตัวครูในรูปของเงินค่าตอบแทนที่เพิ่มขึ้นและโครงการในลักษณะนี้กลับได้รับงบประมาณ สนับสนุนจากรัฐอย่างต่อเนื่องในทุกปีการศึกษา เพื่อยกระดับการพัฒนามาตรฐานคุณภาพทาง วิชาการแก่การจัดการศึกษาของประเทศ เพราะหากครูได้รับโอกาสในการเข้ารับการอบรมทาง วิชาการ ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนได้ตรงตามศักยภาพของผู้เรียน แต่ละรายได้อย่างเหมาะสม

ตาราง 66 ร้อยละและเหตุของความต้องการให้มีการกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครู ของโรงเรียนเอกชนอย่างเป็นทางการที่ชัดเจนจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย		
กรุงเทพฯ	92.5	7.5	- เพื่อสร้างขวัญ กำลังใจและ ความรู้สึกมั่นคงในงานอาชีพ ให้กับครูภาคเอกชน ให้เป็น มาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ	- ครูภาครัฐมีเงินเดือนมาจาก งบประมาณแผ่นดินทั้งหมด แต่ครู ภาคเอกชนมาจากจำนวนนักเรียนที่ เข้าเรียน ซึ่งส่งผลต่อเงินเดือน ประจำพร้อมเงินโบนัส
เหนือ	95.8	4.2		

ตาราง 66 (ต่อ)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย		
กลาง	80.0	20.0	- หากมีโครงสร้างเงินเดือน จะช่วยลด ปัญหาครูลาออกระหว่างภาคเรียนใน โรงเรียนเอกชนลงได้มาก แต่รัฐต้องมี มาตรการให้การสนับสนุนที่ชัดเจน เพื่อที่จะไม่เป็นการเพิ่มภาระ ค่าใช้จ่ายของโรงเรียนเอกชนที่ไม่มี สภาพคล่องทางการเงินที่มั่นคง เพียงพอ	- ไม่ควรกำหนดโครงสร้าง เงินเดือนครูอย่างชัดเจน แต่ ควรเปิดกว้างให้เป็นไปตาม สภาพของโรงเรียนเอกชนแต่ ละแห่ง สถานภาพทางการเงิน ของผู้รับใบอนุญาต และบริบท ทางสังคมและเศรษฐกิจของ ผู้ปกครอง
อีสาน	93.8	6.3		- หากมีโครงสร้างเงินเดือนใน อัตราเดียวกับครูของภาครัฐ จะเป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่าย ด้านบุคลากรที่ไม่ได้ทำให้เกิด การพัฒนาคุณภาพการจัด การศึกษาของโรงเรียนเพิ่มขึ้น
ตะวันออก	100.0	0.0		
ใต้	93.3	6.7	- โครงสร้างเงินเดือนครูในโรงเรียน เอกชนควรกำหนดให้มีความยืดหยุ่น เพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามแต่ สภาพแวดล้อมและบริบทของแต่ละ โรงเรียน เพื่อป้องกันปัญหาครูได้รับ เงินเดือนที่ต่ำกว่าวุฒิการศึกษา	
รวม (ร้อยละ)	92.7	7.3		

จากตาราง 66 แสดงว่า โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยในเรื่องควรให้มีการกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูของโรงเรียนเอกชนอย่างเป็นทางการที่ชัดเจน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 92.7

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วย กับเรื่อง ควรให้มีการกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูของโรงเรียนเอกชนอย่างเป็นทางการที่ชัดเจน โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ เพื่อสร้างขวัญ กำลังใจ และความรู้สึกมั่นคงในงานอาชีพให้กับครูภาคเอกชน ให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ หากมีโครงสร้างเงินเดือน จะช่วยลดปัญหา ครูลาออกระหว่างภาคเรียนในโรงเรียนเอกชนลงได้มาก แต่รัฐต้องมีมาตรการให้การสนับสนุนที่ชัดเจน เพื่อที่จะไม่เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายของโรงเรียนเอกชนที่ไม่มีสภาพคล่องทางการเงิน

ที่มั่นคงเพียงพอ โครงสร้างเงินเดือนครูในโรงเรียนเอกชนควรกำหนดให้มีความยืดหยุ่นเพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามแต่สภาพแวดล้อมและบริบทของแต่ละโรงเรียน เพื่อป้องกันปัญหาครูได้รับเงินเดือนที่ต่ำกว่าวุฒิการศึกษา ในส่วนที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วย เพราะครุภาครัฐมีเงินเดือนมาจากงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด แต่ครูภาคเอกชนมาจากรายได้หลักของโรงเรียน คือจำนวนนักเรียนที่เข้าเรียน ซึ่งหากปีใดมีมาก ครูเอกชนก็จะได้รับเงินเดือนประจำพร้อมเงินโบนัสอย่างเต็มที่ แต่ถ้าปีใดมีจำนวนนักเรียนลดลงก็จะได้รับเพียงแค่เงินเดือนประจำเท่านั้น ไม่ควรกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูอย่างชัดเจน แต่ควรเปิดกว้างให้เป็นไปตามสภาพของโรงเรียนเอกชนแต่ละแห่ง สถานภาพทางการเงินของผู้รับใบอนุญาต และบริบททางสังคมและเศรษฐกิจของผู้ปกครอง หากมีโครงสร้างเงินเดือนในอัตราเดียวกับครูของภาครัฐ จะเป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรที่ไม่ได้ทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพิ่มขึ้น

ตาราง 67 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการจัดตั้งกองทุนการเงินสำหรับครูในโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขตภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	92.5	7.5	- ครูเอกชนได้รับการปฏิบัติจากสหกรณ์ออมทรัพย์ครูอย่างไม่เท่าเทียมกัน เช่น การขอยืมเงินจะไม่สามารถทำได้ถ้าไม่มีข้าราชการร่วมลงนามค้ำประกันด้วย	- โรงเรียนเอกชนบางแห่ง มีการจัดตั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ภายในโรงเรียนอยู่แล้ว หากภาครัฐหรือหน่วยงานต้นสังกัดจัดตั้งกองทุนขึ้นมาอีก ก็จะทำให้ครูขาดวินัยทางการเงินมากขึ้น จนทำให้เกิดภาระหนี้สินที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตและคุณภาพการสอน
เหนือ	95.8	4.2	- ในบางจังหวัดสหกรณ์ออมทรัพย์ครูไม่เปิดโอกาสให้ครูเอกชน สมัครเข้าเป็นสมาชิก ซึ่งถ้ามีการจัดตั้งกองทุนการเงินสำหรับครูในโรงเรียนเอกชนก็จะ เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง	
กลาง	80.0	20.0		

ตาราง 67 (ต่อ)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
อีสาน	92.2	7.8		
ตะวันออก	81.8	18.2	- การจัดตั้งกองทุนที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะจะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีของครูโรงเรียนเอกชนได้มากขึ้น	- จะทำให้ภาระหนี้สินของครูเพิ่มขึ้น และโดยธรรมชาติครูโรงเรียนเอกชนลาออกได้ง่าย จึงทำให้เกิดปัญหาการผิดนัดชำระหนี้ในภายหลังที่ลาออกแล้วบ่อยครั้ง จนสถาบันการเงินหลายแห่งไม่กล้าเสี่ยงในการรับครูโรงเรียนเอกชนเข้าเป็นสมาชิก
ใต้	93.3	6.7	- เพื่อเป็นการส่งเสริมการออมทรัพย์ และผ่อนคลายปัญหาทางการเงินของครูโรงเรียนเอกชนได้มากขึ้น	- เกิดภาระหนี้สินมากขึ้น ทำให้คุณภาพการสอนต่ำลง ปัจจุบันแหล่งเงินทุนในระบบเศรษฐกิจมีมาก ทำให้ครูขาดวินัยทางการเงินโดยไม่คำนึงถึงสมรรถภาพในการชำระหนี้ของตนเอง - ปัญหาการเงินเป็นเรื่องส่วนตัวที่ครูต้องจัดการด้วยตัวเอง แต่เมื่อขอกู้ยืมเงินกับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูในพื้นที่ผู้บริหารโรงเรียนต้องถูกกดดันให้ร่วมรับผิดชอบในการติดตามหนี้สินอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในกรณีนี้ที่ครูโรงเรียนเอกชนลาออกจากโรงเรียนและไม่ผ่อนชำระหนี้ครบตามสัญญา - หากต้องการตั้งกองทุนควรจะต้องขึ้นเฉพาะโรงเรียนของตนเท่านั้น
รวม (ร้อยละ)	90.2	9.8		

จากตาราง 67 แสดงว่า โดยภาพรวม ผู้บริหารส่วนใหญ่ เห็นด้วยในเรื่อง การจัดตั้ง กองทุนการเงินสำหรับครูในโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 90.2

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยกับเรื่อง การจัดตั้งกองทุนการเงินสำหรับครูในโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะ โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะครูเอกชนได้รับการปฏิบัติจากสหกรณ์ออมทรัพย์ครูอย่างไม่เท่าเทียมกัน เช่น การขอกู้ยืมเงินจะไม่สามารถทำได้ถ้าไม่มีข้าราชการครูร่วมลงนามค้ำประกันด้วย ในบางจังหวัดสหกรณ์ออมทรัพย์ครูไม่เปิดโอกาสให้ครูเอกชน สมัครเข้าเป็นสมาชิก ซึ่งถ้ามีการจัดตั้งกองทุนการเงินสำหรับ ครูในโรงเรียนเอกชนก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง การจัดตั้งกองทุนที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะจะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีของครูโรงเรียนเอกชนได้มากขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมการออมทรัพย์ และผ่อนคลายปัญหาทางการเงินของครูโรงเรียนเอกชนได้มากขึ้น ในส่วนที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วย เพราะโรงเรียนเอกชนบางแห่ง มีการจัดตั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ภายในโรงเรียนอยู่แล้ว หากภาครัฐหรือหน่วยงานต้นสังกัดจัดตั้งกองทุนขึ้นมาอีก ก็จะทำให้ครูขาดวินัยทางการเงินมากขึ้น จนทำให้เกิดภาระหนี้สินที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตและคุณภาพการสอน ปัญหาการเงินเป็นเรื่องส่วนตัวที่ครูต้องบริหารจัดการด้วยตัวเอง แต่เมื่อขอกู้ยืมเงินกับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูในพื้นที่ ผู้บริหารโรงเรียนต้องถูกกดดันให้ร่วมรับผิดชอบในการติดตามหนี้สินอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในกรณีที่ครูโรงเรียนเอกชนลาออกจากโรงเรียนและไม่ผ่อนชำระหนี้ครบตามสัญญา ความไม่คงที่ของครูโรงเรียนเอกชนที่เข้าออกได้ง่าย จึงมีความเสี่ยงค่อนข้างสูงต่อผู้เกี่ยวข้อง หากต้องการตั้งกองทุนควรจะต้องขึ้นเฉพาะโรงเรียนของตนเท่านั้น จะทำให้เกิดภาระหนี้สินของครูเพิ่มขึ้น และโดยสภาพธรรมชาติของครูโรงเรียนเอกชนที่ลาออกได้ง่าย ส่วนใหญ่จึงทำให้เกิดปัญหาการผิดนัดชำระหนี้ภายหลังที่ลาออกจากโรงเรียนแล้วบ่อยครั้ง จนสถาบันการเงินหลายแห่งไม่กล้าเสี่ยงในการรับครูโรงเรียนเอกชนเข้าเป็นสมาชิก ก่อให้เกิดภาระหนี้สินมากขึ้น ทำให้คุณภาพการสอนต่ำลง เพราะปัจจุบันแหล่งเงินกู้ในระบบเศรษฐกิจมีให้บริการเป็นจำนวนมาก ทำให้ครูขาดวินัยทางการเงินโดยไม่ได้คำนึงถึงสมรรถภาพในการชำระหนี้ของตนเอง

ตาราง 68 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการระบบการให้เงินอุดหนุนสำหรับครู
โรงเรียนเอกชนที่มีผลงานวิชาการดีเด่นที่เท่าเทียมกับครูภาครัฐ
จำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย		
กรุงเทพฯ	92.5	7.5	- ผู้ประกอบวิชาชีพครูไม่ว่าจะอยู่ใน โรงเรียนของรัฐหรือเอกชน ต่างก็มี ศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพที่เท่าเทียมกัน มี หน้าที่ ความรับผิดชอบที่เหมือนกัน จึงควรจะมีโอกาสที่จะได้รับการ ส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างเท่า เทียมกัน	- ไม่ควรนิยามคำว่า "เงิน อุดหนุน" คือ เงินสนับสนุนการ สร้างผลงานทางวิชาการของ ครูโรงเรียนเอกชน แต่ควร กำหนดระบบส่งเสริมการจ่าย ค่าตอบแทนผลงานครูเอกชน ผ่านสภาวิชาชีพ โดยให้มีความ เสมอภาคกันโดยไม่มีการ แบ่งแยกว่าเป็นครูภาครัฐ หรือ ภาคเอกชน
เหนือ	100.0	0.0	- รัฐควรจัดตั้งสำนักงานประเมิน มาตรฐานวิชาชีพครู มาทำหน้าที่ดูแล รับผิดชอบในเรื่องนี้เป็นการเฉพาะ เพื่อมาทำหน้าที่พิจารณาคุณภาพของ ผลงานที่ครูสร้างสรรค์ขึ้นโดยไม่มีการ แบ่งแยกว่าเป็นครูของรัฐหรือของ เอกชน และหากผลงานใดอยู่ในระดับ ที่ได้มาตรฐานทางวิชาการ ก็ควรได้รับ ผลตอบแทนจากรัฐบาลอย่าง เท่าเทียมกัน	- เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่าย ให้กับโรงเรียนเอกชนได้ เพราะ ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันรัฐ มักใช้ข้ออ้างเรื่องงบประมาณ ไม่เพียงพอ เป็นข้ออ้างในการ ลดการให้สวัสดิการในลักษณะ ต่าง ๆ แก่การศึกษาเอกชน หากครูโรงเรียนเอกชนมี จำนวนผลงานที่มีผ่าน มาตรฐานทางวิชาการสูงกว่า ครูในภาครัฐ อาจจะใช้ข้ออ้าง ดังกล่าวผลักดันภาระการให้ รางวัลตอบแทนไปให้โรงเรียน เอกชนรับภาระค่าใช้จ่ายใน ส่วนนี้ได้
กลาง	92.2	8.0	- รัฐควรจัดตั้งสำนักงานประเมิน มาตรฐานวิชาชีพครู มาทำหน้าที่ดูแล รับผิดชอบในเรื่องนี้เป็นการเฉพาะ เพื่อมาทำหน้าที่พิจารณาคุณภาพของ ผลงานที่ครูสร้างสรรค์ขึ้นโดยไม่มีการ แบ่งแยกว่าเป็นครูของรัฐหรือของ เอกชน และหากผลงานใดอยู่ในระดับ ที่ได้มาตรฐานทางวิชาการ ก็ควรได้รับ ผลตอบแทนจากรัฐบาลอย่าง เท่าเทียมกัน	- เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่าย ให้กับโรงเรียนเอกชนได้ เพราะ ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันรัฐ มักใช้ข้ออ้างเรื่องงบประมาณ ไม่เพียงพอ เป็นข้ออ้างในการ ลดการให้สวัสดิการในลักษณะ ต่าง ๆ แก่การศึกษาเอกชน หากครูโรงเรียนเอกชนมี จำนวนผลงานที่มีผ่าน มาตรฐานทางวิชาการสูงกว่า ครูในภาครัฐ อาจจะใช้ข้ออ้าง ดังกล่าวผลักดันภาระการให้ รางวัลตอบแทนไปให้โรงเรียน เอกชนรับภาระค่าใช้จ่ายใน ส่วนนี้ได้
อีสาน	100.0	0.0	- รัฐควรจัดตั้งสำนักงานประเมิน มาตรฐานวิชาชีพครู มาทำหน้าที่ดูแล รับผิดชอบในเรื่องนี้เป็นการเฉพาะ เพื่อมาทำหน้าที่พิจารณาคุณภาพของ ผลงานที่ครูสร้างสรรค์ขึ้นโดยไม่มีการ แบ่งแยกว่าเป็นครูของรัฐหรือของ เอกชน และหากผลงานใดอยู่ในระดับ ที่ได้มาตรฐานทางวิชาการ ก็ควรได้รับ ผลตอบแทนจากรัฐบาลอย่าง เท่าเทียมกัน	- เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่าย ให้กับโรงเรียนเอกชนได้ เพราะ ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันรัฐ มักใช้ข้ออ้างเรื่องงบประมาณ ไม่เพียงพอ เป็นข้ออ้างในการ ลดการให้สวัสดิการในลักษณะ ต่าง ๆ แก่การศึกษาเอกชน หากครูโรงเรียนเอกชนมี จำนวนผลงานที่มีผ่าน มาตรฐานทางวิชาการสูงกว่า ครูในภาครัฐ อาจจะใช้ข้ออ้าง ดังกล่าวผลักดันภาระการให้ รางวัลตอบแทนไปให้โรงเรียน เอกชนรับภาระค่าใช้จ่ายใน ส่วนนี้ได้
ตะวันออก	95.5	4.5	- เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ครูเอกชนมี ขวัญและกำลังใจที่จะพัฒนาศักยภาพ ส่วนบุคคล, พัฒนาผลงานวิชาการ และพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียน – การสอนให้มีมาตรฐานสูงขึ้นอย่าง ต่อเนื่อง	- เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่าย ให้กับโรงเรียนเอกชนได้ เพราะ ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันรัฐ มักใช้ข้ออ้างเรื่องงบประมาณ ไม่เพียงพอ เป็นข้ออ้างในการ ลดการให้สวัสดิการในลักษณะ ต่าง ๆ แก่การศึกษาเอกชน หากครูโรงเรียนเอกชนมี จำนวนผลงานที่มีผ่าน มาตรฐานทางวิชาการสูงกว่า ครูในภาครัฐ อาจจะใช้ข้ออ้าง ดังกล่าวผลักดันภาระการให้ รางวัลตอบแทนไปให้โรงเรียน เอกชนรับภาระค่าใช้จ่ายใน ส่วนนี้ได้
ใต้	96.7	3.3	- จะทำให้เกิดการองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่อาจนำมาพัฒนาความสามารถของ ผู้เรียนให้อยู่ในระดับสูงสุดได้	- เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่าย ให้กับโรงเรียนเอกชนได้ เพราะ ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันรัฐ มักใช้ข้ออ้างเรื่องงบประมาณ ไม่เพียงพอ เป็นข้ออ้างในการ ลดการให้สวัสดิการในลักษณะ ต่าง ๆ แก่การศึกษาเอกชน หากครูโรงเรียนเอกชนมี จำนวนผลงานที่มีผ่าน มาตรฐานทางวิชาการสูงกว่า ครูในภาครัฐ อาจจะใช้ข้ออ้าง ดังกล่าวผลักดันภาระการให้ รางวัลตอบแทนไปให้โรงเรียน เอกชนรับภาระค่าใช้จ่ายใน ส่วนนี้ได้
รวม (ร้อยละ)	96.6	3.4	- จะทำให้เกิดการองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่อาจนำมาพัฒนาความสามารถของ ผู้เรียนให้อยู่ในระดับสูงสุดได้	- เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่าย ให้กับโรงเรียนเอกชนได้ เพราะ ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันรัฐ มักใช้ข้ออ้างเรื่องงบประมาณ ไม่เพียงพอ เป็นข้ออ้างในการ ลดการให้สวัสดิการในลักษณะ ต่าง ๆ แก่การศึกษาเอกชน หากครูโรงเรียนเอกชนมี จำนวนผลงานที่มีผ่าน มาตรฐานทางวิชาการสูงกว่า ครูในภาครัฐ อาจจะใช้ข้ออ้าง ดังกล่าวผลักดันภาระการให้ รางวัลตอบแทนไปให้โรงเรียน เอกชนรับภาระค่าใช้จ่ายใน ส่วนนี้ได้

จากตาราง 68 แสดงว่า โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับเรื่อง ควรจัดให้มีระบบการให้เงินอุดหนุนสำหรับครูโรงเรียนเอกชนที่มีผลงานวิชาการดีเด่นที่เท่าเทียมกับครูภาครัฐ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 96.6

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยกับเรื่อง ควรจัดให้มีระบบการให้เงินอุดหนุนสำหรับครูโรงเรียนเอกชนที่มีผลงานวิชาการดีเด่นที่เท่าเทียมกับครูภาครัฐ โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ผู้ประกอบวิชาชีพครูไม่ได้อยู่ในโรงเรียนของรัฐหรือเอกชน ต่างก็มีศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพที่เท่าเทียมกัน มีหน้าที่ ความรับผิดชอบที่เหมือนกัน จึงควรจะมีโอกาสที่จะได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างเท่าเทียมกัน รัฐควรจัดตั้งสำนักงานประเมินมาตรฐานวิชาชีพครู มาทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบในเรื่องนี้เป็นการเฉพาะ เพื่อมาทำหน้าที่พิจารณาคุณภาพของผลงานที่ครูสร้างสรรค์ขึ้นโดยไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นครูของรัฐหรือของเอกชน และหากผลงานใดอยู่ในระดับที่ได้มาตรฐานทางวิชาการ ก็ควรได้รับผลตอบแทนจากรัฐบาลอย่างเท่าเทียมกัน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ครูเอกชนมีขวัญและกำลังใจที่จะพัฒนาศักยภาพส่วนบุคคล พัฒนาผลงานวิชาการ และพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนให้มีมาตรฐานสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จะทำให้เกิดการองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่อาจนำมาพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้อยู่ในระดับสูงสุดได้ ในส่วนที่ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยเพราะไม่ควรนิยามคำว่า "เงินอุดหนุน" คือ เงินสนับสนุนการสร้างผลงานทางวิชาการของครูโรงเรียนเอกชน แต่ควรกำหนดระบบส่งเสริมการจ่ายค่าตอบแทนผลงานครูเอกชนผ่านสภาวิชาชีพ โดยให้มีความเสมอภาคกันโดยไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นครูภาครัฐ หรือภาคเอกชน เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายให้กับโรงเรียนเอกชนได้ เพราะในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันรัฐมักใช้ข้ออ้างเรื่องงบประมาณไม่เพียงพอ เป็นข้ออ้างในการลดการให้สวัสดิการในลักษณะต่าง ๆ แก่การศึกษาเอกชน หากครูโรงเรียนเอกชนมีจำนวนผลงานที่มีผ่านมาตรฐานทางวิชาการสูงกว่าครูในภาครัฐ อาจจะใช้ข้ออ้างดังกล่าวผลการการให้รางวัลตอบแทนไปให้โรงเรียนเอกชนรับภาระค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ได้

ตาราง 69 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการเพิ่มรายได้ให้กับกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชนจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	90.0	10.0	- อาจกำหนดให้ครูเอกชน มีสิทธิกู้ยืมได้ไม่เกินกว่าวงเงินสมทบ 3 % ของเงินเดือนที่ได้รับ ซึ่งเป็นส่วนที่ครูได้จ่ายสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชนแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปีขึ้นไป	- อาจเป็นการสร้างภาระหนี้สินให้ครูเพิ่มขึ้น จนไม่มีเงินสำรองไว้ใช้หลังจากที่ลาออกจากการทำงานหรือเมื่อชราภาพ และไม่สอดคล้องกับหลักการเศรษฐกิจพอเพียง
เหนือ	91.7	8.3	- มีลักษณะที่เหมือนกับให้ครูเอกชน นำเงินออมในอนาคตของตนเองมาใช้แก้ไขปัญหในปัจจุบัน ซึ่งหากครูไม่มีความซื่อสัตย์ โดยการผิดนัดชำระหนี้ ก็จะถูกไล่ไป ด้วยการถูกตัดสิทธิไม่ได้รับเงินสงเคราะห์ส่วนที่เหลือทั้งหมด (3 % ของเงินเดือนครูที่โรงเรียนจ่ายสมทบให้ และอีก 6 % ของเงินเดือนที่รัฐบาลได้จ่ายสมทบเข้ากองทุนฯให้)	- ปัจจุบันดอกผลจากกองทุนสงเคราะห์ฯ ยังไม่เพียงพอต่อการนำมาจัดสรรเป็นสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครู รวมทั้งสวัสดิการด้านอื่นๆ หากนำมาจัดตั้งเป็นโครงการสินเชื่อให้กับสมาชิกอาจกระทบต่อยอดเงินต้นได้
กลาง	72.0	28.0	- ครูจะได้มีโอกาสใช้เงินสะสมของตนเองในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และจะทำให้กองทุนสงเคราะห์ฯมีเงินหมุนเวียนมากขึ้น ซึ่งช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของครูในโรงเรียนเอกชนด้วยกันได้	- ปัจจุบันโครงการสินเชื่อของภาครัฐที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนไม่มีซึ่งหากหน่วยงานที่บริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูสามารถจัดตั้งสินเชื่อไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรมจริงก็จะเกิดประโยชน์ต่อครูโรงเรียนเอกชนมากยิ่งขึ้น
อีสาน	90.6	9.4	- ครูจะได้มีโอกาสใช้เงินสะสมของตนเองในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และจะทำให้กองทุนสงเคราะห์ฯมีเงินหมุนเวียนมากขึ้น ซึ่งช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของครูในโรงเรียนเอกชนด้วยกันได้	- ยากต่อการบริหาร เพราะครูโรงเรียนเอกชนเปลี่ยนงานบ่อย และในสภาพจริงเงินสมทบอีก 6% ของเงินเดือนครูในโรงเรียนเอกชนแต่ละคนที่รัฐต้องจ่ายสมทบเข้ากองทุนฯ ยังมีสภาพของการค้างจ่ายอยู่
ตะวันออก	81.8	18.2	- ปัจจุบันโครงการสินเชื่อของภาครัฐที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนไม่มีซึ่งหากหน่วยงานที่บริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูสามารถจัดตั้งสินเชื่อไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรมจริงก็จะเกิดประโยชน์ต่อครูโรงเรียนเอกชนมากยิ่งขึ้น	- ยากต่อการบริหาร เพราะครูโรงเรียนเอกชนเปลี่ยนงานบ่อย และในสภาพจริงเงินสมทบอีก 6% ของเงินเดือนครูในโรงเรียนเอกชนแต่ละคนที่รัฐต้องจ่ายสมทบเข้ากองทุนฯ ยังมีสภาพของการค้างจ่ายอยู่
ใต้	90.0	10.0	- ปัจจุบันโครงการสินเชื่อของภาครัฐที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนไม่มีซึ่งหากหน่วยงานที่บริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูสามารถจัดตั้งสินเชื่อไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรมจริงก็จะเกิดประโยชน์ต่อครูโรงเรียนเอกชนมากยิ่งขึ้น	- ยากต่อการบริหาร เพราะครูโรงเรียนเอกชนเปลี่ยนงานบ่อย และในสภาพจริงเงินสมทบอีก 6% ของเงินเดือนครูในโรงเรียนเอกชนแต่ละคนที่รัฐต้องจ่ายสมทบเข้ากองทุนฯ ยังมีสภาพของการค้างจ่ายอยู่
รวม (ร้อยละ)	87.3	12.7	- ปัจจุบันโครงการสินเชื่อของภาครัฐที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนไม่มีซึ่งหากหน่วยงานที่บริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูสามารถจัดตั้งสินเชื่อไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรมจริงก็จะเกิดประโยชน์ต่อครูโรงเรียนเอกชนมากยิ่งขึ้น	- ยากต่อการบริหาร เพราะครูโรงเรียนเอกชนเปลี่ยนงานบ่อย และในสภาพจริงเงินสมทบอีก 6% ของเงินเดือนครูในโรงเรียนเอกชนแต่ละคนที่รัฐต้องจ่ายสมทบเข้ากองทุนฯ ยังมีสภาพของการค้างจ่ายอยู่

จากตาราง 69 แสดงว่า โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยในเรื่องการเพิ่มรายได้ให้กับกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน โดยการนำเงินส่วนหนึ่งมาจัดตั้งเป็นวงเงินสินเชื่อให้ครูในโรงเรียนเอกชนได้กู้ยืมตามส่วนที่ครูแต่ละคนได้ส่งเงินเข้าสมทบไว้ และคิดอัตราดอกเบี้ยเท่ากับธนาคารพาณิชย์ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 87.3

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยกับเรื่องการเพิ่มรายได้ให้กับกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน อาจทำได้โดยการนำเงินส่วนหนึ่งมาจัดตั้งเป็นวงเงินสินเชื่อให้ครูในโรงเรียนเอกชนได้กู้ยืมตามส่วนที่ครูแต่ละคนได้ส่งเงินเข้าสมทบไว้ และคิดอัตราดอกเบี้ยเท่ากับธนาคารพาณิชย์ โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะอาจกำหนดให้ครูเอกชน มีสิทธิกู้ยืมได้ไม่เกินกว่าวงเงินสมทบ 3% ของเงินเดือนที่ได้รับ ซึ่งเป็นส่วนที่ครูได้จ่ายสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชนแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปีขึ้นไป มีลักษณะที่เหมือนกับให้ครูเอกชน นำเงินออมในอนาคตของตนเองมาใช้แก้ไขปัญหาในปัจจุบัน ซึ่งหากครูไม่มีความซื่อสัตย์ โดยการผิวนัดชำระหนี้ ก็จะถูกลงโทษ ด้วยการถูกตัดสิทธิไม่ได้รับเงินสงเคราะห์ส่วนที่เหลือทั้งหมด (3% ของเงินเดือนครูที่โรงเรียนจ่ายสมทบให้ และอีก 6% ของเงินเดือนที่รัฐบาลได้จ่ายสมทบเข้ากองทุนฯ ให้) ครูจะได้มีโอกาสใช้เงินสะสมของตนเองในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และจะทำให้กองทุนสงเคราะห์ฯ มีเงินหมุนเวียนมากขึ้น ซึ่งช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของครูในโรงเรียนเอกชนด้วยกันได้ ปัจจุบันโครงการสินเชื่อของภาครัฐที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนไม่มี ซึ่งหากหน่วยงานที่บริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูสามารถจัดตั้งสินเชื่อไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรมจริง ก็จะเกิดประโยชน์ต่อครูโรงเรียนเอกชนมากยิ่งขึ้น ส่วนที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วยเพราะอาจเป็นการสร้างภาระหนี้สินให้ครูเพิ่มขึ้น จนไม่มีเงินสำรองไว้ใช้หลังจากที่ลาออกจากการทำงานหรือเมื่อชราภาพ และไม่สอดคล้องกับหลักการเศรษฐกิจพอเพียง ปัจจุบันดอกผลจากกองทุนสงเคราะห์ฯ ยังไม่เพียงพอต่อการนำมาจัดสรรเป็นสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครู รวมทั้งสวัสดิการด้านอื่น ๆ หากนำมาจัดตั้งเป็นโครงการสินเชื่อให้กับสมาชิกอาจกระทบต่อยอดเงินต้นได้ ยากต่อการบริหาร เพราะครูโรงเรียนเอกชนเปลี่ยนงานบ่อย และในสภาพจริงเงินสมทบอีก 6% ของเงินเดือนครูในโรงเรียนเอกชนแต่ละคนที่รัฐต้องจ่ายสมทบเข้ากองทุนฯ ยังมีสภาพของการค้างจ่ายอยู่

17. ความต้องการอุดหนุนด้านผู้เรียน

ตาราง 70 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้จัดตั้งกองทุนกู้ยืม ดอกเบี้ยต่ำ ให้ผู้เรียนได้กู้ยืมเป็นค่าใช้จ่ายและค่าครองชีพระหว่างศึกษาจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	87.5	12.5	- เป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาด้านวิชาชีพให้กับผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน ให้มีค่าครองชีพในระหว่างเรียน เพราะรัฐไม่ได้ให้การอุดหนุนเต็ม 100% ผู้เรียนต้องรับภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนที่เป็นค่าธรรมเนียมอื่นเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาด้วยอีกส่วนหนึ่ง และค่าใช้จ่ายด้านวัสดุอุปกรณ์ของการศึกษาในสายวิชาชีพค่อนข้างมีราคาแพงมากกว่าสายสามัญศึกษา - รัฐไม่ค้ำประกันความสำคัญกับการจัดการศึกษาของเอกชนเท่าที่ควรและมีอคติว่า นักเรียนส่วนใหญ่ที่เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับข้อเท็จจริงเพราะผู้เรียนส่วนใหญ่มีฐานะยากจนและอยู่ในกลุ่มผู้ด้อยโอกาส จึงทำให้สัดส่วนของจำนวนการได้รับวงเงินกู้ยืมจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) อยู่ในระดับที่น้อยมากและไม่เพียงพอ	- มีโครงการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา(กยศ.) อยู่แล้ว ไม่ควรตั้งขึ้นมาซ้ำซ้อนกันอีก จะทำให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับการกู้ยืมสร้างภาระหนี้สินมากกว่าจะดิ้นรนหารายได้จากการประกอบอาชีพโดยสุจริต - ควรปรับสัดส่วนวงเงินการให้กู้ยืมให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการแรงงานทักษะวิชาชีพเฉพาะสาขาของเศรษฐกิจ - ควรปรับปรุงขั้นตอนการดำเนินงานอนุมัติวงเงินให้เร็วขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้รับเงินทันตามเวลาในภาคเรียน - อาจทำให้ผู้ปกครองผลการะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายด้านการศึกษามาให้กับผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทำงานสุจริตเพื่อหารายได้ให้ตนเอง
เหนือ	87.5	12.5		
กลาง	76.0	24.0		
อีสาน	84.4	15.6		
ตะวันออก	81.8	18.2		
ใต้	93.3	6.7		

ตาราง 70 (ต่อ)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
รวม (ร้อยละ)	85.4	14.6	- เนื่องจากเงินอุดหนุนจากภาครัฐไม่เพียงพอ และด้วยภาวะเศรษฐกิจถดถอยในปัจจุบัน ทำให้ผู้ประกอบการมีรายได้น้อยลงในขณะที่รายจ่ายเพื่อการบริโภคกลับเพิ่มสูงขึ้นส่งผลให้ผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย ไม่สามารถเรียนต่อจนจบหลักสูตรได้ โดยเฉพาะโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชนบท เนื่องจากรายได้อส่วนใหญ่ของผู้ปกครองมาจากภาคการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ - สัดส่วนนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนเอกชน มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน มากกว่าโรงเรียนในภาครัฐ ซึ่งหากได้รับการส่งเสริมสนับสนุนในส่วนนี้จะช่วยลดปริมาณการสูญเสียทรัพยากรบุคคลด้านอาชีวศึกษาที่ต้องลาออกก่อนจบหลักสูตร	- ทำให้นักเรียนไม่มีวินัยทางการเงินและนิสัยในการอดออม ส่งเสริมให้เกิดนิสัยฟุ่มเฟือย และอาจนำเงินไปใช้ในสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมด้านการศึกษา - อาจจะเป็นการสร้างภาระหนี้สินเพิ่มขึ้นให้กับผู้เรียน เพราะการคิดดอกเบี้ยของกองทุนเงินกู้ยืมดอกเบี่ยต่ำเมื่อรวมแล้วอาจมีระดับที่สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยของ (กยศ.) ที่จะเริ่มคิดดอกเบี้ยภายหลังจากที่ผู้เรียนจบการศึกษาแล้ว 2 ปี เป็นต้นไป

จากตาราง 70 แสดงว่า โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียน เห็นด้วย เรื่องการจัดตั้งกองทุน กู้ยืม ดอกเบี่ยต่ำเพื่อให้กับผู้เรียนได้กู้ยืมเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาในส่วนที่รัฐไม่ได้อุดหนุน และเพื่อเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 85.4

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาคเห็นด้วยกับเรื่อง การจัดตั้งกองทุน กู้ยืม ดอกเบี่ยต่ำเพื่อให้กับผู้เรียนได้กู้ยืมเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาในส่วนที่รัฐไม่ได้อุดหนุน และเพื่อเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะ เป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาด้านวิชาชีพให้กับผู้เรียนที่มาจากครอบครัวฐานะยากจน ให้มีค่าครองชีพใน

ระหว่างเรียน เพราะรัฐไม่ได้ให้การอุดหนุนเต็ม 100% ดังนั้นผู้เรียนต้องรับภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนที่เป็นค่าธรรมเนียมอื่นเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาด้วยอีกส่วนหนึ่ง และค่าใช้จ่ายด้านวัสดุ อุปกรณ์ของการศึกษาในสายวิชาชีพค่อนข้างมีราคาแพงมากกว่าสายสามัญศึกษา รัฐไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาของเอกชนเท่าที่ควรและมีอคติว่านักเรียนส่วนใหญ่ที่เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับข้อเท็จจริงเพราะ ผู้เรียนส่วนใหญ่มีฐานะยากจนและอยู่ในกลุ่มผู้ด้อยโอกาส จึงทำให้สัดส่วนของจำนวนการได้รับวงเงินกู้ยืมจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) อยู่ในระดับที่น้อยมากและไม่เพียงพอ เนื่องจากเงินอุดหนุนจากภาครัฐไม่เพียงพอ และด้วยภาวะเศรษฐกิจถดถอยในปัจจุบัน ทำให้ผู้ประกอบการมีรายได้น้อยลงในขณะที่รายจ่ายเพื่อการบริโภคกลับเพิ่มสูงขึ้นส่งผลให้ผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย ไม่สามารถเรียนต่อจนจบหลักสูตรได้ โดยเฉพาะโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชนบท เนื่องจากรายได้ส่วนใหญ่ของผู้ปกครองมาจากภาคการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ สัดส่วนนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนเอกชน มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน มากกว่าโรงเรียนในภาครัฐ ซึ่งหากได้รับการส่งเสริม สนับสนุนในส่วนนี้จะช่วยลดปริมาณการสูญเสียทรัพยากรบุคคลด้านอาชีวศึกษาที่ต้องลาออกก่อนจบหลักสูตร ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยมีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วยเพราะ มีโครงการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) อยู่แล้ว ไม่ควรตั้งขึ้นมาซ้ำซ้อนกันอีกจะทำให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับการกู้ยืมสร้างภาระหนี้สินมากกว่าจะคืนหนี้จากรายได้จากการประกอบอาชีพโดยสุจริต ควรปรับสัดส่วนวงเงินการให้กู้ยืมให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการแรงงานทักษะวิชาชีพเฉพาะสาขาของเศรษฐกิจ ควรปรับปรุงขั้นตอนการดำเนินงานอนุมัติวงเงินให้เร็วขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้รับเงินทันตามเวลาในภาคเรียน อาจทำให้ผู้ประกอบการหลักภาระรับผิดชอบค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาให้กับผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทำงานสุจริตเพื่อหารายได้ให้ตนเอง ทำให้นักเรียนไม่มีวินัยทางการเงินและนิสัยในการอดออม ส่งเสริมให้เกิดนิสัยฟุ่มเฟือย และอาจนำเงินไปใช้ในสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมด้านการศึกษา อาจจะเป็นการสร้างภาระหนี้สินเพิ่มขึ้นให้กับผู้เรียนเพราะการคิดดอกเบี้ยของกองทุนเงินกู้ยืมดอกเบี่ยต่ำ เมื่อรวมแล้วอาจมีระดับที่สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยของ “กยศ.” ที่จะเริ่มคิดดอกเบี้ยภายหลังจากที่ผู้เรียนจบการศึกษาแล้ว 2 ปี เป็นต้นไป

ตาราง 71 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการความเห็นเรื่อง การจัดตั้งกองทุนกู้ยืม
ให้ผู้เรียนกู้ยืมไปลงทุนทำธุรกิจเพื่อหารายได้เสริมระหว่างเรียนจำแนก
ตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	80.0	20.0	- เป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดจิตสำนึก ความภาคภูมิใจและเล็งเห็นความสำคัญ ของการหารายได้จากงานที่สุจริต ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล มากกว่า จะขอเงินจากผู้ปกครองมาใช้จ่าย (ใน ลักษณะเดียวกับเยาวชนในประเทศแถบ ทวีปยุโรปและอเมริกา)	- ผู้เรียนในระดับอาชีวศึกษา ยัง ไม่มีวุฒิภาวะที่เหมาะสมและ ขาดประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ที่ดีพอ ซึ่งแม้ว่าจะได้รับการ ถ่ายทอดทักษะการเป็นช่างฝีมือ มาจากครอบครัว แต่ควรจะ เริ่มต้นเรียนรู้และสะสม ประสบการณ์จากการเป็น พนักงานฝึกหัดหรือเป็นนักเรียน ฝึกงานกับหน่วยงานหรือ ผู้ประกอบการ ก่อนที่จะ ตัดสินใจลงทุนเป็นด้วยตัวเอง
เหนือ	75.0	25.0	- เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการ ทำงานและการหารายได้เสริมควบคู่ไป กับการเรียน, เกิดความรับผิดชอบต่อ ตนเอง และช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่าย ของครอบครัว	- ไม่เหมาะสมกับสภาพภาพการ เป็นนักเรียน เพราะจะทำให้มี เวลาในการศึกษา ค่อนข้าง เพิ่มเติมน้อยลง ซึ่งหากผู้เรียนไม่ มีพื้นฐานด้านวิชาการที่ดีพอ จะ เป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับ การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป ได้ รวมทั้งอาจทำให้ผู้เรียนให้ ความสนใจต่อการเรียนน้อยลง หรืออาจจะทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่ ไม่เหมาะสมกับวัยมากขึ้น
กลาง	56.0	44.0	- ปัจจุบันมีโครงการยุววานิชของ บมจ.ธนาคารกรุงไทย รองรับอยู่แล้ว ซึ่ง ให้นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยม - ศึกษาตอนปลายทั้งสายสามัญและสาย อาชีพขึ้นไป ได้เสนอโครงการทำธุรกิจ โดยได้รับเงินกู้จากธนาคาร โดยมีขั้นตอน การกำกับ ตรวจสอบอย่างรัดกุม ซึ่งหาก นักเรียนในระดับอาชีวศึกษาเอกชน สามารถดำเนินการตามโครงการนี้ได้จน สิ้นสุดโครงการ ก็น่าจะเป็นสิ่งรับประกัน ถึงความสำเร็จในการลงทุนได้ในระดับ หนึ่ง	- ไม่เหมาะสมกับสภาพภาพการ เป็นนักเรียน เพราะจะทำให้มี เวลาในการศึกษา ค่อนข้าง เพิ่มเติมน้อยลง ซึ่งหากผู้เรียนไม่ มีพื้นฐานด้านวิชาการที่ดีพอ จะ เป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับ การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป ได้ รวมทั้งอาจทำให้ผู้เรียนให้ ความสนใจต่อการเรียนน้อยลง หรืออาจจะทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่ ไม่เหมาะสมกับวัยมากขึ้น
อีสาน	75.0	25.0	- เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการ ทำงานและการหารายได้เสริมควบคู่ไป กับการเรียน, เกิดความรับผิดชอบต่อ ตนเอง และช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่าย ของครอบครัว	- ไม่เหมาะสมกับสภาพภาพการ เป็นนักเรียน เพราะจะทำให้มี เวลาในการศึกษา ค่อนข้าง เพิ่มเติมน้อยลง ซึ่งหากผู้เรียนไม่ มีพื้นฐานด้านวิชาการที่ดีพอ จะ เป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับ การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป ได้ รวมทั้งอาจทำให้ผู้เรียนให้ ความสนใจต่อการเรียนน้อยลง หรืออาจจะทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่ ไม่เหมาะสมกับวัยมากขึ้น
ตะวันออก	77.3	22.7	- เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการ ทำงานและการหารายได้เสริมควบคู่ไป กับการเรียน, เกิดความรับผิดชอบต่อ ตนเอง และช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่าย ของครอบครัว	- ไม่เหมาะสมกับสภาพภาพการ เป็นนักเรียน เพราะจะทำให้มี เวลาในการศึกษา ค่อนข้าง เพิ่มเติมน้อยลง ซึ่งหากผู้เรียนไม่ มีพื้นฐานด้านวิชาการที่ดีพอ จะ เป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับ การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป ได้ รวมทั้งอาจทำให้ผู้เรียนให้ ความสนใจต่อการเรียนน้อยลง หรืออาจจะทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่ ไม่เหมาะสมกับวัยมากขึ้น

ตาราง 71 (ต่อ)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
ใต้	76.7	23.3		
			- มีสถาบันการเงินของรัฐที่รองรับ คือ ธนาคารเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME.Bank) และธนาคารออมสิน ซึ่งผู้เรียนที่มีความประสงค์จะขอกู้ยืมเงินไปลงทุนทำธุรกิจของตนเอง สามารถขอรับการปรึกษา, ประเมินความเหมาะสม และความเป็นไปได้ของโครงการลงทุนอยู่แล้ว	- โครงการธุรกิจที่นักเรียนกู้ยืมเงินมาลงทุน ค่อนข้างเสี่ยงต่อการล้มเหลวเพราะการขาดประสบการณ์ และไม่มีวุฒิภาวะที่เพียงพอสำหรับการทำธุรกิจ หรือทำให้ผู้เรียนนำเงินที่ได้จากการกู้ยืมเงินไปใช้ในทางที่ผิด ทำให้เกิดภาระหนี้สินที่ไม่จำเป็น - อาจทำให้โรงเรียนเอกชนมีภาพลักษณ์ที่ค่อนข้างเสี่ยงในเรื่องการแสวงหาผลประโยชน์จากผู้เรียนมากเกินไป หรือ ต้องร่วมรับภาระการติดตาม ทวงถามการชำระหนี้จากผู้เรียน หรือ อาจต้องรับผิดชอบหนี้สินที่เกิดขึ้นแทนผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น
รวม (ร้อยละ)	74.1	25.9		

จากตาราง 71 แสดงว่า โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยเรื่องการจัดตั้งกองทุนกู้ยืมให้ผู้เรียนกู้ยืมไปลงทุนทำธุรกิจเพื่อหารายได้เสริมระหว่างเรียน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 74.1

เมื่อจำแนกเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยกับเรื่อง การจัดตั้งกองทุน กู้ยืมให้ผู้เรียนกู้ยืมไปลงทุนทำธุรกิจเพื่อหารายได้เสริมระหว่างเรียน โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลสนับสนุน เพราะ เป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดจิตสำนึก ความภาคภูมิใจและเล็งเห็นความสำคัญของการหารายได้จากทำงานที่สุจริต ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล มากกว่าจะขอเงินจากผู้ปกครองมาใช้จ่าย (ในลักษณะเดียวกับเยาวชนในประเทศแถบทวีปยุโรปและอเมริกา) เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการทำงานและการหารายได้เสริมควบคู่ไปกับการเรียน, เกิดความรับผิดชอบต่อตนเอง และช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัว ปัจจุบันมีโครงการ "ยุววานิช" ของบมจ.ธนาคารกรุงไทย รองรับอยู่แล้ว ซึ่งให้นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งสายสามัญและสายอาชีวศึกษาขึ้นไป ได้เสนอโครงการทำธุรกิจโดยได้รับเงินกู้จากธนาคาร โดยมีขั้นตอนการกำกับ ตรวจสอบอย่างรัดกุม ซึ่งหากนักเรียนในระดับอาชีวศึกษาเอกชนสามารถดำเนินการตามโครงการนี้ได้จนถึงที่สุดโครงการ ก็น่าจะเป็นสิ่งรับประกันถึงความสำเร็จในการลงทุนได้ในระดับหนึ่ง มีสถาบันการเงินของรัฐที่รองรับ คือ ธนาคารเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME.Bank) และธนาคารออมสิน ซึ่งผู้เรียนที่มีความประสงค์จะขอกู้ยืมเงินไปลงทุน ทำธุรกิจของตนเอง สามารถขอรับการปรึกษา ประเมินความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ของโครงการลงทุนอยู่แล้ว และในส่วนที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลไม่เห็นด้วยเพราะ ผู้เรียนในระดับอาชีวศึกษา ยังไม่มีวุฒิภาวะที่เหมาะสมและขาดประสบการณ์ในการทำธุรกิจที่ดีพอ ซึ่งแม้ว่าจะได้รับการถ่ายทอดทักษะการเป็นช่างฝีมือมาจากครอบครัว แต่ควรจะเริ่มต้นเรียนรู้และสะสมประสบการณ์จากการเป็นพนักงานฝึกหัดหรือนักเรียนฝึกงานกับหน่วยงานหรือ ผู้ประกอบการก่อนที่จะตัดสินใจลงทุนเป็นด้วยตัวเอง ไม่เหมาะสมกับสถานภาพการเป็นนักเรียน เพราะจะทำให้มีเวลาในการศึกษา คั่นฉ่ำเพิ่มเติมน้อยลง ซึ่งหากผู้เรียนไม่มีพื้นฐานด้านวิชาการที่ดีพอ จะเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไปได้ รวมทั้งอาจทำให้ผู้เรียนให้ความสนใจต่อการเรียนน้อยลง หรืออาจจะทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับวัยมากขึ้น โครงการธุรกิจที่นักเรียนกู้ยืมเงินมาลงทุน ค่อนข้างเสี่ยงต่อการล้มเหลวเพราะการขาดประสบการณ์ และไม่มีวุฒิภาวะที่เพียงพอสำหรับการทำธุรกิจ หรือทำให้ผู้เรียนนำเงินที่ได้จากการกู้ยืมเงินไปใช้ในทางที่ผิด ทำให้เกิดภาระหนี้สินที่ไม่จำเป็น อาจทำให้โรงเรียนเอกชน มีภาพลักษณ์ที่ค่อนข้างเสี่ยงในเรื่องการแสวงหาผลประโยชน์จากผู้เรียนมากเกินไป หรือ ต้องร่วมรับภาระการติดตาม ทวงถามการชำระหนี้จากผู้เรียน หรือ อาจต้องรับผิดชอบหนี้สินที่เกิดขึ้นแทนผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น

ตาราง 72 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้อัตราการกู้ยืมค่าครองชีพควร
ต่างกันระหว่างนักเรียนภาครัฐและภาคเอกชนจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	62.5	37.5	- ค่าครองชีพเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตในวัยเรียนของนักเรียน ซึ่งในโรงเรียนของรัฐจะมีโอกาสที่ดีกว่าในการขอรับการสนับสนุนทุนการศึกษาจากแหล่งอื่น ๆ ซึ่งโรงเรียนเอกชนไม่สามารถกระทำได้ จึงทำให้โอกาสในการได้รับทุนการศึกษาของผู้เรียนในโรงเรียนของรัฐและของเอกชนจึงมีความแตกต่างกัน	- ควรกำหนดให้เหมือนกัน เพื่อให้เกิดความเสมอภาคและเป็นบรรทัดฐานที่เท่าเทียมกัน และเพื่อป้องกันปัญหาการเลือกสมัครเข้าโรงเรียนที่สามารถให้วงเงินกู้ยืมค่าครองชีพได้สูงกว่าโรงเรียนอื่น
เหนือ	58.3	41.7		- อาจจะทำให้นักเรียนไม่รู้จักการวางแผนการใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด และไม่มีวินัยทางการเงิน
กลาง	72.0	28.0	- ค่าครองชีพควรขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ ซึ่งปัจจุบันไม่เพียงพอและนักเรียนในระดับปวช.ไม่สามารถทำงานส่วเวลา (Part Time) ได้เนื่องจากอายุยังไม่ถึงเกณฑ์ 18 ปี ตามที่กฎหมายแรงงานกำหนด	
อีสาน	73.4	26.6		
ตะวันออก	59.1	40.9	- ค่าวัสดุอุปกรณ์ในการศึกษา ระหว่างสายสามัญและสายอาชีพ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนรัฐและเอกชนมีสภาพที่แตกต่างกัน จึงทำให้ค่าใช้จ่ายในการศึกษา และค่าครองชีพมีความแตกต่างกันด้วย	
ใต้	73.3	26.7		
รวม (ร้อยละ)	67.8(139)	32.2(66)		

จากตาราง 72 แสดงว่า โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยเรื่อง อัตรากู้ยืมค่าครองชีพ ควรต่างกันระหว่างนักเรียนภาครัฐและภาคเอกชน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 67.8

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยเรื่อง อัตรากู้ยืมค่าครองชีพ ควรต่างกันระหว่างนักเรียนภาครัฐและภาคเอกชน โดยในส่วนที่เห็นด้วย เห็นด้วยเพราะค่าครองชีพเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตในวัยเรียนของนักเรียน ซึ่งในโรงเรียนของรัฐจะมีโอกาสที่ดีกว่าในการขอรับการสนับสนุนทุนการศึกษาจากแหล่งอื่น ๆ ซึ่งโรงเรียนเอกชนไม่สามารถกระทำได้ จึงทำให้โอกาสในการได้รับทุนการศึกษาของผู้เรียนในโรงเรียนของรัฐและของเอกชนจึงมีความแตกต่างกัน ค่าครองชีพควรขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ ซึ่งปัจจุบันไม่เพียงพอและนักเรียนในระดับปวช.ไม่สามารถทำงานล่วงเวลา (Part Time) ได้เนื่องจากอายุยังไม่ถึงเกณฑ์ 18 ปี ตามที่กฎหมายแรงงานกำหนด ค่าวัสดุอุปกรณ์ในการศึกษาระหว่างสายสามัญและสายอาชีพ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนรัฐและเอกชนมีสภาพที่แตกต่างกัน จึงทำให้ค่าใช้จ่ายในการศึกษา และค่าครองชีพมีความแตกต่างกันด้วย ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วยเพราะ ควรกำหนดให้เหมือนกัน เพื่อให้เกิดความเสมอภาคและเป็นบรรทัดฐานที่เท่าเทียมกัน และเพื่อป้องกันปัญหาการเลือกสมัครเข้าโรงเรียนที่สามารถให้วงเงินกู้ยืมค่าครองชีพได้สูงกว่าโรงเรียนอื่น อาจจะทำให้นักเรียนไม่รู้จักการวางแผนการใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด และไม่มีวินัยทางการเงิน

ตาราง 73 ร้อยละและเหตุผลของความต้องการให้จัดตั้งกองทุนสนับสนุนการศึกษา
เอกชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำแนกตามที่ตั้งสถานศึกษา

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
กรุงเทพฯ	100.0	0.0	- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีบทบาทเกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน คือ การเรียกเก็บภาษีบำรุงท้องที่ โดยไม่ได้คิดในอัตราลดหย่อนขั้นต่ำสุดให้ และไม่เคยให้การส่งเสริม สนับสนุน การพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ของโรงเรียนเอกชน	- การกำหนดนโยบายด้าน การศึกษาขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ส่วนใหญ่จะเน้น การให้ความช่วยเหลือแก่ โรงเรียนของรัฐมากกว่า โรงเรียนของเอกชน ยกเว้นใน กรณีที่ผู้บริหารโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชนมีความ ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้บริหาร ระดับสูงในองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น หรือ มีจำนวน นักเรียนที่มีสิทธิ์ออกเสียง เลือกตั้งเป็นจำนวนมาก จึงจะ ได้รับการอุดหนุนและความ ช่วยเหลือบางประการ
เหนือ	95.8	4.0	- กระทรวงศึกษาธิการ ไม่สามารถ ปลุกฝังเยาวชนในชาติให้เกิด "อัตลักษณ์" ทางวัฒนธรรมของ ท้องถิ่น ได้ดีเท่ากับองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะอยู่ใกล้ชิด กับเยาวชนมากกว่า การสร้าง จิตสำนึกของความภาคภูมิใจใน ท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้ เห็นถึงวิสัยทัศน์และศักยภาพในการ บริการของผู้บริหารองค์การปกครอง ส่วนท้องถิ่นได้ดี	- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บางแห่งได้ดำเนินการใน ลักษณะนี้ แต่ได้รับการโต้แย้ง จากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน เนื่องจากเห็นว่าเป็น การใช้งบประมาณที่ทับซ้อน กับหน่วยงานในสังกัด กระทรวงศึกษาธิการ
กลาง	96.0	4.2	- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความ พร้อมด้านงบประมาณและบุคลากร และมีหน้าที่จัดการศึกษา หรือส่งเสริม การศึกษาของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่ง หากให้ความสนใจต่อการสร้างและ พัฒนาเศรษฐกิจพื้นฐานของท้องถิ่น ให้เข้มแข็ง ควบคู่ไปกับการพัฒนา ด้านการศึกษาอย่างบูรณาการทุก ระดับอย่างทั่วถึง จะเป็นกำลังสำคัญ ในการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น	
อีสาน	96.9	3.1		
ตะวันออก	90.9	9.1		
ใต้	96.7	3.3		

ตาราง 73 (ต่อ)

เขต ภูมิภาค	ความคิดเห็น		เหตุผลที่เห็นด้วย	เหตุผลที่ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
			- องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีงบประมาณมากพออยู่แล้ว แต่ในสภาพจริงโครงการส่วนใหญ่จะอยู่ในลักษณะที่มุ่งหวังผลประโยชน์ทางการเมืองมากกว่าจะมุ่งเน้นในด้านการศึกษา - อาจจัดตั้งในรูปของกองทุนเพื่อการศึกษาที่มีข้อผูกพันด้วยการกำหนดเงื่อนไขให้นักเรียนที่ได้รับทุนต้องกลับมาทำงานใช้ทุนคืนให้กับท้องถิ่นของตน ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความผูกพัน และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง - จะเกิดประโยชน์ต่อการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนที่มีความสามารถแต่ด้อยโอกาสทางการศึกษาเนื่องจากฐานะครอบครัวยากจน ได้มีโอกาสในการศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพที่สนใจ และสามารถสร้างรายได้ สร้างอาชีพที่มั่นคงให้กับตนเองได้ - ปัจจุบันโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต้องรับภาระเรื่องสวัสดิการบริการชุมชน ซึ่งต้องใช้งบประมาณและบุคลากรในการลงทุนค่อนข้างสูงและไม่สามารถให้บริการได้อย่างทั่วถึง หากได้รับการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะทำให้ชุมชนต่าง ๆ ในท้องถิ่นเกิดความเข้มแข็งได้	
รวม (ร้อยละ)	96.6	3.4		

จากตาราง 73 แสดงว่า โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยเรื่องการ จัดตั้งกองทุนสนับสนุนการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 96.6

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยเรื่องการ จัดตั้งกองทุนสนับสนุนการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยในกลุ่มที่เห็นด้วย มีเหตุผลว่าเห็นด้วย เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีบทบาทเกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน คือ การเรียกเก็บภาษี บำรุงท้องที่โดยไม่ได้อัดฉีดในอัตราลดหย่อนขั้นต่ำสุดให้ และไม่เคยให้การส่งเสริม สนับสนุน การพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ไม่สามารถปลูกฝังเยาวชนในชาติให้เกิด “อัตลักษณ์” ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น ได้ดีเท่ากับองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น เพราะอยู่ใกล้ชิดกับเยาวชนมากกว่า การสร้างจิตสำนึกของความภาคภูมิใจในท้องถิ่น จึงเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวิสัยทัศน์และศักยภาพในการบริการของผู้บริหารองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นได้ดี องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความพร้อมด้านงบประมาณและบุคลากร และมีหน้าที่จัดการศึกษา หรือส่งเสริมการศึกษาของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งหากให้ความสนใจ ต่อการสร้างและพัฒนาเศรษฐกิจพื้นฐานของท้องถิ่นให้เข้มแข็ง ควบคู่ไปกับการพัฒนา ด้าน การศึกษาอย่างบูรณาการทุกระดับอย่างทั่วถึง จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีงบประมาณมากพออยู่แล้ว แต่ในสภาพจริงโครงการส่วนใหญ่จะอยู่ ในลักษณะที่มุ่งหวังผลประโยชน์ทางการเมืองมากกว่าจะมุ่งเน้นในด้านการศึกษา อาจจัดตั้งในรูป ของกองทุนเพื่อการศึกษาที่มีข้อผูกพันด้วยการกำหนดเงื่อนไขให้นักเรียนที่ได้รับทุน ต้องกลับมา ทำงานใช้ทุนคืนให้กับท้องถิ่นของตน ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความผูกพัน และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเอง จะเกิดประโยชน์ต่อการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนที่มีความสามารถ แต่ด้อยโอกาสทางการศึกษาเนื่องจากฐานะครอบครัวยากจน ได้มีโอกาสในการศึกษาต่อในสาขา วิชาชีพที่สนใจและสามารถสร้างรายได้ สร้างอาชีพที่มั่นคงให้กับตนเองได้ ปัจจุบันโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน ต้องรับภาระเรื่องนวัตกรรมบริการชุมชน ซึ่งต้องใช้งบประมาณและ บุคลากรในการลงทุนค่อนข้างสูงและไม่สามารถให้บริการได้อย่างทั่วถึง หากได้รับการสนับสนุน จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะทำให้ชุมชนต่าง ๆ ในท้องถิ่นเกิดความเข้มแข็งได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่ เห็นด้วย มีเหตุผลว่า ไม่เห็นด้วยเพราะ การกำหนดนโยบายด้านการศึกษาขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น ส่วนใหญ่จะเน้นการให้ความช่วยเหลือแก่โรงเรียนของรัฐมากกว่าโรงเรียนของเอกชน ยกเว้น ในกรณีที่ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้บริหารระดับสูง ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือ มีจำนวนนักเรียนที่มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งเป็นจำนวนมาก จึง

จะได้รับการอุดหนุนและความช่วยเหลือบางประการ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นบางแห่งได้ดำเนินการ ในลักษณะนี้ แต่ได้รับการโต้แย้งจากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน เนื่องจากเห็นว่าเป็นการใช้งบประมาณที่ทับซ้อนกับหน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษารูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในต่างประเทศ

จากการวิเคราะห์เอกสาร 25 ฉบับ เกี่ยวกับการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนเอกชนในต่างประเทศ พบว่า มีรูปแบบการอุดหนุนจำแนกเป็น การอุดหนุนโดยพิจารณาจากด้านอุปทาน (Demand-Side) และการอุดหนุนโดยพิจารณาจากด้านอุปสงค์ (Supply-Side) ดังสรุปไว้ในตาราง 74-75 ส่วนเป้าหมายของการอุดหนุน สรุปไว้ในตาราง 76 และเงื่อนไขสำหรับการอุดหนุน สรุปไว้ในตาราง 77

ตาราง 74 รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน และโรงเรียนอาชีวศึกษาในต่างประเทศ แบบเน้นด้านอุปทาน (Supply-Sided Subsidies)

รูปแบบการอุดหนุน	ประเทศ
1. ให้งบประมาณอุดหนุนตามโครงการ (Line-Item Budgets)	เนปาล
2. ให้งบประมาณอุดหนุนทั่วไป (Block Grants) และรัฐจัดหาเงินกองทุนให้โรงเรียนนำไปจัดสรรให้นักเรียน ถ้าไม่เพียงพอต้องลดจำนวนรับนักเรียนลง	มาเลเซีย อังกฤษ ลิทัวเนีย โปแลนด์ โปรตุเกส
3. จัดหาแหล่งทุนให้สถานศึกษาเพื่อโครงการเฉพาะกิจ (Categorical Funds) เช่น บริการการศึกษาสำหรับชนกลุ่มน้อย กลุ่มสตรี กลุ่มเยาวชน ส่วนใหญ่สนับสนุนเรื่องห้องสมุดหรือห้องปฏิบัติการวิชาชีพ	สหรัฐอเมริกา (มลรัฐส่วนใหญ่) กลุ่มประเทศอาฟริกาใต้
4. จัดสรรเงินอุดหนุนตามจำนวน/คุณสมบัติครูที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน	กลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก

ตาราง 74 (ต่อ)

รูปแบบการอุดหนุน	ประเทศ
5. จัดสรรเงินอุดหนุนตามจำนวนผู้เรียน (Student Enrollment) หรือต้นทุนรายหัว (Cost Per Student)	นิวซีแลนด์ สหรัฐอเมริกา (มลรัฐส่วนใหญ่)
6. จัดสรรเงินอุดหนุนตามต้นทุนบรรทัดฐานรายหัว (Normative Cost Per Student) จากสัดส่วนจำนวนนักเรียน : ครู เทียบกับ มาตรฐานการจัดการศึกษา	บัลแกเรีย สาธารณรัฐเชค อังกฤษ ฮังการี
7. จัดสรรเงินอุดหนุนตามความจำเป็นเร่งด่วน (Priority-Based Funding) เช่น วิกฤติด้านแรงงาน	อังกฤษ
8. อุดหนุนตามระยะเวลาที่ศึกษาตามหลักสูตร (Performance-Based Formula Components)	เดนมาร์ก อังกฤษ อิสราเอล เนเธอร์แลนด์
9. อุดหนุนตามสภาพพื้นฐานการดำเนินงาน จากงบกองทุน ที่อยู่นอกเหนือจากสูตรการคำนวณปกติ (Performance Set Aside)	กลุ่มประเทศอาฟริกาใต้ สหรัฐอเมริกาบางมลรัฐ (มิสซูรี เทนเนสซี โอไฮโอ เซาท์คาโรไลนา)
10. อุดหนุนตามสภาพพื้นฐานการดำเนินงาน ตามพันธกรณี ที่ตกลงกันระหว่างรัฐกับผู้จัดการศึกษา (Performance Contracts) ซึ่งมีมาตรการลงโทษถ้าสถานศึกษาไม่สามารถ ดำเนินการได้	ฝรั่งเศส ฟินแลนด์ เดนมาร์ก ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกาบางมลรัฐ (โคโลราโด เวอร์จิเนีย)
11. กองทุนที่สนับสนุนให้เกิดการแข่งขัน (Competitive Funds) สนับสนุนโครงการวิจัยที่สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนา ประเทศ	อาร์เจนตินา โบลิเวีย บัลแกเรีย ชิลี กานา ฮังการี อินโดนีเซีย โมแซมบิก ศรีลังกา

จากตาราง 74 แสดงว่า รูปแบบที่เน้นด้านอุปทาน (Supply-Sided Subsidies) ในการ อุดหนุนโรงเรียนเอกชนของต่างประเทศ มีความหลากหลาย และมีรูปแบบหนึ่งที่มีมาตรการลงโทษ

ถ้าสถานศึกษาไม่สามารถดำเนินการได้ คือ การอุดหนุนตามสภาพพื้นฐานการดำเนินงานตามพันธกรณี (Performance Contracts) ประเทศที่ให้การอุดหนุนในรูปแบบนี้ ได้แก่ นิวซีแลนด์ ชิลี เนปาล มาเลเซีย อังการี ลิทัวเนีย โปแลนด์ โปรตุเกส สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอาฟริกาใต้ กลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก บัลแกเรีย สาธารณรัฐเชค อังกฤษ เดนมาร์ก อิสราเอล เนเธอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ฟินแลนด์ ออสเตรีย อาร์เจนตินา โบลิเวีย ชิลี กานา อังการี อินโดนีเซีย โมแซมบิก และ ศรีลังกา

ตาราง 75 รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน และโรงเรียนอาชีวศึกษาในต่างประเทศ แบบเน้นด้านอุปสงค์ (Demand-Sided Subsidies)

รูปแบบการอุดหนุน	ประเทศ
1. ให้คูปองการศึกษา (Vouchers) ตามจำนวนผู้เรียน โดยผู้เรียนรับคูปองไปจ่ายค่าเล่าเรียน แล้วโรงเรียนนำคูปองไปแลกคืนจากรัฐ	สาธารณรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา (โคโรลาโด)
2. ให้คูปองการศึกษาเฉพาะกลุ่ม เช่น นักเรียนยากจน และ/หรือนักเรียนที่มีผลการเรียนดีเด่น	ฝรั่งเศส เดนมาร์ก ชิลี กลุ่มประเทศอาฟริกาที่ใช้สกุลเงินฟรังก์ของฝรั่งเศส
3. จัดหากองทุน (Grants) ให้โรงเรียนนำเงินไปจัดสรรให้กับผู้เรียนในรูปทุนการศึกษา (Scholarships)	อังการี ลิทัวเนีย โปแลนด์ โปรตุเกส
4. ให้เงินสนับสนุน (Grants) แก่ผู้เรียน ที่ครอบครัวยากจน เพื่อเป็นค่าเล่าเรียนเท่านั้น (Fee)	อังกฤษ
5. ให้เงินสนับสนุน (Grants) แก่ผู้เรียนที่ครอบครัวยากจน เพื่อเป็นค่าครองชีพเท่านั้น (Stipend)	ออสเตรีย เบลเยียม เอสโตเนีย ฝรั่งเศส ฟินแลนด์ เยอรมนี ไอร์แลนด์ อิตาลี นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ โปแลนด์ สโลวีเนีย
6. ให้เงินสนับสนุน (Grants) แก่ผู้เรียนที่ครอบครัวยากจน ทั้งค่าเล่าเรียนและค่าครองชีพ	โปรตุเกส สหรัฐอเมริกา
7. ให้ทุนการศึกษา (Scholarship) แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ หรือมีผลการเรียนดีเด่น เพื่อเป็นค่าเล่าเรียนในช่วงเริ่มต้น	สหรัฐอเมริกา

ตาราง 75 (ต่อ)

รูปแบบการอุดหนุน	ประเทศ
8. ให้ทุนการศึกษา (Scholarship) แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ หรือมีผลการเรียนดีเด่น เพื่อเป็นค่าครองชีพในช่วงเริ่มต้น	ออสเตรเลีย เอสโทเนีย ฝรั่งเศส ฮังการี โปแลนด์
9. ให้ทุนการศึกษา (Scholarship) แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ หรือมีผลการเรียนดีเด่น ทั้งค่าเล่าเรียนและค่าครองชีพ	เนเธอร์แลนด์
10. ให้ผู้ปกครองนำส่วนลดภาษีเงินได้ มาจ่ายเป็นค่าเล่าเรียนบางส่วน หรือทั้งหมด	ไอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา แคนาดา (นิวยอร์กสวิลล์)
11. ค่าใช้จ่ายของครอบครัวที่นำมาหักลดภาษีให้นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนผู้เรียนได้	ออสเตรเลีย เบลเยียม ฝรั่งเศส สาธารณรัฐเชค เยอรมนี ลัตเวีย เนเธอร์แลนด์ สโลวีเนีย

จากตาราง 75 แสดงว่า รูปแบบที่เน้นด้านอุปสงค์ (Supply-Sided Subsidies) ในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชนของต่างประเทศมีความหลากหลาย และมีรูปแบบที่ให้การอุดหนุนโดยทางอ้อมแก่ผู้ปกครองนักเรียนด้วย คือ การให้ผู้ปกครองนำส่วนลดภาษีเงินได้มาจ่ายเป็นค่าเล่าเรียนได้บางส่วนหรือทั้งหมด ประเทศที่ให้การอุดหนุนในรูปแบบนี้ได้แก่ สาธารณรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกาบางมลรัฐ ฮังการี ลิทัวเนีย โปแลนด์ โปรตุเกส ฝรั่งเศส เดนมาร์ก ชิลี กลุ่มประเทศแอฟริกาที่ใช้สกุลเงินฟรังก์ของฝรั่งเศส ออสเตรเลีย อังกฤษ เบลเยียม เอสโทเนีย ฝรั่งเศส ฟินแลนด์ เยอรมนี ไอร์แลนด์ อิตาลี นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ สโลวีเนีย แคนาดาบางมลรัฐ เบลเยียม สาธารณรัฐเชค ลัตเวีย เนเธอร์แลนด์

ตาราง 76 รูปแบบการอุดหนุนโดยพิจารณาจากเป้าหมายของการอุดหนุน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	เป้าหมาย
1. การให้ทุนการศึกษาเป็นเงินค่าครองชีพ หรือ ค่าใช้จ่ายในการศึกษา (Stipend Scholarship)	- เพื่อให้เกิดความเสมอภาค (Equity)
2. การสนับสนุนด้านการเงินจากชุมชน (Community Financing)	- เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าเรียน, - ยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา, - ตอบสนองต่อความจำเป็นในชุมชน, - เพิ่มความสามารถในการบริหารจัดการ
3. การให้ทุนการศึกษากับผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม (Target Bursaries)	- เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าเรียน, - กระจายอำนาจการตัดสินใจสู่ระดับท้องถิ่น - ยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา - เพื่อให้เกิดความเสมอภาค
4. คู่มือการศึกษา (Voucher)	- เพื่อสร้างโอกาสในการเลือกโรงเรียนที่ต้องการ - เพื่อให้เกิดความเสมอภาค - เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา - เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพ
5. การให้สิทธิผู้เรียนที่มาจากครอบครัวยากจน มีโอกาสดำเนินการในโรงเรียนเอกชนเพิ่มขึ้น (Access to Private schools)	- เพื่อสร้างโอกาสในการเลือกโรงเรียนที่ ต้องการ - เพื่อให้เกิดความเสมอภาค - เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาด้วย การแข่งขันระหว่างโรงเรียนต่าง ๆ
6. การให้เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา (Student Loan)	- เพื่อให้เกิดความเสมอภาคโดยการลดต้นทุน โดยตรง ของการเข้าเรียน

ตาราง 76 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	เป้าหมาย
7. การให้เงินอุดหนุนสมทบเพิ่มเติม (Matching Grants Schemes)	- เพื่อให้เกิดความเสมอภาค - เพื่อยกระดับความสามารถในการบริหารจัดการ - เพื่อยกระดับคุณภาพผ่านโครงการพิเศษต่าง ๆ
สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	เป้าหมาย
8. การได้รับเงินช่วยเหลือจากชุมชน (Community Grants)	- เพื่อสร้างโอกาสในการเลือกโรงเรียนที่ต้องการ - เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าเรียน - เพื่อให้เกิดความเสมอภาค - เพื่อให้เกิดความสะดวกในการนำไปปฏิบัติ - เพื่อยกระดับความสามารถในการบริหารจัดการ

จากตาราง 76 แสดงให้เห็นว่า การอุดหนุนการศึกษาเอกชนในต่างประเทศ มีเป้าหมายที่สำคัญ 6 ประการ คือ เพื่อให้เกิดความเสมอภาคเพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าเรียน เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา เพื่อให้บริการด้านการศึกษสามารถตอบสนองต่อความต้องการของชุมชน และเพื่อเพิ่มความสามารถในการบริหารจัดการในระดับสถานศึกษา

ตาราง 77 เงื่อนไขของการอุดหนุนการจัดการศึกษาเอกชนในต่างประเทศ สำหรับผู้รับ
การอุดหนุน

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ประเทศที่ใช้
1. กระทรวงศึกษาธิการและพัฒนาแรงงาน (MOEHRD) อุดหนุนค่าใช้จ่ายดำเนินการ แต่โรงเรียนต้องให้หลักสูตรที่รัฐกำหนด และปฏิบัติตามเกณฑ์การบริหารบุคลากรตามที่รัฐกำหนด 2. โรงเรียนได้รับการยกเว้นการยกเว้นภาษีที่ดิน (Land Tax) และภาษีค่าใช้จ่ายรายปี 3. โรงเรียนมีสิทธิกู้ยืมเงินจากธนาคาร/สถาบันการเงินของรัฐในรูปแบบดอกเบี้ยต่ำ (Soft loan) สำหรับอาคารเรียน (Building) ห้องปฏิบัติการ วัสดุ อุปกรณ์ (Workshops)	เกาหลีใต้
1. รัฐบาลกลาง อุดหนุนให้โรงเรียนโดยตรง และรัฐบาลมลรัฐอุดหนุนงบประมาณบางส่วนให้กับโรงเรียน (Matching Grants) และเปิดกว้างให้โรงเรียนสามารถระดมทรัพยากรจากแหล่งต่างๆ ได้ 2. โรงเรียนมีอิสระในการบริหารจัดการ (Autonomy) และการเลือกใช้/การจัดทำหลักสูตร การจัดทำข้อสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผู้เรียนในสายวิชาชีพทุกคน จะต้องผ่านเกณฑ์การทดสอบมาตรฐานทักษะฝีมือจากองค์กรวิชาชีพ จึงจะสำเร็จการศึกษาได้ 3. หากโรงเรียนต้องการได้รับการอุดหนุนจากรัฐ จะต้องจัดการศึกษาให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานของรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น จึงจะได้รับการขึ้นทะเบียนรับรองสิทธิ์	ออสเตรเลีย
1. รัฐจัดหาเงินสนับสนุนการลงทุน (Fund) และช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ (Matching Grants) 2. โรงเรียนมีอิสระในการบริหารจัดการทรัพยากร แต่ไม่มีอิสระในการเลือกใช้หลักสูตรเพราะต้องให้หลักสูตรเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ	แคนาดา
1. รัฐให้เงินสนับสนุนการลงทุนด้านการศึกษา (Capital Cost) และสนับสนุนการขยายการลงทุนในรูปแบบของการให้สิทธิกู้ยืมเงินจากกองทุนด้านการศึกษา (Education Loan Funds)	เนเธอร์แลนด์
1. โรงเรียนที่สถาปนาศาสนาเป็นเจ้าของ จะได้รับอุดหนุนเต็มจากมลรัฐ แต่ไม่สามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมอื่นเพิ่มได้	อังกฤษ สกอตแลนด์

ตาราง 77 (ต่อ)

สภาพการอุดหนุนโรงเรียน	ประเทศที่ใช้
2. โรงเรียนเอกชนทุกแห่งจะต้องขึ้นทะเบียนกับกระทรวงศึกษาธิการ และองค์กรวิชาชีพและรัฐตรวจสอบมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง และเปิดเผยผลการตรวจสอบผ่านสาธารณะ หากปรับปรุงแก้ไขไม่ผ่าน ต้องถูกสั่งให้เลิกกิจการ 3. โรงเรียนมีอิสระในการจัดทำหลักสูตร และเลือกใช้หลักสูตรที่แตกต่างจากโรงเรียนภาครัฐได้แต่ต้องผ่านการตรวจสอบจากภาครัฐก่อน	อังกฤษ สกอตแลนด์
1. โรงเรียนได้รับเงินให้เปล่าเพื่อการลงทุนในโครงการต่าง ๆ (Capital Grant) เช่น ห้องทดลอง คอมพิวเตอร์ โสตทัศนูปกรณ์ เป็นต้น	ญี่ปุ่น เงื่อนไข : ให้เฉพาะโรงเรียนที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานแล้ว

จากตาราง 77 แสดงว่าเงื่อนไขการอุดหนุนโรงเรียนการจัดการศึกษาเอกชนในต่างประเทศ สำหรับผู้รับการอุดหนุน ส่วนใหญ่จะอยู่ในลักษณะของการให้โรงเรียนมีอิสระในการบริหารจัดการ ในเรื่องหลักสูตร การให้เงินอุดหนุน การลดหย่อนและการยกเว้นภาษี การสนับสนุนการลงทุน แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขการควบคุมและการตรวจสอบคุณภาพจากภาครัฐ

ผู้วิจัย นำผลการสำรวจสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการรับการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มาสังเคราะห์เข้ากับ รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาเอกชนในต่างประเทศ ข้อค้นพบที่ได้ คือ (ร่าง) รูปแบบการให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาเอกชน ซึ่งผู้วิจัยได้นำ (ร่าง) รูปแบบนี้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ พิจารณาความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ด้วยเทคนิคการจัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ โดยมีหัวข้อสำคัญ ได้แก่ (1) ความเป็นมา (2) วัตถุประสงค์เฉพาะ (3) หลักการ (4) แนวคิด (5) เงื่อนไขการใช้รูปแบบ (6) รูปแบบด้านการอุดหนุนโรงเรียน (7) รูปแบบการอุดหนุนครู (8) รูปแบบการอุดหนุนนักเรียนดังรายละเอียดต่อไปนี้

18. การนำเสนอ (ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน

ความเป็นมา

การศึกษาเป็นการสร้างทรัพยากรบุคคลที่เป็นรากฐานสำคัญของความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ (Milton Friedman, 1982) รัฐจึงมีหน้าที่ส่งเสริม สนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน แก่ผู้เรียนทุกคนตามที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง รัฐบาลประเทศต่าง ๆ ได้ให้ความสนใจ และให้การสนับสนุนต่อบทบาทการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของภาคเอกชน ให้สามารถช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐในการจัดการศึกษาให้กับประชาชนในประเทศและประหยัดงบประมาณประเทศในการลงทุนทางการศึกษาได้อย่างมากมาย จึงได้ส่งเสริมบทบาทของภาคเอกชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในทุกระดับการศึกษา เพื่อผลิตกำลังคนที่เป็นรากฐานของความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของประเทศ และให้การอุดหนุนในด้านต่าง ๆ ให้กับโรงเรียนหรือผู้จัดการศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษา รวมทั้งผู้เรียนทุกคน โดยแหล่งเงินทุนส่วนหนึ่งอาจมาจากภาครัฐ ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนจากการจัดสรรงบประมาณผ่านผู้จัดการศึกษา หรือ โรงเรียน (Supply - side) มาเป็น การจัดสรรผ่านตัวผู้เรียน (Demand - side) เพื่อให้เกิดความเสมอภาค ยุติธรรม และประสิทธิภาพ โอกาสทางการศึกษาของผู้เรียนให้สามารถเลือกเรียนในสาขาวิชาที่ต้องการได้ และสอดคล้องกับหลักการจัดการศึกษาที่ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student – centered Education) ซึ่งอาจส่งผลให้แนวคิดเรื่องของประสิทธิภาพการบริหารจัดการในแบบที่ให้โรงเรียนเป็นศูนย์กลาง (School-based Management) เกิดขึ้นได้จริง

การให้อุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้จัดการศึกษาภาคเอกชน เพิ่มความสามารถในการแบ่งเบาภาระการลงทุนทางการศึกษาจากภาครัฐลงได้และเป็นการกระตุ้นให้เกิดความตื่นตัวในการแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้พัฒนาคุณภาพการศึกษาระหว่างสถานศึกษาของรัฐและของเอกชน ส่วนการอุดหนุนครูโรงเรียนเอกชนนั้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพของบุคลากรในด้านการจัดการเรียนการสอน การเสริมสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงาน และ ความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพครู และในการอุดหนุนผู้เรียนนั้น เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาให้กับผู้เรียนให้สามารถศึกษาต่อจนจบหลักสูตร และมีศักยภาพที่พร้อมสำหรับการก้าวเข้าสู่โลกของการทำงานภายหลังจากที่สำเร็จการศึกษา

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษา วิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของภาคเอกชน ในด้านการอุดหนุนโรงเรียน ครู และผู้เรียน และนำมาสังเคราะห์เป็น

ข้อมูลพื้นฐานในการนำเสนอรูปแบบใหม่ของการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

2. เพื่อนำเสนอรูปแบบใหม่ของการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในด้านการอุดหนุนโรงเรียน ครู และผู้เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่มีความเหมาะสม และความเป็นไปได้

หลักการ

ในการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในครั้งนี้ ได้ประยุกต์เอาหลักการบริหารที่ใช้โรงเรียนเป็นฐาน (School Based Management : SBM) และ หลักการกระจายอำนาจการบริหาร (Empowerment) มาบูรณาการเข้ากับการวิเคราะห์เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 จึงได้สรุปเป็นหลักการที่สำคัญ 8 ประการดังนี้

1. หลักความเสมอภาค (Equity) การอุดหนุนต้องเป็นไปเพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากการจัดการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน

2. หลักความเท่าเทียมกัน (Equality) การให้อุดหนุนต้องพิจารณาถึงความแตกต่างในสภาพความจำเป็นที่แท้จริงของทางโรงเรียน ขนาด และที่ตั้งของแต่ละโรงเรียน โรงเรียนเอกชนที่มีสภาพใกล้เคียงกัน ควรจะได้รับการอุดหนุนที่เท่ากัน

3. หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) และหลักประสิทธิผล (Effectiveness) การให้อุดหนุนต้องคำนึงถึงต้นทุนค่าใช้จ่ายที่มีระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีการใช้งบประมาณอย่างประหยัด และเกิดประสิทธิผล เพื่อจัดการศึกษาให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด เพราะสิ่งนี้จะเป็นเงื่อนไขสำคัญที่รัฐจะต้องพิจารณาในการให้อุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนด้วย

4. หลักความเพียงพอ (Adequacy) การให้อุดหนุนแก่โรงเรียน ครู และผู้เรียน ต้องให้ในระดับที่เกิดความเพียงพอ ที่จะทำให้เกิดคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับที่ทำให้เกิดมาตรฐาน โดยคำนึงถึง ต้นทุนค่าใช้จ่าย (Cost) ของการจัดการศึกษา และ การใช้งบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ และประหยัด ภายใต้ทรัพยากรที่มีจำกัด

5. หลักการกระจายอำนาจ (Empowerment) เพื่อให้โรงเรียนเอกชนมีอิสระคล่องตัว ในการตัดสินใจงบประมาณ และ การบริหารงานเพื่อให้ได้คุณภาพตามมาตรฐาน และสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้มากที่สุด

6. **หลักการปฏิบัติได้จริง (Practicality)** โดยมีแนวปฏิบัติที่ไม่ขัดแย้งต่อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แต่สามารถอธิบายให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้เข้าใจและปฏิบัติให้เกิดผลตามเป้าหมายที่ต้องการได้ง่าย

7. **หลักเสรีภาพในการเลือก (Freedom of Choice)** เพื่อให้ผู้จัดการศึกษา, ครู และผู้เรียนมีสิทธิในการเลือกใช้บริการที่ดีที่สุด หรือเลือกใช้วิธีการดำเนินงานที่เหมาะสมกับสภาพความพร้อมของตนได้มากที่สุด ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างคุณภาพการศึกษาให้เป็นยอมรับมากยิ่งขึ้น

8. **หลักการส่งเสริมคุณภาพของการจัดการศึกษาและการพัฒนาคุณภาพบุคลากร (Quality Approach)** การให้อุดหนุนต้องเป็นไปเพื่อเป็นการส่งเสริมคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียน และการพัฒนาครู และผู้เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

แนวคิด

แนวคิดในการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในครั้งนี้ อยู่บนพื้นฐานของหลักการสำคัญดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้เกิดการยอมรับในความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของภาคเอกชน ในฐานะที่เป็น “พันธมิตรสำคัญของรัฐที่สามารถแบ่งเบาภาระการลงทุนจัดการศึกษาของชาติ” ที่ไม่ใช่ “คู่แข่งในการจัดการศึกษา” โดยเฉพาะการจัดการศึกษาในส่วนที่รัฐไม่สามารถดำเนินการได้ เพราะหากการศึกษาเอกชนมีความเข้มแข็ง จะทำให้ภาครัฐสามารถลดภาระการลงทุนจัดการศึกษาของชาติได้มาก และช่วยเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้กับเยาวชนของชาติได้อย่างทั่วถึง

เงื่อนไขการใช้รูปแบบ

1. การนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนนี้ เพื่อนำมาใช้กับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เนื่องจากยังอยู่ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่รัฐต้องอุดหนุน

2. เป้าหมายของการนำเสนอรูปแบบ คือ เพื่อเสนอแนะวิธีการใหม่ในการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในด้านการอุดหนุนโรงเรียน ครู และผู้เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

1. ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

วิธีที่ 1 การจัดตั้งหน่วยงานสาขาของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนประจำอยู่ในทุกจังหวัดหรือทุกสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

หลักการ

1. หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) และหลักประสิทธิผล (Effectiveness)
2. หลักการกระจายอำนาจการบริหารจัดการ

แนวคิด

หากยกระดับกลุ่มงานส่งเสริมการศึกษาเอกชนขึ้นเป็นหน่วยงานเอกเทศ เพื่อดูแลและให้บริการกับโรงเรียนเอกชนในพื้นที่บริการได้อย่างเต็มที่และทั่วถึง และเป็นหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยงานต้นสังกัด คือสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ กับ สถานศึกษาในเขตพื้นที่บริการ ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาความล่าช้าในการดำเนินงานได้มาก โดยเฉพาะในเรื่องการเบิกจ่ายเงินอุดหนุน, การเบิกจ่ายเงินสวัสดิการต่าง ๆ ของครูและบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนเอกชน

วิธีการ

1. แยกภารกิจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเอกชน ออกจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

2. ภารกิจที่สำคัญของหน่วยงานนี้ ควรจะอยู่ในลักษณะของงานด้านเอกสาร, การบริการด้านข้อมูล, การให้ข้อเสนอแนะในการบริหารจัดการสถานศึกษา, การให้บริการแก่โรงเรียนเอกชนทุกประเภทในเขตพื้นที่บริการ ทั้งในด้านวิชาการ, การเงิน รวมทั้งการพัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ และนำเสนอมาตรการต่าง ๆ เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาเอกชน

3. ให้หน่วยงานนี้ มีภารกิจในลักษณะที่เป็นหน่วยงานกลาง ที่ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยงานต้นสังกัด คือ สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และ โรงเรียนเอกชนทุกประเภท รวมทั้งให้บริการด้านต่าง ๆ ที่การเงินที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

เครื่องมือ

1. ควรให้มีระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วย การกำหนดบทบาท อำนาจหน้าที่ของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนประจำจังหวัด / เขตพื้นที่ ออกมารองรับ

วิธีที่ 2 การให้โรงเรียนเอกชนมีอิสระในการบริหารจัดการทรัพย์สิน และรายได้ตามสภาพบริบทของแต่ละสถานศึกษา

หลักการ

1. หลักการกระจายอำนาจ
2. หลักเสรีภาพในการเลือก
3. หลักการส่งเสริมประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการจัดการศึกษา
4. หลักการปฏิบัติได้จริง

แนวคิด

โดยธรรมชาติของการจัดอาชีวศึกษาเอกชนนั้น มุ่งสร้างจุดเด่นในเรื่องคุณภาพของผู้เรียนให้สามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานและประกอบอาชีพอิสระได้ ซึ่งการบรรลุเป้าหมายนี้ต้องแลกมาด้วยการลงทุน ทั้งในด้านเทคโนโลยี เครื่องมือ อุปกรณ์ในสาขาวิชาชีพ เฉพาะด้าน วัสดุการเรียนการสอนที่ทันสมัย การจัดหาบุคลากรที่มีคุณภาพมารองรับ รวมทั้ง การผสมความร่วมมือกับสถานประกอบการ ซึ่งทำให้ผู้จัดการศึกษา ต้องใช้งบลงทุนค่อนข้างสูงและต้องใช้ระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้เกิด รัประสิทธิภาพมากที่สุด และมีความคล่องตัวสูงสุด เพื่อให้ผู้เรียน และผู้ปกครองเกิดความเชื่อมั่นว่า ได้รับบริการด้านการศึกษาคู่ค่ามากที่สุด ซึ่งหากใช้ระบบการบริหารจัดการตามแบบที่รัฐกำหนด อาจเป็นอุปสรรคสำคัญต่อประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาของภาคเอกชนได้

วิธีการ

1. สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ควรจัดตั้งหน่วยงานภายในขึ้นมาทำหน้าที่ให้คำปรึกษา และรับเรื่องราวร้องทุกข์ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน และเพื่อให้เป็นเป็นธรรม ในกรณีที่โรงเรียนเอกชนได้รับความเดือดร้อน เสียหายจากนโยบายการบริหาร รวมทั้งผลกระทบที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ

เครื่องมือ

1. ควรให้มีระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วย การคุ้มครองสิทธิในการบริหารจัดการภายในสถานศึกษา และสิทธิในการบริหารจัดการทรัพยากรของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเป็นการเฉพาะ ที่สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545

วิธีที่ 3 การลดหย่อน หรือยกเว้นค่าสาธารณูปโภคของโรงเรียนเอกชนให้อยู่ในอัตราเดียวกับ ธุรกิจที่ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)

หลักการ

1. หลักความเท่าเทียมกัน ระหว่าง หน่วยงานธุรกิจ
2. หลักการส่งเสริมประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการจัดการศึกษา

แนวคิด

ตามเอกสารข้อตกลงร่วมกันในด้านการจัดเทคนิคศึกษาและอาชีวศึกษา พ.ศ. 2544 ระหว่างองค์กร UNESCO กับ องค์กรแรงงานสากล (ILO) ที่ได้มีการกำหนดหลักการสำคัญ

เกี่ยวกับการอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา และการฝึกอบรมสำหรับศตวรรษที่ 21 (Technical and Vocational Education and Training for the Twenty-first Century) โดยเฉพาะในหลักการข้อที่ 9 (วรรคสาม) ที่ระบุว่า "...รัฐบาลและภาคเอกชนควรจะยอมรับว่า การจัดเทคนิคศึกษาและอาชีวศึกษา เป็นการลงทุนอย่างหนึ่งที่ไม่ใช่ต้นทุน เพราะมีผลประโยชน์ตอบแทนกลับคืนมาในเรื่องการเพิ่มระดับความสามารถด้านการผลิตและการแข่งขันในระดับนานาชาติ..." และเมื่อมาวิเคราะห์นโยบายการส่งเสริมการลงทุน ข้อที่ 2 ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI : Board of Investment) ที่ระบุว่า "... ส่งเสริมเพื่อพัฒนาทักษะ เทคโนโลยีและนวัตกรรม (Skill Technology & Innovation : STI) โดยเพิ่มสิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีแก่โครงการที่มีการพัฒนาด้าน STI เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ..."

จากข้อความที่ได้นำเสนอมานี้ จะเห็นได้ว่า การจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มีลักษณะของการลงทุนที่ทำให้เกิดผลประโยชน์ในเรื่องการเพิ่มระดับความสามารถด้านการผลิตและการแข่งขันในระดับนานาชาติ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการส่งเสริมการลงทุนในข้อที่ 2 ของ BOI ดังนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จึงน่าจะได้รับสิทธิพิเศษในการเสียค่าใช้บริการสาธารณูปโภคในราคาต่ำ ในอัตราเดียวกับ อัตราค่าบริการสาธารณูปโภคของโครงการลงทุนที่ได้รับการสนับสนุนจาก BOI

วิธีการ

1. สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ควรจะประสานความร่วมมือกับ สมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย เพื่อจัดตั้งคณะทำงานร่วมกันในการจัดทำแผนงาน/โครงการ เพื่อเสนอขอรับการส่งเสริม สนับสนุน จากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)

2. กระทรวงศึกษาธิการ โดยปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะผู้บริหารสูงสุดในการดูแลงานด้านการศึกษาเอกชน ควรมีบทบาทสำคัญในด้านการประสานความร่วมมือกับ ผู้บริหารระดับสูงในกระทรวงการคลัง เพื่อขอให้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน อยู่ในโครงการที่มีสิทธิได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)

เครื่องมือ

1. แผนงาน / โครงการ ลงทุนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

วิธีการ

1. สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ควรเสนอนโยบายให้ผู้บริหารระดับสูง ประสานความร่วมมือกับกระทรวงการคลัง เพื่อ

ขอให้มีการลดหย่อนค่าใช้จ่ายบริการสาธารณูปโภคของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เพื่อให้คิดในอัตราเดียวกับ ภาคธุรกิจที่ได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)

เครื่องมือ

มติคณะรัฐมนตรี

วิธีที่ 4 การลดหย่อน หรือยกเว้นการชำระค่าภาษีบำรุงท้องที่ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

หลักการ

1. หลักความเท่าเทียมกัน ระหว่าง สถานศึกษาภาครัฐ และสถานศึกษาภาคเอกชน

2. หลักการส่งเสริมความเสมอภาคในการปฏิบัติ

แนวคิด

สถานศึกษาของภาครัฐ ไม่มีค่าใช้จ่ายรายปีในส่วนที่เป็นภาษีโรงเรือนและที่ดิน ทำให้ลดค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการลงไปได้มาก แต่สถานศึกษาของเอกชนต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ ทำให้ต้องสูญเสียงบประมาณในส่วนที่ไม่ทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก

วิธีการ

1. สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ควรเสนอนโยบายให้ผู้บริหารระดับสูง ประสานความร่วมมือกับกระทรวงมหาดไทย เพื่อขอให้มีการประสานงานให้สำนักงานส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ให้พิจารณาลดหย่อน / ยกเว้นค่าภาษีโรงเรือนและที่ดิน ให้กับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เพื่อเป็นการส่งเสริมการลงทุนทางการศึกษาของโรงเรียนเอกชน

เครื่องมือ

มติคณะรัฐมนตรี

วิธีที่ 5 การปรับเปลี่ยนวิธีการให้เงินอุดหนุนจากการให้เป็นรายเดือนไปสู่การให้อุดหนุนเป็นรายภาคเรียน

หลักการ

1. หลักความเท่าเทียมกัน ระหว่าง สถานศึกษาภาครัฐ และสถานศึกษาภาคเอกชน

2. หลักการส่งเสริมความเสมอภาคในการปฏิบัติ

3. หลักการส่งเสริมคุณภาพของการจัดการศึกษา

แนวคิด

ในสถานศึกษาของรัฐ สามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนต่าง ๆ ได้ในช่วงต้นภาคเรียน จึงทำให้สามารถกำหนดแผนการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีความแน่นอนได้ ในขณะที่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนได้รับเงินอุดหนุนเป็นรายเดือน และส่วนใหญ่ได้รับล่าช้ากว่ากำหนด ซึ่งส่งผลกระทบต่อสภาพคล่องทางการเงิน และการบริหารจัดการทรัพยากรที่ไม่อาจกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนได้

วิธีการ

1. หากมีการจัดตั้งหน่วยงานสาขาของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในระดับจังหวัดแล้ว ควรให้หน่วยงานนี้ทำหน้าที่เป็นผู้พิจารณา ดำเนินการเบิกจ่ายเงินอุดหนุนรายหัวจากหน่วยงานต้นสังกัด ไปสู่บัญชีของโรงเรียนเอกชนแต่ละแห่งโดยตรง

2. ปรับเปลี่ยนวิธีการตรวจพิจารณาคุณสมบัติของนักเรียนที่มีสิทธิ์ได้รับเงินอุดหนุนรายหัว และลักษณะการโอนเงินอุดหนุนให้กับโรงเรียนเอกชน ควรใช้แนวปฏิบัติเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ ที่มีการตรวจพิจารณาเพียงครั้งเดียว และให้การอุดหนุนแก่สถานศึกษาเป็นเงินก้อน (Block Grant) รายภาคเรียน

เครื่องมือ

ออกกระเปาะกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วย การบริหารจัดการเงินอุดหนุนรายหัว

วิธีที่ 6 สำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ควรมีบทบาทในเชิงรุกมากขึ้นในด้านการส่งเสริม สนับสนุนและให้การอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

หลักการ

1. หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) และหลักประสิทธิผล (Effectiveness)
2. หลักการกระจายอำนาจ
3. หลักเสรีภาพในการเลือก

แนวคิด

การกำหนดให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เป็นผู้กำกับ ดูแลโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตพื้นที่บริการในปัจจุบัน เป็นสิ่งที่ไม่ส่งเสริมคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เพราะ การจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มีลักษณะเฉพาะตัวที่ต่างจากการจัดการศึกษาในระดับอื่น ๆ ในขณะเดียวกัน สถานศึกษาของรัฐ ทั้งในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ส.อศ.) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับ

พื้นฐาน วิทยาลัยชุมชน ต่างก็จัดการศึกษาในเชิงแข่งขันกับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน และมีข้อได้เปรียบเนื่องจากได้รับงบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐ และจากข้อบัญญัติในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้ส่งผลให้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต้องจัดการศึกษาภายใต้หลักสูตรเดียวกัน ซึ่งเป็นการจำกัดทางเลือกในการจัดการศึกษาของภาคเอกชน แต่หากสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ปรับเปลี่ยนบทบาทการทำงานให้ออกมาในเชิงรุกมากขึ้น โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมในการเสนอแนะนโยบาย และมาตรการในการอุดหนุนต่อการจัดอาชีวศึกษาเอกชน จะทำให้การจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีความเข้มแข็งและมีคุณภาพมากขึ้น

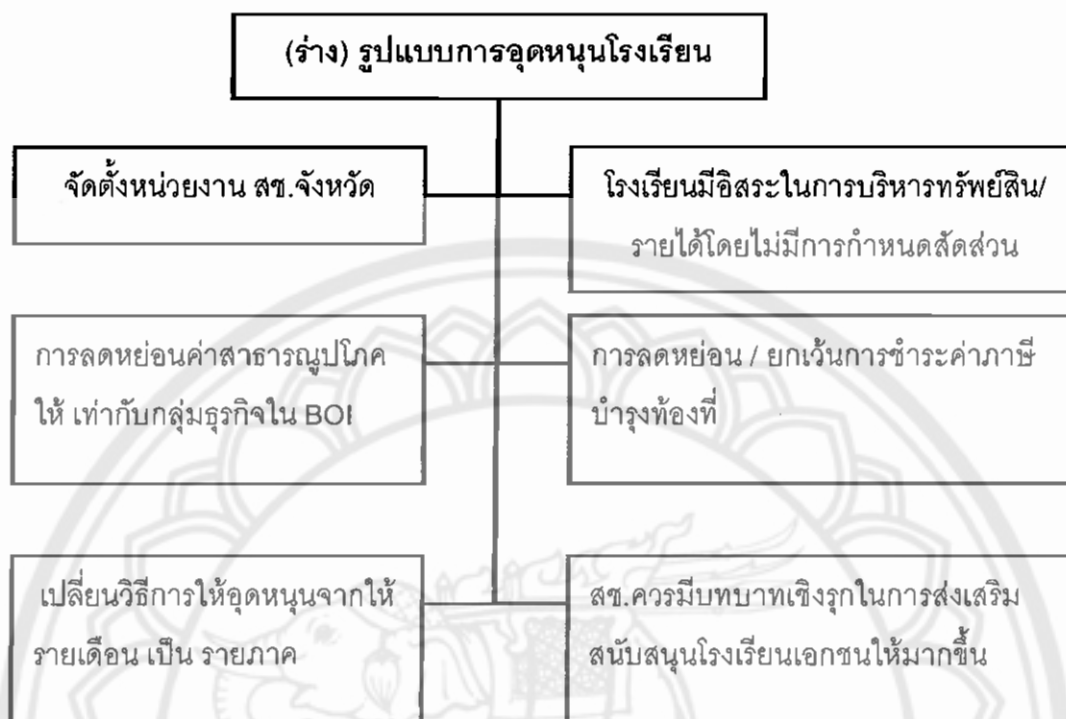
วิธีการ

1. สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ควรปรับเปลี่ยนนโยบายการให้บริการให้มีลักษณะเชิงรุกมากขึ้น โดยเฉพาะการสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดอย่างจริงจังกับสมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย รวมทั้ง สมาพันธ์สมาคมการศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย เพื่อนำไปสู่การกำหนดมาตรการร่วมกันในการวางแผนพัฒนาคุณภาพการจัดอาชีวศึกษาเอกชนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น จัดอบรม สัมมนา ให้ความรู้แก่ผู้บริหาร ครู และจัดกิจกรรมส่งเสริมการพัฒนาทักษะวิชาชีพให้ผู้เรียนมากขึ้น
2. สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ควรจัดให้มีโครงการจัดประชุมสัญจรอย่างต่อเนื่องในทุกปีการศึกษา เพื่อพบปะ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น รับฟังปัญหาการจัดการศึกษา และหามาตรการร่วมกันในการแก้ไขปัญหาการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

เครื่องมือ

1. ควรกำหนดให้มีระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วย การส่งเสริมสนับสนุน และให้ความช่วยเหลือแก่การจัดการศึกษาเอกชน ไว้เป็นการเฉพาะ
2. ควรจัดทำโครงการ /แผนงาน จัดประชุม พบปะ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในทุกเขตภูมิภาค ให้อยู่ในการกิจหลักของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

(ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ด้านการอุดหนุนโรงเรียน สามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ ดังนี้

ภาพ 3 การสรุป (ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษา
ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

2. ด้านการอุดหนุนครู

วิธีที่ 1 ขยายขอบเขตการให้บริการของกองทุนพัฒนาวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ครอบคลุมถึงครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

หลักการ

1. หลักความเสมอภาคของผู้ประกอบวิชาชีพครู
2. หลักการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพของครู และบุคลากรทางการศึกษา
3. หลักความเท่าเทียมกันระหว่างครูในโรงเรียนของรัฐและของเอกชน

แนวคิด

เจตนารมณ์ในการจัดตั้งกองทุนพัฒนาวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา ก็เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้ครูและบุคลากรทางการศึกษา ผลิตและสร้างสรรค์นวัตกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษานองประเทศ และรัฐสนับสนุนงบประมาณให้แก่กองทุนนี้ แต่การให้บริการของกองทุนฯ ไม่ครอบคลุมถึงครูในโรงเรียนเอกชน เพื่อให้เกิดหลักความเสมอภาคของผู้ประกอบ

วิชาชีพครูและสอดคล้องตามหลักการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพของครูและบุคลากรทางการศึกษาการให้บริการของกองทุน จึงน่าจะขยายขอบเขตไปสู่ครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนด้วย

วิธีการ

1. ครูสภา และ/หรือ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กำหนดกรอบ/เกณฑ์ประเมินระดับมาตรฐานวิชาชีพของครูและบุคลากรทางการศึกษา (Quality Standard of Vocational Education Staffs) ที่ปฏิบัติงานในสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน โดยเน้นที่การพิจารณาจากคุณภาพของผลงาน / นวัตกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดอาชีวศึกษาของชาติโดยส่วนรวม เช่น ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นกับส่วนรวม สถานศึกษา และผู้เรียน
2. กำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบระดับวิทยฐานะของครูและบุคลากรทางการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทั้งในสถานศึกษาของรัฐและเอกชน
3. กองทุนฯ ควรจัดให้มีคณะทำงานเฉพาะกิจ เพื่อทำหน้าที่ ดูแล รับผิดชอบ พิจารณาตรวจสอบคุณภาพผลงานวิชาการ นวัตกรรม และการให้ค่าตอบแทน

เครื่องมือ

1. เกณฑ์ประเมินคุณภาพครูและบุคลากรของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
2. งบประมาณสนับสนุน เพื่อเป็นค่าตอบแทนในผลงานทางวิชาการ นวัตกรรม...

วิธีที่ 2 ปรับเปลี่ยนเงื่อนไขการใช้เงินอุดหนุนรายหัวในส่วนที่เป็นเงินเดือนครู ไปสู่โดยให้การอุดหนุนตามวุฒิการศึกษา ระยะเวลาในการทำงาน ปริมาณและคุณภาพผลงาน

หลักการ

1. หลักความเสมอภาคของผู้ประกอบวิชาชีพครู
2. หลักการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพของครู และบุคลากรทางการศึกษา
3. หลักการกระจายอำนาจ
4. หลักเสรีภาพในการเลือก

แนวคิด

เงื่อนไขการใช้เงินอุดหนุนรายหัวในส่วนที่เป็นเงินเดือนครูในปัจจุบัน มีลักษณะที่เอื้อประโยชน์ต่อครูที่บรรจุใหม่มากกว่าครูที่ทำงานมานาน ดังนั้น หากมีการปรับเปลี่ยนเงื่อนไขในเรื่องนี้ โดยให้มีการนำเงินมาเฉลี่ยให้ครูทุกคนตามวุฒิการศึกษา, ระยะเวลาในการทำงาน, ปริมาณและคุณภาพของผลงานที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแก่ผู้เรียน จะช่วยสร้างขวัญกำลังใจที่ดีและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถของครูและบุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนให้เพิ่มสูงขึ้นได้

วิธีการ

1. ปรับเปลี่ยนเงื่อนไขการอุดหนุนในส่วนที่เป็นเงินอุดหนุนเงินเดือนครู โดยเปิดโอกาสให้สถานศึกษามีอิสระในการบริหารจัดการเงินที่ได้รับอุดหนุน ตามนโยบายการบริหารบุคลากร และเกณฑ์การประเมินคุณภาพบุคลากรตามบริบทของแต่ละโรงเรียน

2. การให้เงินค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูและบุคลากรทางการศึกษา สำหรับผลงานทางวิชาการที่ครูและบุคลากรทางการศึกษาได้สร้างขึ้น

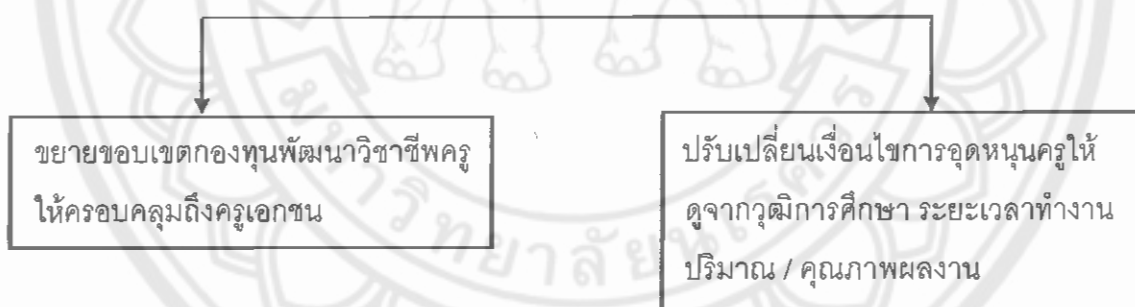
เครื่องมือ

1. เกณฑ์ประเมินคุณภาพครูและบุคลากรของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
2. เงินค่าตอบแทนผลงานทางวิชาการที่ครูและบุคลากรทางการศึกษาได้สร้างขึ้น

ขึ้น

(ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ด้านการอุดหนุนครู สามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ ดังนี้

(ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนครู

ภาพ 4 การสรุป (ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษา
ด้านการอุดหนุนครู

3. ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

วิธีที่ 1 การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ประกอบการที่บริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

หลักการ

1. หลักการส่งเสริมคุณภาพของการจัดการศึกษา
2. หลักเสรีภาพในการเลือก

แนวคิด

การศึกษาขั้นพื้นฐานสิบสองปี เป็นบริการด้านการศึกษาที่รัฐต้องจัดให้แก่เยาวชนในชาติ โดยผู้เรียน/ผู้ปกครองไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย แต่การจัดการศึกษาเป็นกิจกรรมที่ต้องมีการลงทุนทั้งในด้านอาคารสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ บุคลากรเป็นจำนวนมาก และรัฐไม่สามารถดำเนินการได้อย่างทั่วถึง เมื่อภาคเอกชนได้เข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระการลงทุนในการจัดการศึกษาของรัฐ แต่รัฐให้การอุดหนุนแก่ผู้เรียนไม่เพียงพอ ผู้ปกครองในฐานะที่เป็นผู้ใช้บริการทางอ้อมของการศึกษา จึงต้องมีส่วนร่วมรับภาระในส่วนนี้ด้วย จึงถือว่าผู้ปกครองได้มีส่วนช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของรัฐในการจัดบริการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงควรจะได้รับผลตอบแทนในการนำไปเป็นส่วนลดในการชำระภาษีเงินได้ของครอบครัว

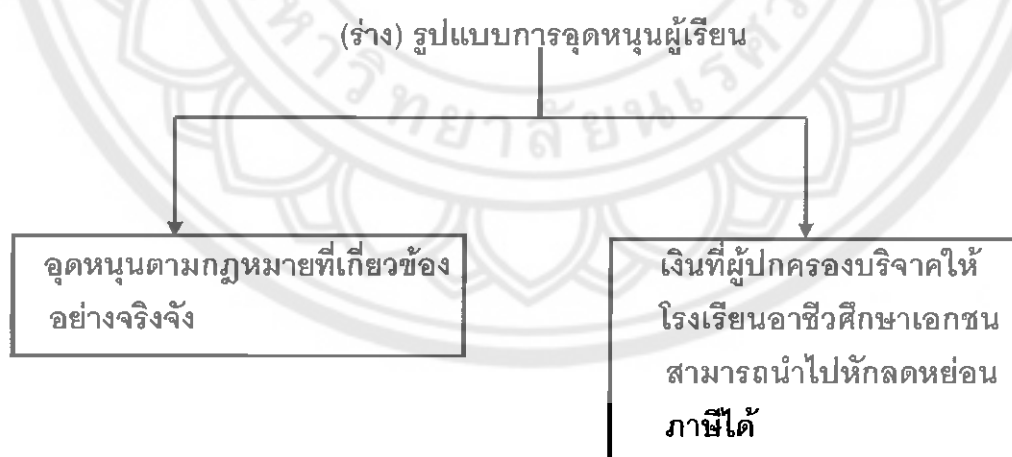
วิธีการ

1. กระทรวงศึกษาธิการ ควรเจรจากับ กรมสรรพากร กระทรวงการคลัง เพื่อให้ออกมาตรการช่วยเหลือในการหักลดหย่อนภาษีเงินได้ ในส่วนที่เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของผู้ปกครอง ของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เครื่องมือ

มาตรการทางภาษี

(ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ด้านการอุดหนุนผู้เรียน สามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ ดังนี้

ภาพ 5 การสรุป (ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษา ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 3 ผลการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน

จากการที่ผู้วิจัย ได้นำ (ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ/ ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ด้วยเทคนิคการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ในวันศุกร์ที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2551 ระหว่างเวลา 13.30 น. ถึง 15.30 น. ณ ห้องประชุม 2 สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งสรุปผลการนำเสนอในส่วนที่เกี่ยวกับรูปแบบ 3 ด้าน คือ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน ด้านการอุดหนุนครู และด้านการอุดหนุนผู้เรียน ดังนี้

1. ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

วิธีที่ 1 การจัดตั้งหน่วยงานเอกชนจังหวัด เพื่อทำหน้าที่ดูแลด้านการศึกษาเอกชน โดยเฉพาะอยู่ในทุกจังหวัด หรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่า วิธีการนี้ไม่มีความเหมาะสม และไม่มีความเป็นได้ เนื่องจากโครงสร้างการบริหารตามกฎหมายก็คือ กำหนดให้มีการถ่ายโอนอำนาจการบริหารจัดการ ไปสู่ระดับเขตพื้นที่ ดังนั้น เพื่อให้แนวคิดนี้มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้จริง จึงอาจจะเสนอทางเลือกในการดำเนินการได้ ดังนี้

1. ควรมุ่งเน้นไปที่ การส่งเสริมให้กลุ่มงานส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่มีอยู่แล้ว ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพิ่มระดับความสามารถและเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ให้มากขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้สามารถปรับสภาพการทำงานให้สอดคล้องกับความต้องการของ โรงเรียนเอกชนในพื้นที่บริการและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาได้มากขึ้น

2. เพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ และบุคลากรให้เพียงพอ โดยเฉพาะบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญชำนาญการ (Expertise) ด้านการศึกษาเอกชนในทุกระดับการศึกษาอย่างแท้จริง เพื่อให้ สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริม สนับสนุนการจัดการศึกษาเอกชนได้มากขึ้น

3. ในโครงสร้างการบริหารสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มีจำนวนตำแหน่งผู้บริหาร ในระดับรองผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษามากเพียงพอที่จะให้มีการกำหนดผู้ทำหน้าที่ดูแล รับผิดชอบในด้านการส่งเสริม สนับสนุนการจัดการศึกษาเอกชน รวมทั้งการเบิกจ่ายเงินอุดหนุน รายหัว และเงินสวัสดิการต่าง โดยแยกเป็นแต่ละระดับการศึกษาเป็นการเฉพาะได้ เช่น ระดับ ประถมศึกษาเอกชน, สามัญศึกษาเอกชน และอาชีวศึกษาเอกชน เป็น

4. ควรให้มีทำแผนปฏิบัติการต่อเนื่องในการพัฒนาความรู้ ความสามารถของ ผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษา / รองผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษา ที่เพื่อให้เกิดความรู้ ความ

เข้าใจในสภาพการจัดการศึกษาเอกชนอย่างแท้จริง ซึ่งจะส่งผลต่อ การพัฒนาความสามารถใน
บทบาท การเป็นผู้ให้การส่งเสริม สนับสนุนการจัดการศึกษาเอกชน ได้มากที่สุด

5. หน่วยงานต้นสังกัด ควรจัดทำคู่มือปฏิบัติงานให้กับผู้ปฏิบัติงาน รวมทั้งการ
กำหนดระเบียบปฏิบัติงาน ขอบเขต อำนาจหน้าที่ ภารกิจของบุคลากรในฝ่ายนี้ให้ชัดเจน
โดยเฉพาะบทบาทในลักษณะที่เป็นผู้ให้การส่งเสริมการจัดการศึกษาเอกชน ตามที่กฎหมายได้
บัญญัติไว้ มากกว่า การเข้ามาเพื่อกำกับ ควบคุม หรือบังคับบัญชา ตัดสินชี้ขาด

วิธีที่ 2 การให้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีอิสระในการบริหารจัดการทรัพยากรและ
รายได้

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่า วิธีการนี้ไม่เหมาะสม และไม่มีความเป็นไปได้
เนื่องจากการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตได้รับการจัดสรรผลกำไรไม่เกินร้อยละ 40 เป็นสิ่งที่
เหมาะสมแล้ว ผลกำไรส่วนที่เหลือก็นำไปจัดสรรเข้ากองทุนการบริหารงานของโรงเรียน ซึ่งเป็น
ค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการและการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา เพื่อทำให้งานโรงเรียน
สามารถดำเนินไปได้ ซึ่งในระดับอุดมศึกษาก็มีการกำหนดเกณฑ์เช่นเดียวกันนี้

วิธีที่ 3 การให้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีอิสระในการเลือกใช้หลักสูตรและการ
จัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่า วิธีการนี้มีความเหมาะสมในการนำเสนอ แต่ไม่มี
ความเป็นไปได้ เพราะเมื่อพิจารณาข้อความในมาตรา 34 วรรคสองในพระราชบัญญัติการศึกษา
แห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ที่กำหนดให้คณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีหน้าที่พิจารณาเสนอ
นโยบาย แผนพัฒนา มาตรฐานและหลักสูตรการอาชีวศึกษาทุกระดับ การติดตาม ตรวจสอบ และ
ประเมินผลการจัดอาชีวศึกษา ดังนั้น โอกาสที่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จะมีอิสระในการ
เลือกใช้หลักสูตรได้เอง จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก แต่ก็ขึ้นอยู่กับตัวแปรในเรื่อง นโยบายด้าน
การศึกษาของคณะรัฐมนตรี และตัวแปรในเรื่องการสร้างกระแสเรียกร้องให้มีการปรับแก้
ข้อบัญญัติในมาตรานี้ ผู้ทรงคุณวุฒิ ได้เสนอทางออกในเรื่องนี้ ดังนี้

1. ผู้ทรงคุณวุฒิ เห็นว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีอิสระในการเลือกใช้
หลักสูตรที่นำไปสู่ความเชื่อมโยง สัมพันธ์และสอดคล้องกับความนำสมัยของภาคอุตสาหกรรมและ
การประกอบการได้เอง ไม่ว่าจะเป็น หลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, สำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษา (กรมอาชีวศึกษาเดิม) ซึ่งทำให้เกิดการตื่นตัวในการพัฒนาคุณภาพ
การจัดการศึกษาของแต่ละสถานศึกษาด้วยการจัดบริการ เสริมทักษะ และกิจกรรมเสริมหลักสูตร
ในหลากหลายรูปแบบ เพื่อมุ่งทำให้ผู้สำเร็จการศึกษา สามารถเข้าสู่งานอาชีพได้ในที่สุด แต่

ปัจจุบัน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ถูกบังคับให้ใช้หลักสูตรเดียวกับสถานศึกษาของรัฐคือ หลักสูตรที่จัดทำขึ้นโดย สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งทำให้ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน อยู่ในภาวะเสียเปรียบในด้านการบริหารจัดการ เพราะในสภาพการใช้ หลักสูตรเดียวกัน ส่งผลให้การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนไม่มีความแตกต่างกันมากนัก แต่ใน สถานศึกษาของรัฐ ผู้เรียนใช้บริการได้ในราคา ที่ต่ำกว่า เพราะได้รับการสนับสนุนงบประมาณ ลงทุนเกือบทั้งหมดจากส่วนกลาง ในขณะที่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน กลับต้องรับภาระการ ลงทุนในส่วนนี้ด้วยตัวเองทั้งหมด และไม่สามารถเรียกเก็บจากผู้เรียน ผู้ปกครองเพิ่มขึ้นได้ เนื่องจากถูกควบคุมอัตราค่าธรรมเนียมการเรียน

2. เพื่อให้การจัดการศึกษามีความสอดคล้องกับสภาพจริงในการลงทุน ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะว่า ควรเปิดโอกาสให้สถานศึกษาของเอกชน สามารถเรียกเก็บค่าเล่าเรียน/ค่าธรรมเนียม การเรียนที่สะท้อนต้นทุน และคุณภาพมาตรฐานที่สูงกว่ามาตรฐานที่รัฐ กำหนด โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้รับภาระส่วนต่างระหว่างค่าเล่าเรียน/ค่าธรรมเนียมการเรียนที่ สถานศึกษาเรียกเก็บ กับเงินอุดหนุนรายหัวที่รัฐจัดสรร

3. รัฐต้องปรับเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นผู้ผูกขาดในการจัดการศึกษา มาเป็นผู้กำกับให้สถานศึกษาจัดการศึกษาให้เป็นไปตามคุณภาพมาตรฐาน และสะท้อนต้นทุนค่าใช้จ่ายใน การจัดการศึกษาตามที่แต่ละสถานศึกษาเรียกเก็บ และประกาศให้สาธารณชนได้รับทราบ เพื่อให้ ผู้เรียนมีข้อมูลเพียงพอในการตัดสินใจเลือกเข้าเรียน โดยรัฐอาจต้องเข้าไปแทรกแซงการทำงานของตลาดในบางพื้นที่ บางเวลา เพื่อส่งเสริมให้กลไกการตลาด สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วิธีที่ 4 การลดหย่อน หรือยกเว้นค่าสาธารณูปโภคของโรงเรียนเอกชน ให้อยู่ใน อัตราเดียวกับ ธุรกิจที่ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)"

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่ เห็นว่า วิธีการนี้ มีความเหมาะสมในการนำเสนอ แต่ไม่มี ความเป็นไปได้ เนื่องจาก ปัจจุบัน การดำเนินกิจการของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ไม่ได้อยู่ใน ข่ายของการลงทุนทางธุรกิจ ที่จะได้รับสิทธิพิเศษในเรื่องนี้ จากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม การลงทุน (BOI) โดยเฉพาะสิทธิพิเศษในเรื่องการลดหย่อนอัตราค่าใช้บริการสาธารณูปโภค รวมทั้ง การได้รับสิทธิประโยชน์ด้านภาษีต่าง ๆ

วิธีที่ 5 ควรมีมาตรการในการลดหย่อน / ยกเว้นค่าภาษีบำรุงท้องที่ให้กับโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่า วิธีนี้ความเหมาะสมในการนำเสนอ แต่ความเป็นไปได้ขึ้นอยู่กับ ตัวแปรในเรื่อง นโยบายด้านการศึกษาของคณะรัฐมนตรี และการสร้างกระแสข้อเรียกร้องด้านความเท่าเทียมกันในเชิงปฏิบัติของโรงเรียนเอกชนทั่วประเทศ ที่จะนำไปสู่แนวโน้มในการปรับแก้ข้อความในมาตรา 9 (3) ในพระราชบัญญัติภาษีโรงเรียนและที่ดิน พ.ศ.2475 ภาระค่าใช้จ่ายในเรื่อง ภาษีโรงเรียนและที่ดิน เป็นปัญหาที่ทำให้ต้นทุนในการจัดการศึกษาในส่วนที่ไม่ทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องยาวนาน และเป็นอุปสรรคในการพัฒนาการจัดการศึกษาของเอกชน ในขณะที่สถานศึกษาของรัฐในทุกระดับกลับไม่มีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ และในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 และ(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 46 กำหนดให้รัฐต้องให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาเอกชน โดยการลดหย่อน หรือ ยกเว้นภาษีและสิทธิประโยชน์อื่น ๆ ตามความเหมาะสม ดังนั้น ควรเสนอแนะให้มีการปรับแก้ข้อความในมาตรา 9 (3) ในพระราชบัญญัติภาษีโรงเรียนและที่ดิน พ.ศ. 2475 ที่กำหนดให้ "...ทรัพย์สินของโรงเรียนสาธารณะ ซึ่งดำเนินการโดยมิใช่เพื่อผลกำไรส่วนบุคคลเท่านั้น ที่มีสิทธิจะได้รับการยกเว้นการจัดเก็บภาษี..." ควรปรับแก้เป็น "...ทรัพย์สินของโรงเรียนทั้งรัฐและเอกชน ที่ให้บริการต่อสาธารณะโดยไม่เรียกเก็บค่าใช้จ่าย เช่น ลานกีฬา, สนามกีฬา, โรงยิม ฯลฯ มีสิทธิที่จะได้รับการยกเว้นการจัดเก็บภาษี..." ก็อาจจะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการดำเนินการ

วิธีที่ 6 การปรับเปลี่ยนวิธีการให้เงินอุดหนุนจากการให้เป็นรายเดือนไปเป็น การให้อุดหนุนเป็นรายภาคเรียน

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่าวิธีการนี้เหมาะสมในการนำเสนอ แต่ความเป็นไปได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรในเรื่อง แนวปฏิบัติในการโอนเงินอุดหนุนจากสำนักงานประมาณ ซึ่งหากมีการโอนเงินอุดหนุนให้ สช.เป็นเงินก้อนใหญ่ แทนที่จะโอนให้เป็นรายภาค หรือ รายไตรมาส แต่ในปัจจุบัน ยอมรับว่า วิธีการให้อุดหนุนเป็นรายเดือน เกิดปัญหาความล่าช้าในการได้รับวงเงินบ่อยครั้งมาก หากโรงเรียนไม่มีทุนสำรองเพียงพอ ก็เกิดวิกฤติเรื่องการบริหารจัดการค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นได้ ในขณะที่ สถานศึกษาของรัฐได้รับเงินอุดหนุนเป็นรายภาคเรียน แต่โรงเรียนเอกชนได้รับเงินอุดหนุนเป็นรายเดือน หากเดือนใดมีจำนวนนักเรียนหายไปโรงเรียนฯ ก็ต้องถูกตัดเงินอุดหนุนในส่วนนี้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสภาพการลงทุนและการบริหารทรัพยากรบุคคลของโรงเรียนเอกชน แต่ในสถานศึกษาของรัฐมีการโอนเงินอุดหนุน ให้เป็นรายภาคได้ เนื่องจาก ในสถานศึกษาภาครัฐผู้เรียนได้รับอุดหนุนเฉพาะในส่วนที่เป็นค่าใช้จ่ายพื้นฐานเท่านั้น แต่ในการอุดหนุนการศึกษาเอกชน วงเงินที่ให้การอุดหนุนจะแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ (1) ส่วนที่เป็นค่าใช้จ่ายพื้นฐาน

ของผู้เรียน และ (2) ส่วนที่เป็นเงินเดือนครู แต่หากจะให้มีการโอนเงินอุดหนุนเป็นรายภาคเรียน ก็ยังไม่ไว้ใจว่า ผู้บริหารโรงเรียนจะนำไปใช้วงเงินในทางที่ถูกต้องเหมาะสม

2. ด้านการอุดหนุนครู

วิธีที่ 1 การขยายขอบเขตเงื่อนไขการให้ผลตอบแทนจากกองทุนพัฒนาวิชาชีพครู และบุคลากรทางการศึกษาให้ครอบคลุมถึงครูของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนด้วย

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่า มีความเหมาะสมในการนำเสนอ แต่ความเป็นไปได้ ขึ้นอยู่กับตัวแปรในเรื่อง ข้อบัญญัติของกฎหมายเนื่องจาก ปัจจุบันนี้ ยังไม่มีการบัญญัติในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติให้ชัดเจนว่า ใครควรจะเป็นผู้ให้ค่าตอบแทนในส่วนนี้ ผู้บริหารโรงเรียน หรือ รัฐใช้งบประมาณส่วนกลางนำมาจ่ายให้ และควรจะนิยามความหมายของคำว่า “ครู” ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติให้มีความชัดเจนมากขึ้น ว่าควรครอบคลุมถึงระดับใด เพราะโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จัดการเรียนการสอนทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ปวช.) จนถึง ระดับอนุปริญญา (ปวส.) หรือ ระดับอุดมศึกษาแต่ต่ำกว่าปริญญาตรี ทางเลือกหนึ่งที่น่าจะเป็นไปได้ คือ ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรจะให้หลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพผลงานในทำนองเดียวกับข้าราชการครูที่สอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ส่วนครูผู้สอนในระดับ ปวส. ซึ่งเป็นระดับอุดมศึกษาดำรงตำแหน่งปริญญาตรี หากต้องการทำผลงานวิชาการเพื่อเป็น ผศ., รศ. ก็ควรจะให้เกณฑ์เดียวกับของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.) เพื่อให้ครูเกิดขวัญ กำลังใจ และยกระดับวิชาชีพครู

การจัดตั้งกองทุนพัฒนาวิชาชีพครู มีเป้าหมายเพื่อให้การสนับสนุนแก่ครูทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอยู่ในตัวเอง โดยมีเป้าหมายว่า ในรอบ 1 ปีการศึกษา ครูทุกสายวิชาชีพจะต้องได้รับการพัฒนาน้อย 1 ครั้งไม่ว่าจะเป็นการฝึกอบรมในระยะสั้น หรือระยะยาว แต่สาเหตุที่ทำให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินการเนื่องจากยังไม่มีเจ้าภาพที่ชัดเจน เพราะในส่วนของการพัฒนาครูนั้น ควรจะเสนอประเด็นนี้เป็นลักษณะที่เป็นแนวปฏิบัติว่า จะทำอย่างไรให้การอุดหนุนครูโรงเรียนเอกชนมีประโยชน์สูงกว่ำนั้น

วิธีที่ 2 ควรปรับเงื่อนไขการใช้เงินอุดหนุนรายหัวในส่วนที่เป็นเงินเดือนครู โดยให้เปลี่ยนเป็นให้การอุดหนุนครูตามวุฒิการศึกษา ระยะเวลาในการทำงาน ปริมาณและคุณภาพของผลงานที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแก่ผู้เรียน

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่า วิธีนี้เหมาะสมในการนำเสนอ แต่ความเป็นไปได้อาจยังไม่ชัดเจน แต่เห็นด้วยในเรื่องที่ค่าตอบแทนการทำงานของครู ควรเป็นไปตามผลงานและความสามารถ เพื่อให้ครูเอกชนมีระดับ ค.ศ. ที่สูงขึ้น โดยให้ครูสร้างผลงานวิชาการ แล้วนำไป Benchmark กับเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินข้าราชการครู และให้ครูได้รับรางวัลจากกองทุนพัฒนา

วิชาชีพครู โดยการเสนอให้รัฐต้องจัดสรรค่าตอบแทนการทำงานของครูในรูปของเงินอุดหนุนรายหัวตามจำนวนนักเรียน หากสถานศึกษาใดต้องการ จะจ้างครูที่มีความรู้ ความสามารถเฉพาะด้าน เช่น ด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ อักษรศาสตร์ เป็นต้น ก็ต้องให้ค่าตอบแทนแก่ครูที่สูงกว่าปกติ หรือให้ครูได้รับค่าตอบแทนตามราคาตลาด ในราคาซึ่งในกรณีนี้ สถานศึกษาก็จะต้องระดมเงินจากผู้เรียนมาจ่ายเป็นค่าตอบแทนพิเศษนี้ ซึ่งก็ต้องรวมทั้งครูประจำการที่มีความรู้ความสามารถ ก็ควรจะได้รับค่าตอบแทนที่สูงขึ้นตามผลงานและความสามารถด้วย ส่วนในด้านการพัฒนาครูประจำการ หากเป็นครูในสถานศึกษาของรัฐ รัฐควรจัดสรรคูปองทางวิชาการให้กับครูประมาณ ร้อยละ 3 ของค่าตอบแทน เพื่อให้ครูสามารถนำไปใช้ในการฝึกอบรม เพื่อนำความรู้มาพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของครู โดยคูปองสามารถสะสมได้ไม่เกิน 2 ปี สำหรับครูในสถานศึกษาเอกชน เจ้าของกิจการควรจัดสรรเงินเพื่อพัฒนาครูจากส่วนแบ่งของผลกำไรของกิจการ เพื่อให้ครูได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

3. ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

วิธีที่ 1 การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ปกครองที่บริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่า วิธีนี้เหมาะสมในการนำเสนอ แต่ความเป็นไปได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรในเรื่องข้อบัญญัติตามกฎหมายเพราะการบริจาคเงินให้กับสถานศึกษาของรัฐ ผู้ปกครองสามารถนำไปขอลดหย่อนภาษี ได้ 200% ดังนั้น เพื่อเป็นการจูงใจให้สังคม ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของเอกชนให้มากขึ้น จึงเสนอทางเลือกให้ผู้บริจาคเงินให้กับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ควรจะได้รับสิทธิประโยชน์ในส่วนนี้ด้วย เพราะการจัดการศึกษาในระดับนี้ มีผลกระทบ (Impact) ต่อนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resources) ของประเทศ และส่งผลต่อนโยบายการพัฒนารากฐานทางเศรษฐกิจของบ้านเมือง

วิธีที่ 2 รัฐควรอุดหนุนผู้เรียน ตามข้อบัญญัติของกฎหมายการศึกษาอย่างจริงจัง

ผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนใหญ่เห็นว่า รัฐควรอุดหนุนผู้เรียนตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และ(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 รวมทั้งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 โดยรัฐควรจัดสรรเงินอุดหนุนรายหัวในอัตราที่สะท้อนคุณภาพและมาตรฐานขั้นต่ำที่รัฐกำหนด และให้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจเลือกเข้าเรียนในสถานศึกษาของรัฐ หรือเอกชนอย่างเท่าเทียมกัน และสถานศึกษาใดที่เรียกเก็บค่าเล่าเรียนสูงกว่าอัตราเงินอุดหนุนรายหัวที่รัฐจัดสรรให้ ควรจัดให้มีทุนให้เปล่าสำหรับผู้เรียนที่ด้อยโอกาส/ยากจน เท่ากับส่วนต่างของค่าเล่าเรียนที่สถานศึกษาเรียกเก็บ และให้ประกาศต่อสาธารณะชนให้รับทราบโดยทั่วกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีข้อมูลเพียงพอในการตัดสินใจเลือกเข้าเรียน สำหรับผู้เรียนที่ด้อยโอกาส/ยากจน รัฐควร

ต้องจัดสรรทุนให้เปล่าเพิ่มเติมเพื่อให้เป็นค่าครองชีพระหว่างเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับโอกาสทางการศึกษาที่เท่าเทียมกับผู้เรียนปกติทั่วไป ข้อเสนอในทางเลือกนี้ก็คือ ควรจะต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องค่ากลางของวงเงินที่ต้องใช้ในการจัดการศึกษาให้ได้ระดับคุณภาพมาตรฐานตั้งแต่ระดับต่ำสุด จนถึงระดับสูงสุดของระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งสายสามัญและสายอาชีพ เช่น กำหนดให้ผู้เรียนทุกคนมีสิทธิถือคูปอง (Vouchers) ที่มีราคาในระดับที่ทำให้เกิดมาตรฐานการศึกษาขั้นต่ำ แต่ผู้เรียนใช้คูปองนี้เลือกสมัครเข้าโรงเรียนในโรงเรียนที่มีมาตรฐานคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับสูงกว่าราคาของคูปอง ก็ควรให้ผู้ปกครอง/ผู้เรียน รับภาระในส่วนต่างนี้ โดยเปิดโอกาสให้โรงเรียนสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนเพิ่มขึ้นได้ แบบลอยตัว ซึ่งการดำเนินการในลักษณะนี้ จะกระตุ้นให้โรงเรียนเอกชนขยายการลงทุนเพื่อให้เกิดมาตรฐานการจัดการศึกษาที่สูงกว่าสถานศึกษาของรัฐได้

สรุปได้ว่า รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เอกชนที่ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จากการวิจัยในครั้งนี้จึงมีลักษณะ ดังนี้

ภาพ 6 รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน